

DICK FRANCIS

VYSOKÉ SÁZKY

Detektivní příběh z dostihového prostředí

OLYMPIA

Vysoké sázky

Dick Francis

Podíval jsem se na svého přítele a viděl člověka, který mě okradl. Je to ošklivý pocit, pocit hlubokého zklamání a zrady.

Jody Leeds se usmíval, ještě stále mi nevěřil.

„Co jste to říkal?“ zeptal se.

„Beru od vás koně.“

„Ale... jsem přece váš trenér!“ namítl zmateně.

Tón jeho hlasu i jeho výraz napovídaly, že majitelé koní své trenéry přece nikdy neopouštějí, to se prostě nedělá. Jen bezohlední lidé a výstředníci stěhují koně ze stájí do stájí a já nebyl ani bezohledný, ani excentrik.

Byl studený, větrný den, stáli jsme před vážnicí na závodisti Sandown Park a kolem nás proudili sem a tam muži nosící sedla a čísla pro příští steeple. Jody nakrčil ramena v beránčím kožichu a potřásl prostovlasou hlavou. Vítr mu foukal rovné, kaštanově hnědé vlasy do očí a Jody si je rukou netrpělivě sčesával stranou.

„No tak, Stevene, že si jen děláte legraci?“

Jody byl menší, rozložitý, asi osmadvacetiletý člověk, pilný, bystrý, schopný a velmi oblíbený. Byl mým rádcem od okamžiku, kdy jsem před třemi lety koupil svého prvního dostihového koně, a hned od začátku mě s úsměvem okrádal, kde mohl.

„Vy jste se snad zbláznil,“ vybuchl. „Vždyť jsem vám právě s Energisem vyhrál dostih!“

Skutečně jsme tu chvíli spolu stáli na kousku ohrazeného trávníku, kde vždy odsedlávají vítěze a kde před chvílí seskočil usmávající se žokej z Energise, mého nejnovějšího, nejkrásnějšího dostihového koně, který tu celý zpocený pyšně podupával, potřásal hlavou a přijímal ovace nadšeného publika s hrdou samozřejmostí.

Dostih, ve kterém zvítězil, nebyl nijak zvlášť důležitý, důležité a vynikající však bylo to, jak zvítězil. Pohled na koně, jak cválá do táhlého kopce k cíli jako ztělesnění harmonie pohybu a rytmu, jako temně hnědý blesk, ve mně vzbudil obrovský pocit radosti a obdivu... a možná dokonce i lásku. Energis byl krásný, udatný a naplněný vůlí zvítězit. A právě proto, že skutečně zvítězil a zvítězil tak nádherně, jsem se pevně rozhodl, že se s Jodym musím rozejít. Uznávám, že jsem si na tu akci mohl vybrat vhodnější čas i místo.

„Sám jsem vám Energise vybral při dražbě,“ řekl.

„To vím.“

„Vybral jsem pro vás všechny vaše úspěšné koně.“

„Ano.“

„Kvůli vám jsem se přestěhoval do větších stájí.“

Krátce jsem přikývl.

„Tak teda... přece mě teď nemůžete nechat ve stychu.“

Překvapení vystřídal vztek. V modrých očích se mu objevil bojovný záblesk a rysy kolem úst mu ztvrdly.

„Beru od vás koně,“ opakoval jsem. „Začneme s Energisem. Až pojedete domů, můžete ho rovnou nechat tady.“

„Vy jste se snad zbláznil!“

„Ne.“

„A kde ho ustájíte?“

To jsem zatím nevěděl.

„To si zařídím. Koně prostě necháte tady a pojedete domů bez něho.“

„Na tohle nemáte žádný právo!“ V očích mu blýskal vztek. „Jste pěkná svině, vy smrade nadutej!“

Samozřejmě že jsem měl plné právo postupovat tak, jak chci. Každý majitel koně mohl kdykoli změnit trenéra, jestliže s dosavadním nebyl spokojený. Je pravda, že málokterý majitel tohoto práva využíval, ale to ne-

bylo podstatné.

Jody se třásl vzteky.

„Toho koně vodvezu domů a ať někdo zkusí mně v tom zabránit!“

Jeho odhodlaná zuřivost mě jen utvrdila v tom, abych trval na svém rozhodnutí. Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne, Jody, Energis zůstane tady,“ řekl jsem tvrdě.

„To teda jen přes mou mrtvolu.“

Zatím byl plný života a strašně rozzuřený.

„Od této chvíle,“ řekl jsem, „ruším plnou moc, kterou ode mne máte. Teď hned jdu do věznice a řeknu to všem příslušným činitelům.“

Probodl mě očima.

„Dlužíte mi prachy, nemůžete si vzít koně, dokud mi nezaplatíte.“

Platil jsem mu všechny účty každý měsíc přesně na prvního a dlužil jsem mu jen za poslední týdny. Vytáhl jsem z kapsy šekovou knížku a rozšrouboval pero.

„Hned vám napíšu šek.“

„To teda nenapíšete!“

Vytrhl mi šekovou knížku z ruky, roztrhl ji na dva kusy a hodil ji za sebe. Utržené kusy papíru poletovaly kolem nás ve větru. Lidé se po nás začali udiveně ohlížet a páni od tisku nastražili uši. Horší místo na bouřlivou scénu, která se tu vyvíjela, jsem si asi vybrat nemohl.

Jody se rozhlédl a zpozoroval pány od tisku s připravenými notesy. Viděl, že bude mít spojence. Začal být pomstychtivý.

„To vás přijde draho, já vám to osladím!“

Tvář, která se na mne ještě před okamžikem otevřeně, přátelsky usmívala, dočista zmizela. I kdybych byl v té chvíli vzal všechno zpět a omluvil se, náš vztah už by se nikdy nespravil. Vzájemnou důvěru nelze slepit jako rozbitou loutku.

Jodyho zuřivý odpor způsobil, že jsem zašel ještě dál,

než jsem původně chtěl. Můj cíl se ale nezměnil, znamenalo to jen, že budu muset víc bojovat, abych ho dosáhl.

„Ať uděláte co chcete, moji koně u vás nezůstanou.“

„Vždyť mě zničíte!“ křičel.

Páni od tisku přistoupili o krok blíž.

Rychle se po nich ohlédl a zlomyslný vztek mu zkřivil obličej pomstychtivostí.

„Vám bohatejm sviním je houby jedno, do koho kopnete!“

Otočil jsem se na patě a odešel do váznice, kde jsem udělal to, co jsem slíbil, oznámil jsem všem příslušným činitelům, že Jody už není můj trenér. Podepsal jsem nějaké papíry, kterými jsem rušil jeho plnou moc, a pro jistotu jsem k tomu připsal, že mu výslovně zakazují odvézt Energise ze Sandown Parku. Nikdo mi neupíral právo takto postupovat, ale cítil jsem zřetelný chlad vůči člověku, který se tak překotně zbavuje trenéra, jenž mu před deseti minutami sedlal vítěze.

Neřekl jsem jim, jak dlouho to tomu člověku, tomu hlupákovi, trvalo, než přišel na to, že ho jeho trenér podvádí. Také jsem jim neřekl, jak dlouho jsem se snažil nepřipouštět si pochybnosti a podezření, protože jsem je považoval za neloajální, a jak jsem se snažil zvážit všechny možné polehčující okolnosti, než jsem se neochotně musel smířit se skutečností.

Také jsem jim neřekl, že hlavní důvod, proč si počínám s takovou důsledností, tkví v Jodyho prvopočáteční reakci na moje oznámení, že od něho беру koně.

Jody mi tehdy ani potom nepoložil tu jedinou základní logickou otázku.

Nezeptal se proč.

Když jsem vyšel z váznice, Jody i pánové od tisku už byli pryč. Publikum proudilo na tribuny, aby vidělo další závod. Příští dostih byl to odpoledne nejdůležitější, takže dokonce i funkcionáři, s kterými jsem předtím

jednal, chvátali, aby o něj nepřišli.

Neměl jsem už na dostihy náladu. Rozhodl jsem se, že raději zajdu ke stájím a požádám hlídače u brány, ať se postará o to, aby Energis náhodou přece jen nezmi-
zel. Hlídačovým hlavním úkolem bylo nepouštět nepo-
volané osoby dovnitř, nikoli hlídat, kdo vychází ven,
nebyl jsem si tedy jistý, jestli mi bude něco platný,
i kdyby projevil ochotu.

Seděl ve své budce, člověk ve středních letech,
v tmavomodré uniformě se zlatými knoflíky. Kolem na
stěnách měl viset všelijaké listiny a seznamy, v rohu
budky stála malá kamínka a sváděla nerovný boj s pro-
sincovým chladem.

„Promiňte, chtěl jsem se vás zeptat na svého koně...”

„Dovnitř nesmíte,” přerušil mě důležitě. „Majitelé
koní sem bez trenéra nesmějí.”

„To vím, chtěl jsem se ubezpečit, že tady můj kůň zů-
stane.”

„Kterej to je?”

Měl ve zvyku skákat do řeči, jako mnoho jiných lidí,
kterým jejich jinak skromné povolání dává určitou moc.
Dýchal si na ruce a nevlídně se na mne díval.

„Energis.”

Sešpulil rty a chvíli uvažoval o tom, jestli mi má vů-
bec odpovědět. Pak asi zjistil, že nemá žádný důvod
neodpovědět, kromě zásadní nechuti projevit jakoukoli
ochotu. Nakonec se nevrle zeptal:

„De vám vo toho černýho koně, co ho trénuje Leeds?”

„Ano.”

„Tak ten už je pryč.”

„Pryč?”

„Jo. Před chvílí ho vodved stájník.”

Ukázal hlavou směrem k pěšince, která vedla na par-
koviště dopravních boxů.

„Šel s ním taky Leeds. Řek bych, že už budou pryč,

když to chcete vědět.“

Ta představa ho rozveselila. Skoro se usmál.

Zanechal jsem ho tam, aby se mohl v klidu těšit ze své škodolibosti, a rozběhl jsem se po pěšince mezi křovím, která ústila na vyštěrkovaném parkovišti, plném nákladních boxů, náhodně seskupených v nepravidelných řadách.

Jodyho vůz, natřený béžově s tmavě červenou, právě opatrně vyjížděl ze svého místa a vytácel se mezi dvěma řadami boxů směrem k výjezdu.

Rychle jsem spustil dalekohled na zem a dal se do běhu. Sprintoval jsem podél první řady vozů a dobíhal na konec, právě když Jodyho vůz vyjel z ohybu a zamířil směrem ke mně.

Postavil jsem se mu do cesty a mával na řidiče, aby zastavil. Řidič mě znal. Jmenoval se Andy Fred a pravidelně jezdil s mými koňmi. Zhlédl jsem jeho zděšený a polekaný obličej, zhlédl jsem, jak rychle sahá na klaxon a zuřivě troubí.

Troubení jsem ignoroval, byl jsem přesvědčený, že zastaví. Blížil se ke mně v uličce mezi řadou zaparkovaných vozů a dřevěnou ohradou. Teprve v okamžiku, kdy už bylo zřejmé, že neví, nač vlastně má brzdy, mě napadlo, že Energis možná nakonec odjede přes moji mrtvolu, ne přes Jodyho mrtvolu.

To, že jsem zůstal stát jako přikovaný, způsobil vztek, ne strach.

Naštěstí ztratil Andy Fred v poslední chvíli nervy. Strhl prudce volant v okamžiku, kdy už mezi mnou a smrtí v podobě masivního chladiče zbývalo sotva šest stop a burácení motoru mi řvalo do uší.

Zabrzdl pozdě. Jak stočil volant, dostal veliký vůz do smyku, narazil do prvního zaparkovaného boxu a za praštění a rachotu bortícího se plechu rval přední hranou kabiny bok stojícího vozidla, až se zborcené dveře

obou kabin do sebe zaklesly. Sklo se tříštilo a úlomky, ostré jako břitva, vystřelovaly na všechny strany. Motor zaškytal a zhasl.

Ostré hrany předku Jodyho vozu mě minuly, ale zachytil mě hladký blatník, jak jsem příliš pozdě uskakoval z cesty. Vyrazilo mi to dech, a já zůstal ležet tam, kam mě to odhodilo, u dřevěného plotu.

Andy Fred vyskočil živý a zdravý z rozbité kabiny, dílem vystrašený, dílem rozzuřený a dílem s hlubokou úlevou.

„Co ste si sakra myslel, že děláte?“ křičel na mne.

„Já...“ zalapal jsem po dechu. „Proč jste nezastavil?“

Myslím, že mě nevnímal. Neodpověděl. Otočil se a čekal na rozvzteklého Jodyho, který k nám utíkal podél přední řady boxů, od pěšinky, po níž jsem předtím přiběhl já.

Když viděl rozbité kabiny obou vozů, nadskakoval vzteky a chrlil ze sebe celou kaskádu nadávek.

„Vy idiote!“ řval na Andy Freda. „Vy podělanej, pito-mej idiote zasr...“

Řidič, chlap jak hora, začal taky hulákat.

„Stál mi v cestě!“

„Říkal sem, že nemáte zastavovat!“

„Byl bych ho zabil!“

„Blbost!“

„Přece vám to povídám... Stál tam, ani se nehnul..., ani se nehnul!“

„Však von by byl uskočil, kdybyste nebyl zabrzdil. Idiote! Koukněte se, jak ste to teď podělal! Vy pitomej...“

Vzteklá, ostrá slova poletovala ve větru. Z dálky bylo slyšet z tlampačů hlas komentátora, který popisoval průběh dostihu. Za dřevěným plotem proudily oběma směry vozy na hlavní silnici mezi Londýnem a Guildfordem. Opatrně jsem vstal a opřel se o plot.

Zlomeného jsem neměl nic a začínal jsem už zase

normálně dýchat. Měl jsem utrhané všechny knoflíky u kabátu, to byla jediná škoda, kterou jsem utrpěl. Díval jsem se zamyšleně na malé, trojhrané trhlínky, které po knoflicích zbyly, a bylo mi jasné, že jsem vlastně měl štěstí.

Andy Fred křičel na Jodyho, že ho ani nenapadne, aby kvůli němu někoho zabíjel, s tím prý ať nepočítá.

„Máte padáka!“ hulákal Jody.

„Dobrý!“

Řidič o krok ustoupil, podíval se na havarované vozy, pak na mne a na Jodyho.

„Dobrý!“

Zařval ještě jednou Jodymu přímo do obličeje.

Odešel směrem ke stájím a ani se neohlédl.

Jodyho vztek se soustředil na mne. Energicky vykročil:

„Za tohle vás budu žalovat!“

„Snad byste se měl raději podívat, jestli je kůň v pořádku, ne?“

Neslyšel mě, kolem byl příliš velký hluk.

„Energis... je v pořádku?“

Nenávistně se na mne podíval a rychle běžel podle boxu. Já šel pomalu za ním. Otevřel dvířka pro stájníka, vyšvihl se nahoru a já ho následoval.

Energis se třásl od hlavy k patě, divoce koulel očima a bělma mu svítila. Jody ho odvedl po skončení dostihu ještě celého zpoceného, zdaleka ještě nebyl v řádném stavu pro transport, a ta havárie mu dodala, byl úplně vyděšený. Stál však na všech čtyřech, Jody ho pečlivě prohlédl a nenašel stopy po žádném zranění.

„No, vaše zásluha to teda není,“ řekl vztekle.

„Vaše taky ne.“

Dívali jsme se na sebe v té malé prostoře, v oáze ticha a bezvětrí.

„Okrádal jste mě,“ řekl jsem. „Nechtěl jsem tomu uvě-

řit... ale od teďka... nedám vám žádnou další příležitost.“

„Nic mi nemůžete dokázat.“

„To je možné. Možná že se o to ani nebudu pokoušet. Možná že jednoduše odepíšu to, o co jsem přišel, jako daň z hlouposti, protože jsem vám hloupě důvěřoval a měl jsem vás docela rád.“

„Taky jsem pro vás dost udělal!“ řekl dopáleně.

„A taky jste na mně dost vydělal.“

„A co má být? Trenéři nepracují zadarmo, to je snad jasné,“

„Všichni trenéři si ale nepočínají tak jako vy.“

V očích se mu objevil číhavý výraz.

„Co jsem teda podle vás vlastně udělal?“ zeptal se.

„To bych raději slyšel od vás. Zatím jste vůbec nepopřel, že jste mě podváděl.“

„Sakra, Stevane, nebuďte takovej měšťák. Dobře, je možný, že jsem vám tu a tam něco přidal na účet. Asi vám jde o to, že jsem vám tehdy účtoval cestovní výlohy za Hermese, když se dostih odložil pro mlhu... Je fakt, že jsem tam vlastně koně neposlal... Začal tehdy ráno kulhat a nebyl by moh běžet. Ale to se dělá. To uznejte. A vy jste si to moh dovolit. Těch mizernejch třicet liber vás určitě nezabilo.“

„A dál?“

Už se upokojil a získal sebejistotu. Z jeho hlasu i chování bylo znát, že se mě snaží udobřovat.

„Teda... když se vám ty účty nezdály, proč jste je se mnou někdy neprobral? Byli bysme to dali společně do pořádku. Bylo úplně zbytečný čekat, až se to nahromadí a pak takhle bouchnout.“

No nazdar. To mě ve snu nenapadlo. Nikdy jsem nekontroloval, jestli celková suma, kterou jsem mu měsíčně platil, skutečně odpovídá součtu jednotlivých položek. Věděl jsem sice, že mě podvádí, ale skutečně jsem

nemyslel, že to dělá taky takhle primitivně a malicherně v malém.

„Co ještě?“ zeptal jsem se.

Chvilí se díval do zdi a pak asi usoudil, že toho vlastně nemohu moc vědět.

„Tak teda dobře,“ řekl velkoryse. „Asi vám jde o Raymonda, že jo?“

„Ano, kromě jiného.“

Zasmušile přikývl.

„Uznávám, že jsem to trochu přehnal, když jsem vám za něho účtoval dvakrát za tejden, když někdy jezdil jen jednou tejdně.“

„A některé týdny vůbec nepřišel.“

„No dobře...“, přerušil mě netrpělivě. „Ale to mohlo bejt tak nanejvejš jednou nebo dvakrát.“

Raymond Child jezdil všechny moje koně v dostizích a taky dojížděl padesát mil k Jodymu, kde jezdil práci a zaskakoval koně. Jody mu platil za práci a cestovní výlohy a pak to účtoval mně.

Celý červenec se na mých účtech objevoval Child dvakrát týdně a já se náhodou nedávno dozvěděl, že v té době vůbec žádné tréninky nebyly a Raymond Child byl na dovolené ve Španělsku.

„Tu a tam nějaká ta pětka, no, to přece pro vás nic není,“ řekl Jody vendlouvavě.

„Když se sečtou ty pětky za Raymonda za červenec, tak to dělá sto liber.“

„To se na to podívejte! Tak vy ste si to opravdu spočítal!“

„Co jste myslel?“

„Vždycky jsem s váma tak dobře vyšel..., platil jste, ani jste nemrkl.“

„Ale už nebudu.“

„Poslouchejte, Stevene, mě to opravdu mrzí. Moje čestný slovo, že už se na vašich účtech žádný takovýhle

chyby neobjeví... Slibuju vám, že všechno bude úplně v pořádku..., co bylo, to bylo, že jo? Uznejte, že jsem vám vyhrál hodně dostihů.“

Tvářil se vážně, upřímně a kajícíně. Byl určitě přesvědčený, že to s ním ještě zkusím. V rychlém sledu mi nabídl zpověď, upřímnou lítost a slib, že se polepší, tak proč by se nemohlo všechno vrátit do starých kolejí?

„Na to už je pozdě,“ řekl jsem.

Neztrácel naději. Jen přidal trochu pokory do omluvného výrazu, kterým si mě udobřoval, jako by říkal: Já vím, že jsem zlobil, ale teď ze mne bude úplný andílek, když jste mi vyhuboval.

„Uznávám, že jsem se choval pitomě, ale asi to bylo taky tím, že jsem teď měl takový velký výlohy,“ pokračoval. „Splátky na hypotéku na nový stáje jsou hrozný a vy přece víte, že jsem se přestěhoval hlavně kvůli vám, abych měl místo pro všechny vaše koně.“

Takže vlastně mohu za to, že kradl!

„Já vám nabízel, že vám nechám postavit další boxy ve starých stájích.“

Rychle mě přerušil:

„To by nebylo stačilo.“

Pravda ovšem byla, že jeho starý podnik byl příliš skromný, málo vznešený, zatímco nové stáje byly vysloveně luxusní. Vzpomněl jsem si, že mi bylo divné, jak si to vůbec Jody může dovolit, když se tam stěhoval. Teď už jsem věděl, kde na to vzal.

„Víte co, tohle prostě byla spravedlivá výstraha, jo?“ řekl Jody vemlouvavě. „Nechtěl bych přijít o vaše koně, Stevene, to se musím otevřeně přiznat. Nechtěl bych o ně přijít. A my dva jsme přece vždycky byli dobrý kamarádi, no ne? Kdybyste byl něco řekl... Chci říct, bylo by úplně stačilo, kdybyste byl řekl: Jody, ty uličníku, musíš se naučit líp počítat, když mi píšeš účty... Bylo by se to dalo hned srovnat. Ale takhle... teda... Když jste

takhle najednou z ničeho nic vybuchl... a hned, že ode mě berete koně... a zrovna když Energis vyhrál... Zkrátka, trochu mně to ulítlo, to je fakt, to uznávám, řekl jsem věci, který jsem říkat neměl, a taky jsem to tak nemyslel... To se holt stane. Každý může trochu ujet, když mu bouchnou nervy.“

Usmíval se na mne tak jako dřív, jako by se vůbec nic nebylo stalo, jako by vedle nás nestál Energis celý zpěněný, v rozbitém boxu, jako bych neměl roztrhaný kabát zašpiněný od bláta, protože jsem se otřel o smrt.

„Steven, přece víte, jak se umím vztekat.“

Když jsem hned neodpověděl, vykládal si moje mlčení jako souhlas, myslel, že jsem přijal jeho vysvětlení i omluvy. Rychle se vrátil k praktickým záležitostem.

„No, teď musíme nejdřív našeho kamaráda dostat odsud ven.“ Poplácal Energise po hřbetě. „Rampu nesundáme, dokud ten náš krám neodtrhneme od toho druhýho. Koukejte, já zkusím, jestli se mi povede vycouvat, mělo by to jít.“

Seskočil ze zadních dvířek a obešel vůz ke kabině. Díval jsem se okénkem, jak šplhá za volant, kontroluje, má-li řadicí páku v neutrálu, a startuje: energický, schopný, soustředěný člověk, který si umí poradit v obtížné situaci.

Motor naskočil a začal burácet. Jody se pořádně usadil, našel a zařadil zpátečku a pomalu, opatrně pouštěl spojku. Vůz se zatřásl, ale nehnul se z místa. Jody sešlápl plyn.

Zahlédl jsem, jak se k nám zpředu blíží nějací vylekaní a rozzlobení muži. Jeden z nich se dal do běhu a začal zoufale mávat rukama. Reagoval přesně tak, jak reaguje člověk, který se vrátí ke svému vozu a zjistí, že mu ho mezitím někdo naboural.

Jody si ho nevšímal. Vůz se se skřípotem houpal dopředu a dozadu a drtil bok sousedního havarovaného

vozu. Energis propadal panice.

„Jody, přestaňte!“ křičel jsem.

Ignoroval mě. Zvyšoval obrátky, střídavě sešlapával a pouštěl plyn, znovu a znovu a znovu.

Uvnitř boxu měl člověk pocit, jako by se mělo celé vozidlo rozskočit. Energis zaržál, vzpínal se na krátkém vazáku a zběsile bušil kopyty. Nevěděl jsem, jak ho uklidnit, ani jsem se k němu nemohl pořádně dostat, abych ho pohladil, stejně by to asi nepomohlo. Moje styky s koňmi až do té chvíle spočívaly výhradně v tom, že jsem je z uctivé dálky obdivoval a občas jsem jim nabídl mrkev, když byli bezpečně přivázaní. Nikdy jsem neprošel školením, jak zacházet s hysterickým zvířetem v malé, uzavřené prostora, kde jsme byli jako v konzervě.

Konečně se oba vozy s velkým hřmotem od sebe odtrhly a Jodyho box vystřelil prudce dozadu. Energisovi podklouzly zadní nohy a na chvíli klesl zadkem na podlahu. Jody prudce zabrzdil a vyskočil z kabiny. Ti tři chlapi se na něho okamžitě vrhli, jeden z nich úplně nepřítelů vztekem.

Zdvihl jsem se ze země, setřásl se sebe kousky sena a zadíval se na svůj vyděšený, zpěněný, čtyřnohý majetek.

„Už to máme za sebou, kamaráde,“ oznámil jsem mu.

Znělo to směšně. Odkášlal jsem si, usmál se a zkusil to znovu.

„Už se můžeš uklidnit, to nejhorší už je za námi, opravdu.“

Nezdálo se, že by mi kuň rozuměl. Začal jsem mu tedy povídat, že je skvělý, že ten dostih vyhrál úplně nádherně, že bude určitě co nejdřív nejlepší z nejlepších a že k němu mám veliký respekt. Taky jsem mu slíbil, že brzy dostane přes záda pěknou teplou deku a že ho určitě uložíme do nějakých vynikajících stájí, že sice zatím tak docela nevím kam, ale že tam zaručeně dostane to

nejkvalitnější a nejdražší seno, jaké se sežene, čistě vodou zdarma a jistě taky nějaký oves nebo co. Omluvil jsem se mu, že pro něho nemám po ruce mrkev, ale že určitě nějakou budu mít, až se zase příště setkáme.

Ještě chvíli jsem takhle plácal, než se uklidnil. Osmělil jsem se a pohladil ho po šíji. Kůži měl vlhkou a žhoucí. Divoce potřásal hlavou a odfrkával vlhkými nozdrami. Bělma už mu ale tolik nesvítila a taky se už netrásl. Začal mě zajímat docela novým, zvláštním způsobem, začal mě zajímat jako individualita, jako osobnost, kterou v tomhle případě náhodou je kůň.

Uvědomil jsem si, že jsem ještě nikdy nebyl s žádným koněm o samotě. Bylo to zvláštní, protože Energis byl můj dvanáctý kůň. Majitelé většinou navštěvují stáje v doprovodu trenérů a stájníků, nebo vidí koně v padocích, před očima stovek lidí, v tlačenci přátel, kteří přišli po vítězném dostihu gratulovat. Majitelé dostihových koní, kteří stejně jako já sami nejezdí a nemají vlastní pozemky, na které by koně mimo sezónu vypouštěli na pastvu, sotva kdy stráví s koněm víc než pět minut.

V tom havarovaném boxu jsem s Energisem strávil víc času než za celých pět měsíců, které uplynuly od chvíle, kdy jsem ho koupil.

Jody mezitím musel čelit nepříjemnostem. Jeden z příchozích přivolal policistu a ten si cosi důležitě zapisoval do notesu. Pobaveně jsem uvažoval o tom, jestli Jody svalí všechnu vinu na mne nebo ne, jestli řekne, že jsem vozu vběhl do cesty a řidič neměl na vybranou, musel havarovat. Záleží na tom, zda věří, že u něho koně nechám. Jestli si myslí že ne, tak mě do toho namočí co nejhůř. Usmál jsem se a prodiskutoval to s Energisem.

„Víš ty co? Já vlastně vůbec nevím, proč jsem mu neřekl, že vím o jeho hlavním podvodu, ale teď jsem vlastně rád, že jsem mu to neřekl. A víš ty co? Všechny

ty malé lumpárny, ke kterým se přiznal, to všechno není nic, vůbec nic.“

Energis už byl úplně klidný, ale začal únavou věšet hlavu. Soucitně jsem se na něho díval.

„Víš, neokradl mě o pár stovek, ale spíš tak o třicet pět tisíc.“

Majitel havarovaného boku přijal moji omluvu, uvědomil si, že má výhodnou pojistku, a rozhodl se, že nebude žalovat. Policista vzdychl, přeškrtnal poznámky, které si zapsal do notesu, a odešel. Jody spustil rampu, vyvedl Energise a vykročil s ním energicky směrem ke stájím. Já zašel pro dalekohled, sebral potrhaný kabát a odešel zamyšleně k vážnici.

Klid a mír panoval jen asi deset minut - přesně do té chvíle, než se Jody vrátil ze stájí a zjistil, že jsem neodvolal zrušení jeho plné moci.

Vyhledal mě v malém hloučku známých na terase u vážnice.

„Poslouchejte, Steve, zapomněl jste jim říct, že pro vás trénuju dál.“

Nevypadal ustaraně, spíš netrpělivě, zlobilo ho, že jsem na to zapomněl. Při představě, jaká zase vypukne bouře, jsem na chvíli zaváhal a znovu jsem si opakoval ty nešťastné protiargumenty: Jody je dobrý trenér a moji koně skutečně dost často vyhrávají. Mohl bych pořádně dohlížet na účty, a to tak, aby o tom Jody věděl. Ovšem pokud jde o tu další záležitost... Mohl bych to zařídit tak, aby mě už v budoucnosti nemohl okrádat.

Zhluboka jsem se nadechl. Ted', nebo nikdy.

„Nezapomněl jsem. To, co jsem vám řekl, bylo moje konečné rozhodnutí. Beru od vás koně.“

„Cože?“

„Beru od vás koně.“

Z nahé, sálavé nenávisti, která mu svítila v očích, šel strach.

„Ty svině!“ zasyčel.

Pak ze sebe vychrlil řadu dalších ozdobných epitet,

a to velmi zřetelně a nahlas. Kolem nás rozkvétaly bílé notesy pánů od tisku jako houby po dešti. Byla jen jediná možnost, jak Jodyho umlčet.

„Vsadil jsem dnes na Energise u totalizátoru.“

„Cože?“ zeptal se.

To jím otrásl. Ve vteřině si uvědomil, co to znamená.

„U Gansera Mayse končím,“ dodal jsem.

Zatvářil se vražedně, ale nezeptal se proč. Sevřel rty, ohlédl se po pánech s notesy (už je tolik nevítal) a tiše, ale výhrůžně řekl:

„Zkuste něco říct a ihned vás žaluju pro pomluvu.“

„Pro urážku na cti,“ opravil jsem ho automaticky.

„Cože?“

„Správný termín je urážka na cti.“

„To je jedno, prostě někde cekněte a uvidíte, jak vám to vosolím.“

„Jste skutečně kamarád.“

Zadíval se na mne přivřenýma očima.

„Můžu vás ubezpečit, že mně bylo potěšením vás lohnout, kde to jen šlo.“

Chvíli bylo ticho. Dostihy mě přestávaly těšit a měl jsem pocit, že už se z nich nikdy nedokážu radovat. Tři roky nadšení a zájmu rozbilo zklamání.

„Energise nechte tady, odvoz zařídím sám,“ řekl jsem nakonec.

Jody se otočil na patě a s kamenným výrazem odešel do vážnice.

Vyřešit transport bylo nakonec úplně jednoduché. Domluvil jsem se s člověkem, který byl současně majitelem i řidičem jednoho dopravního boxu, že Energise odveze do svých malých tranzitních stájí, nechá ho tam přinejmenším přes noc a během jednoho až dvou dnů ho odveze tam, kam se rozhodnu ho umístit.

„Je to tmavohnědý, skoro černý kůň, hlídač u brány vám řekne, ve kterém stání ho najdete. Stájníka asi mít

nebude.“

Ukázalo se však, že ten člověk má dokonce i stájníka, který se o Energise postará.

„Bude jako ve vatičce, nemusíte si dělat starosti,“ ubezpečoval mě.

Přivezl ten den na dostihy dva koně a jeden z nich běžel až v posledním dostihu. Pak prý odjedou určitě během hodiny. Dohodli jsme se, vyměnili si telefonní čísla a adresy a potřásli si rukama.

Na dostihy jsem už sice žádnou náladu neměl, ale ze zdvořilosti jsem se přece jen vrátil do soukromé lóže svého známého, který mě předtím pozval na oběd a pak společně se mnou přihlížel, jak můj kůň vítězí.

„Stevene, kde jste byl? Čekáme na vás s oslavou.“

Můj hostitel Charles Canterfield měl rozpraženou náruč, v jedné ruce sklenici šampaňského, v druhé doutník. Seděl s ostatními hosty u jídelního stolu, kde byly na bílém ubruse po obědě roztroušené použité příbory a sklenice, dalekohledy, programy, rukavice, kabelky a sázkové tikety. Vzduch byl prosycený vůní doutníků a teplými výpary alkoholu. Za skleněnou přepážkou byla terasa s výhledem na větrem bičované závodiště.

Čtyři dostihy už byly za námi, zbývaly ještě dva. Bylo odpoledne. Všichni přítomní měli výbornou náladu. V přestávce mezi kávou s brandy a odpoledním čajem panovala příjemná, přátelská, spokojená atmosféra, příjemná, přátelská, spokojená zábava mezi slušnými lidmi.

V duchu jsem si povzdechl a snažil se kvůli Charlie-mu taky tvářit spokojeně, popíjel jsem šampaňské a vyslechl s úsměvem každého, kdo mi říkal, jak byl Energis skvělý, jaké to bylo vítězství. Prý si na něho všichni vsadili, prý jim to taky krásně vyneslo. Takový výborný kůň... a takový skvělý trenér, ten Jody Leeds.

„Hm.“

Odpovídal jsem s trpkostí, kterou nikdo nepostřehl. Charlie na mne zamával, abych si šel sednout na volnou židli mezi ním a dámou v zeleném klobouku.

„Co tipujete v příštím dostihu?“ zeptal se.

Nepřítomně jsem se na něho podíval.

„Nevzpomínám si, kdo tam vlastně poběží.“

Charlie byl náhle ve střehu. Už několikrát jsem u něho zpozoroval, že dovedl ve zlomku vteřiny postřehnout nový faktor ve hře, a věděl jsem, že v tom také leží klíč jeho úspěchů v obchodním světě. Dovedl sice zdánlivě odpočívat, zahálet, chovat se s dobrosrdečnou, lenivou společenskou nonšalancí, ale jeho mozek nezahálel ani minutu.

Usmál jsem se na něho.

„Pojďte se mnou na večeři,“ vyzval mne.

„Myslíte dnes večer?“

Přikývl. Chvilí jsem o tom soustředěně uvažoval.

„Dobře.“

„Skvělé. Tak tedy v osm u Parkese na Beauchamp Place.“

„Dobře.“

Vztah mezi mnou a Charliem se již léta pohyboval v širokém pásmu na hranicích povrchní známosti a skutečného přátelství. Byli jsme vždy rádi, když jsme se setkali, ale sami jsme vlastně ta setkání nikdy aktivně nevyhledávali. Do své lóže na závodisti mě tehdy pozval poprvé. To, že mě pak ještě pozval na večeři, znamenalo určitě změnu v našem vztahu.

Napadlo mě, že asi prisuzoval moji roztržitost něčemu zcela jinému, ale rád jsem si s ním povídal, nehledě na to, že jen blázen by dokázal zahodit pozvání k Parkesovi. Měl jsem jen strach, že to Charlie bude nakonec považovat za ztracený večer.

Charlieho hosté se začali vytrácet, odběhli si vsadit na příští dostih. Podíval jsem se na jeden z programů,

které zůstaly ležet na stole, a hned jsem pochopil, proč předtím Charlie tak zpozorněl: měli běžet dva nejlepší proutěnkáři a o nastávajícím souboji psaly všechny noviny již řadu dní.

Naše pohledy se setkaly. Tvářil se pobaveně.

„Tak kterého?“ zeptal se.

„Crepitase.“

„Vsadíte si taky?“

Přikývl jsem.

„Už jsem si vsadil, u Tota.“

Zabručel.

„Já mám raději bookmakery. Když mám vydat peníze, chci vědět, jaký je kurs.“

Když člověk uvážil, že se z povolání zabývá investičním bankovníctvím, byl to docela logický názor.

„Ale teď se mi tam dolů nechce chodit.“

„Přenechám vám polovinu své sázky,“ nabídl jsem se.

„A to je kolik?“ zeptal se opatrně.

„Deset liber.“

Dal se do smíchu.

„Povídá se o vás, že dovedete uvažovat jen ve čtyřmístných číslech.“

„To je historka, která se omíláním trochu překroutila.“

„Jak to?“

„Používám občas mikrosoustruh. Ten můžete nastavit na přesnost čtyř desetinných míst... nula celá nula nula jedna, to je tisícina palce. To je můj limit. Myslím ve čtyřmístných číslech, ale za desetinnou čárkou.“

Smál se.

„Takže jste nikdy tisícovku na koně nevsadil?“

„Ale to ano, ale jen asi jednou nebo dvakrát.“

Tentokrát již ten trpký podtón zřetelně slyšel. Pomalu jsem vstal a přešel ke skleněným dveřím na terasu.

„Už jdou ke startu,“ řekl jsem.

Beze slova se ke mně připojil. Stáli jsme na terase a pozorovali oba favority, Crepitase a Waterboye, jak tančí kolem tribun a jak se je jejich žokejové snaží zvládnout.

Charlie byl o něco menší než já, podstatně silnější a o dvacet let starší. Nosil dokonale ušité, drahé obleky se samozřejmou nonšalancí, a kdo ho slyšel promluvit, nikdy by neuhádl, že jeho otec byl řidičem nákladáku. Charlie se s tím nikdy netajil, naopak, byl na svůj původ hrdý. Všechno vzniklo tím, že ho kdysi jako místního chlapce vyslali za obecní peníze na studium do Etonu, kde kromě akademické výchovy získal také od svých vznešených spolužáků vybrané chování a způsob řeči. Jeho neobyčejně bystrý mozek ho stejně nesl životem na vrcholu příbojové vlny, ale to, že se narodil na dohled slavné etonské školy, bylo bezpochyby také štěstí.

Ostatní hosté se začali trousit na terasu a Charlie se jim musel věnovat. Většinou jsem je znal jen od vidění a tak o jednom či dvou jsem slyšel nebo čítal. Takový povrchní vztah dostačoval pro podobný společenský styk, nikoho k ničemu nezavazoval.

Oslovila mě dáma v zeleném klobouku.

„Waterboy vypadá výborně, nemyslíte?“

„Jistě.“

Široce se usmála a zadívala se na mne krátkozrakýma očima za silnými skly. „Nemohl byste mi říct, jaký teď na něho dole nabízejí kurs?“

„Samozřejmě.“

Ozbrojil jsem se dalekohledem a zadíval se na vývěsní tabule u stánků bookmakerů, seřazených vpravo od nás pod tribunami.

„Vypadá to, že na Waterboye je to jedna ku jedné a na Crepitase pět ku čtyřem, aspoň se mi zdá.“

„Velice vám děkuji,“ zelená paní se vřele usmívala.

Rozhlédl jsem se dalekohledem, jestli někde není Ganser Mays. Našel jsem ho. Stál asi tak uprostřed řady stánků bookmakerů, rozestavených podél hrazení, které oddělovalo klubovní prostory od Tattersalla. Hubený člověk střední výšky, s velikým, ostrým nosem, v brýlích s ocelovými obroučkami a s chováním církevního hodnostáře. Nikdy jsem ho neměl zvlášť v lásce, a proto jsem se s ním také nikdy nebavil, leda o počasí, ale důvěřoval jsem mu absolutně. To byla veliká bláhovost.

Opíral se o hrazení, hlavu skloněnou, a zřejmě vedl nějaký vážný rozhovor s kýmsi v klubovních prostorách, na koho jsem neviděl, protože tam stál hlouček lidí. Pak se ten hlouček náhle rozdělil a já zahlédl, že ten člověk je Jody.

Na Jodyho postoji, jeho pohybech, jeho výrazu při řeči bylo vidět, že zuří. Zdálo se mi, že ho Ganser Mays uklidňuje. Když se Jody náhle otočil na patě a odešel, díval se za ním Ganser Mays spíš zamyšleně než ustaraně.

Ganser Mays jako bookmaker přicházel pomalu do stadia, když už přestával být jen neobyčejně úspěšným jednotlivcem, začínali ho respektovat jako instituci, jako firmu. Aspoň tak na to hleděli dostihoví hazardéři. Jeho jméno se objevovalo nad stále větším počtem menších dostihových kanceláří roztroušených jižně od Glasgow. Ganser Mays dokonce v nedávné době prohlásil, že v další sezóně hodlá sám financovat jeden rovinový dostih.

Na důležitých dostizích postával osobně u hrazení, aby tu a tam promluvil se zámožnými zákazníky, aby mu zachovali věrnost, a také aby stačil pochytat co nejvíc hloupých, důvěřivých, nezkušených rybiček.

Otřásl jsem se a zadíval se jinam. Asi se nikdy nedozvím, o kolik mě vlastně Jody a Ganser Mays obrali, aspoň pokud jde o peníze, pokud jde o sebedůvěru,

důvěru ve vlastní úsudek, tak mě svlékli do naha.

Odstartovali dostih. Nejlepší skokani bojovali o vítězství celým srdcem a Crepitas porazil Waterboye o jednu délku. U Tota mi za něho něco vyplatí. Za Energise mi ovšem dají mnohem víc, ale dva úspěchy v jednom odpoledni nestačily spravit moji skleslost a malomyslnost. Odpolednímu čaji jsem se vyhnul. Poděkoval jsem Charliemu za oběd, do večera se s ním rozloučil a zašel dolů do vážnice v naději, že třeba dostanu inspiraci, pokud jde o volbu nového trenéra.

Uslyšel jsem za sebou chvatné kroky a kdosi mě chytl za rukáv.

„To jsem rád, že jsem vás dohonili“

Byl to ten mladý člověk, kterého jsem najal, aby odvezl Energise, celý udýchaný a ustaraný.

„Copak? Máte nějaký malér s vozem?“

„Ne... Poslyšte, říkal jste, že ten kůň je skoro černý, vidíte? Rozuměl jsem vám správně, ne?“

„Není snad v pořádku?“ zeptal jsem se stísněně.

„Ne... totiž, snad ne..., ale... kůň, kterého tam pro mě nechal pan Leeds, je kaštanová klisna.“

Šel jsem s ním do stájí. Hlídač u brány byl stále ještě celý spokojený, protože se nic nedařilo.

„Jo, jo,“ řekl s potěšením, „Leeds vodjel asi před čtvrthodinou s nějakým najatým boxem, vezl jednoho koně. Říkal, že jeho box je vybouranej a že prej tu podle vašeho nařízení nechává Energise.“

„Kůň, kterého tu nechal, není Energis.“

„Za to snad nemůžu, ne?“ řekl dotčeně.

„Je to kaštanová klisna s velkou bílou lysinou?“ zeptal jsem se mladého řidiče.

Přikývl.

„Tak to je Asphodel, běžela dnes v prvním dostihu, trénuje ji Jody Leeds, ale není moje.“

„Co s ní mám teda dělat?“

„Nechte ji tady. Lituji, že se to tak zapletlo. Pošlete mi účet za pozdě zrušenou objednávku.“

Usmál se, řekl, že mi žádný účet nepošle, a tím mi zase trochu vyspravil víru v lidskou slušnost. Poděkoval jsem mu za to, že si dal tu práci a vyhledal mě, místo co by naložil nesprávného koně a pak mi za to poslal účet. Podíval se na mne pohoršeně, nemohl pochopit, že jsem takový cynik a tak málo od lidí očekávám. Uvědomil jsem si, že bych tak skutečně neuvažoval, nebýt Jodyho. Takže Jody Energise přece jen odvezl.

Začal mě přemáhat veliký vztek, protože jsem to měl předvídat. Mohlo mě napadnout, že je připravený jít do krajnosti a že se nenechá jen tak odradit. Byl ochotný nechat mě přejet. Byl skálopevně rozhodnutý odvézt Energise do svých stájí a já velmi podcenil jeho pomstychtivost i jeho troufalost.

Nemohl jsem se dočkat, až se Jodyho s konečnou platností zbavím. Odešel jsem ke svému vozu a rychle odjel ze závodiště. Cestou jsem neuvažoval o ničem jiném, než kterého trenéra bych si měl vybrat a jak co nejrychleji koně od Jodyho odstěhovat.

Charlie se na mne usmál přes zlatohnědé leštěné dřevo stolu u Parkese a odstrčil dopitou kávu. Byl spokojený, v ruce měl zpola vykouřený doutník, před sebou napolo vypitou sklenici portského a žaludek měl stejně jako já plný nejlepšího jídla, jaké lze v Londýně dostat.

Uvažoval jsem o tom, jak asi vypadal, když byl mladý, než mu narostlo břicho a podbradek. Úspěšným finančníkům sluší, když jsou trochu při těle, řekl bych, že hubeně a hladově mají vypadat jen ctižádostiví začátečníci, kteří jsou věčně uspěchaní. Z Charlieho nadbytečných kilogramů vyzařovala zralost a rozvaha.

Měl rovné, prošedivělé vlasy, na temeni trochu prořídlé a na skráních pečlivě sčesané dozadu. Oči měl hlu-

boko zasazené, výrazný nos, pevná, rovná ústa. Nebyl hezký v běžném slova smyslu, ale člověk si ho snadno zapamatoval. Kdo se jednou s Charliem setkal, určitě ho při dalším setkání ihned poznal.

Přišel sám. V restauraci, kterou pro nás vybral, bylo několik menších místnosti, v každé tak tři až čtyři stoly. Byl tam klid a člověk měl pocit soukromí. Hovořili jsme o dostizích, o jídle, o předsedovi vlády a o burze, jen ne o tom, o co vlastně Charliemu šlo.

Najednou prohlásil:

„Víte, mám pocit, jako byste na něco čekal.“

„Ještě nikdy předtím jste mě nepozval na večeři.“

„Rád si s vámi povídám.“

„A to je jediný důvod?“

Odklepl popel z doutníku.

„Ovšemže ne.“

„Já si to myslel,“ usmál jsem se, „proto mám teď pocit, že jsem vás trochu podvedl, když jsem se zbůhdarma navečeřel na váš účet.“

„Vědomě?“

„Jen částečně. Nevím, o co vám vlastně jde.“

„Že jste byl předtím tak zasněný... Když člověk jako jste vy, upadne najednou do transu...“

„To jsem čekal,“ vzdychl jsem. „Bohužel to ale nebylo žádné tvůrčí zasnění, byl jsem tak trochu mimo, protože jsem se krátce předtím pohádal na život a na smrt s Jodym Leedsem.“

Opřel se o opěradlo židle.

„To je mi líto.“

„Co je vám líto, to, že jsme se pohádali, nebo to, že jsem neměl žádnou inspiraci?“

„Nejspíš oboje. Kvůli čemu jste se vlastně pohádali?“

„Dal jsem mu výpověď.“

Vytřeštil na mne oči.

„Prosím vás proč?“

„Když to někde budu vykládat, tak prý mě zažaluje pro urážku na cti.“

„Nepovídejte!“ Byl náhle plný zájmu, jako když pes zavětrí čerstvou stopu. „A mohl by vás žalovat?“

„Asi ano.“

Charlie do sebe vtáhl kouř a pak ho pozvolna vypouštěl koutkem úst.

„Risknete to?“ zeptal se.

„Určitě jste mlčenlivější než většina lidí...“

„Naprosto, to vám může slíbit.“

Věřil jsem mu.

„Jody vymyslel systém, jak mě okrádat o vysoké částky, aniž bych vůbec přišel na to, že mě někdo podvádí.“

„Ale vy byste přece musel přijít na to...“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Obávám se, že nejsem první, kdo na to skočil. Je to úplně jednoduchý trik.“

„Pokračujte prosím vás, to mě ohromně zajímá.“

„Dobře. Tak si tedy představte, že jste celkem dobrý trenér závodních koní a že máte nezřízenou chuť získat co nejdřív co nejvíc peněz bez veliké námahy.“

„Už si to představuji.“

„Tak tedy za prvé: musel byste někde najít nějakého nezkušeného naivku se spoustou peněz a nadšením, který se v koních pořádně nevyzná.“

„To jste jako vy?“

„Ano,“ řekl jsem zasmušile. „Někdo mi vás doporučit jako dobrého trenéra a vy jste na mne udělal dojem, připadal jste mi velice schopný a věci oddaný. Tak jsem tedy za vámi pokorně přiběhl a požádal vás, jestli byste mi nemohl opatřit nějakého dobrého koně, že bych se rád stal majitelem.“

„A já vám koupil lacino slušného koně, ale účtoval jsem vám víc?“

„Kdepak, vy jste mi koupil nejlepšího koně, jakého jste kdy viděl, začal jste s ním pracovat a v krátké době byl kůň připravený na dostihy. Pak jste mi řekl, že víte o spolehlivém bookmakerovi a že nás představíte.“

„Aha.“

„Právě tak. Ten bookmaker měl skutečně výbornou pověst a byl ve všeobecné vážnosti. Já nebyl zvyklý sázet větší sumy, a tak jsem byl rád, že se o mne postará slušný člověk. Vy, jako můj trenér, jste mi řekl, že kůň je velmi nadějný a že bych si na něho mohl opatrně vsadit na umístění. Tak asi sto liber.“

„Opatrně!“ vzdychl Charlie.

„Ještě byste mě taky upozornil, že se ta částka rovná jen ceně třítýdenního tréninku.“

„Nepovídejte.“

„Ano. Já bych trochu polkl, protože jsem dřív sázel tak nanejvýš po deseti librách, ale poslechl bych vás. No, kůň ale běžel dobře, skončil třetí a bookmaker mi přece jen něco vyplatil.“

Dopil jsem zbytek portského. Charlie také dopil a objednal další kávu.

„Při příštích dostizích jste řekl, že kůň je opravdu ve výborné formě a určitě vyhraje, a že jestli se kdy chci odvážit na větší částku, je na to nejvyšší čas, než na koně začne sázet víc lidí. Bookmaker mi nabídl dobrý kurs, já byl ve výborné náladě a vsadil jsem si.“

„Tisíc?“

„Ano tisíc.“

„A dál?“

„Rozkřiklo se to a kůň nakonec běžel jako favorit. Jenže to nebyl jeho den. Běžel hůř než poprvé a přišel pátý. Vy jste z toho byl celý nešťastný, nemohl jste to pochopit. Takže jsem nakonec já utěšoval vás a sliboval vám, že příště bude líp.“

„Jenže nebylo?“

„Ale bylo. Příště kůň hladce vyhrál.“

„Jenže vy jste si nevsadil.“

„Ale ano, vsadil. Kurs tentokrát nebyl pět ku dvěma, ale šest ku jedné. Já vsadil pět set liber a vyhrál jsem tři tisíce. Byl jsem úplně nadšený. Nejenže jsem vyhrál všechny peníze, o které jsem předtím přišel, ale ještě víc. A to mi ještě vyplatili cenu vypsanou pro ten dostih. Zisk klidně pokryl celé výlohy na trénink a ještě část kupní ceny koně. Byl jsem úplně šťastný a spokojený. Požádal jsem vás, abyste mi koupil dalšího koně, abyste jich koupil třeba víc, když nějaké dobré najdete.“

„A tentokrát jsem vám koupil za hodně peněz koně, který nestál za nic?“

„Kdepak. Koupil jste mi krásné dvouleté hříbě. Vyhrálo hned svůj první dostih. Vsadil jsem tehdy jen sto liber, ale protože kurs byl deset ku jedné, mohl jsem být spokojený. Příště už kůň nastupoval jako favorit a tipovali ho ve všech novinách. Vy jste mi radil, abych vsadil hodně, že taková příležitost se hned tak nenaskytne, protože tentokrát nebude žádná konkurence. Já vám uvěřil a vsadil jsem tři tisíce.“

„Páni!“ vzdychl Charlie.

„Máte pravdu. Kůň vyrazil a hned byl na špici, jak se na favorita sluší, a všechno vypadalo báječně. Jenže tak v polovině pěti furlongů praskla přezka u třmenového řemene a žokej měl co dělat, aby se dostal z dráhy, než spadne.“

„Tři tisíce!“

„Byly v pekle.“ Přikývl jsem. „Vy jste byl celý zoufalý. Ten řemen byl přece nový, přezka musela být vadná. Já se přemáhal, říkal jsem vám, ať si z toho nic neděláte. Příště bude jistě líp.“

„A bylo?“

„Děláte pokroky. Příště běžel kůň zase jako favorit a já na něho vsadil pět set. Kůň vyhrál. Já sice nezískal

zpátky to, co jsem předtím ztratil, ale kůň mi udělal radost, vyhrál už podruhé, peníze jsem nepotřeboval, byl jsem spokojený, protože mi celé to podnikání poskytovalo příjemné vzrušení a zábavu.“

„A tak to šlo dál?“

„Ano, tak to šlo dál. Zjistil jsem, že mě čím dál tím víc těší se dívat na dostihové koně, zvlášť když jsou moje. Ten koníček mě sice přišel na hodně peněz, protože jak známo majitelé koní většinou nic nevydělají, ale já byl úplně spokojený a těch výloh jsem nelitoval.“

„Co se potom stalo?“

„Vlastně nic. Začaly ve mně hlodat všelijaké pochybnosti, které jsem se snažil zahnat, protože mi připadaly vůči vám nefér, vděčil jsem vám přece za tolik vítězství! Jenže ty pochybnosti ne a ne zmizet. Já si totiž povšiml, že kdykoli si vsadím opravdu hodně, můj kůň nevyhraje.“

„Tuhle zkušenost ale jistě udělalo hodně majitelů, ne?“

„Jistěže. Jenže já si sečetl všechny ty větší sázky, které mi nevyšly, a ono to dělá čtyřicet tisíc.“

„Panebože!“

„Takže jsem si jednak začal připadat jako pitomec, jednak mi to začalo zase vrtat v hlavě. Co kdyby... co když... co když pokaždé, když vsadím velkou částku, se můj bookmaker domluví s mým trenérem a pojistí si moje peníze jednoduše tak, že zajistí, aby kůň nevyhrál. Co když... když vsadím třeba tři tisíce, tak si to rozdělí fifty fifty. Kůň pak buď běží špatně, nebo zůstane na startu, nebo mu praskne přezka u třmenového řemene. Co když příště připravíte koně co nejlíp, pečlivě vyberete vhodný dostih, kůň vyhraje a já jsem celý nadšený... Co když tentokrát ale můj bookmaker a můj trenér vsadí sami na koně taky, peníze, o které mě předtím obrali?“

Charlie se na mne fascinovaně díval.

„Když v tom případě můj kůň vyhraje, vyhrají oba také, když nevyhraje, nepřijdou o svoje peníze, jen o moje.“

„To je krásné.“

„Ano. A tak plynou týdny. Skončí sezóna rovinových dostihů a přijdou na řadu steeply a proutěnký. Vy, jako můj trenér, mi koupíte krásného mladého proutěnkáře, skutečně výborného. Při prvním dostihu si na něho skromně vsadím a on hravě vyhraje. Jsem nadšený. Ale taky začnu mít starosti, protože vy mi vzápětí začnete vykládat, že se v Sandown Parku poběží dostih, který je pro mého koně jako stvořený, že docela zaručeně vyhraje, a začnete mě povzbuzovat, abych si pořádně vsadil. Jenže já toho koně obdivuji a mám ho rád a nechci, aby byl nešťastný, až se bude snažit vyhrát a nebude smět... Jsem přesvědčený, že to se stalo... takže prohlásím, že na něj nevsadím.“

„Žádné nadšení, co?“

„Ne. Začnete mě přemlouvat s větší vehemencí než dřív, abych si vsadil skutečně velkou částku. Já ale odmítnu. Vidím, že dostáváte vztek. Řeknete, že kůň zaručeně vyhraje a že budu litovat. Já na to řeknu, že raději počkám do příště. Vy řeknete, že dělám velikou chybu.“

„Kdy tohle všechno jako řeknu?“

„Řekl jste to včera.“

„A dnes?“ zeptal se Charlie.

„Dnes ve mně začne podezření dozrávat. Začínám si myslet, že necháte koně vyhrát, abyste mi dal za vyučnou, protože jsem na něho nevsadil, abych příště nedělal cavyky a poslechl vás, abych vsadil víc než kdykoli předtím.“

„Ale, ale.“

„Ano. Proto jsem vám dnes neřekl, že jsem si krátce předtím otevřel účet u totalizátoru, u Tota... právě kvůli

tomu svému podezření... a taky jsem vám neřekl, že jsem si z toho účtu na koně vsadil tisíc liber.“

„To od vás nebylo hezké.“

„To ne.“

„A váš kůň vyhrál!“

„Vypadal tak nádherně...“ trpce jsem se usmál. „Takže vy jste mi pak po dostihu řekl, že si za to můžu sám, že jsem si nevsadil, že jste mi přece dobře radil, a že udělám nejlíp, když na vás příště dám.“

„A co pak?“

„Co pak.“ Vzdychl jsem. „Pak to podezření, které ve mně hlodalo už celé týdny, vykryštovalo v jistotu. Věděl jsem, že mě okrádá i jinak, v malém, hřešil na naše přátelství, nic velikého. Řekl jsem mu, že žádné příště nebude a že od něho беру koně.“

„Co na to řekl?“

„Nezeptal se proč.“

„Ach ne!“

Vyprávěl jsem Charliemu všechno, co se odehrálo. Přestal se tvářit pobaveně a začal se mračit.

„Ono mu to projde,“ řekl nakonec.

„To vím.“

„Víte o tom, že jeho otec je členem Jockey Clubu?“

„Jistě.“

„Jodymu všichni uvěří.“

Jodyho otec, Quintus Leeds, platil za jeden z pilířů dostihového sportu díky tomu, že byl synem výborného jezdce z řad aristokracie, že sám vlastnil dostihové koně a že měl vlivné přátele na správných místech. Zjev to byl impozantní, vysoký, statný člověk, měl krásnou hlavu, jasné šedé oči a jeho hlas a stisk ruky vnukaly důvěru a úctu. Když se ho někdo ptal o radu, měl ve zvyku se na tazatele upřeně zadívat, přitom zamyšleně špulil rty a potřásl hlavou, jako by tu záležitost bral smrtelně vážně. Já měl vždy dojem, že jeho zjev i chování byly jen fasáda, za kterou se neskrývalo zloha nic. Nikdy jsem však nepochyboval o tom, že je to v jádře slušný a poctivý člověk.

Nijak se neskrýval s tím, jak je na Jodyho hrdý, a dmul se pýchou na všech závodištích od Epsomu až po York, kdykoli jeho syn asistoval při odsedlávání vítěze.

V jeho očích byl Jody energický, chytrý, nadaný a nikdy by nebyl schopný dopustit se něčeho špatného. Quintus mu slepě věřil. Quinta samého sice nikdo nepokládal za vrchol inteligence, ale jeho slovo mělo váhu a mohlo významně ovlivnit veřejné mínění.

Jak Jody správně řekl, nemohl jsem mu nic dokázat. Kdybych něco jen tak naznačil, měl bych v tu ránu na krku žalobu pro urážku na cti a celý Jockey Club by se

postavil jako jeden muž proti mně.

„Co chcete dělat?“ zeptal se Charlie.

„Nevím, asi nic.“

„Je to ale surové.“

„Každý zločin je surový.“

Charlie se zamračil nad všeobecnou špatností, která světem vládne. Zavolat vrchního a zaplatil.

Vyšli jsme ven a kráčeli spolu zvolna po Beauchamp Place. Náhodou jsme oba zaparkovali své vozy za rohem ve Walton Street. Byla studená, větrná, zamračená noc. Charlie si vyhrnul límec u pláště, aby mu nemrzly uši, a oblékl si silné černé kožené rukavice.

„Nemám rád zimu,“ prohlásil.

„Mně zima nevadí.“

„Vy jste ještě mladý, vy ještě tak snadno neprochladnete.“

„No, tak mladý zase už nejsem, je mi pětatřicet.“

„To jste ještě skoro miminko.“

Zašli jsme za roh a vítr do nás začal své polární spáry.

„Tohle opravdu nesnáším,“ postěžoval si Charlie.

Měl svého velkého modrého rovera zaparkovaného blíž, než kde stál můj lamborghini. Zůstali jsme stát a Charlie odemkl dvířka vozu. Po chodníku se k nám blížila dívka ve večerních šatech, sukně i vlasy jí vlály ve větru.

„Byl to velice zajímavý večer,“ řekl Charlie.

Potrásli jsme si rukama.

„Nebylo to ale to, co jste očekával.“

„Možná že to bylo takhle ještě zajímavější.“

Otevřel dvířka a začal se soukat za volant. Dívka v dlouhých šatech nás právě míjela a její podpatky klepaly staccato o dláždění. Charlie si zapnul bezpečnostní pás a zavřel dvířka.

Dívka v dlouhých šatech zůstala stát, chvíli váhala,

a pak se otočila.

„Promiňte prosím, ale chtěla jsem...“ Zarazila se.

„Můžeme pro vás něco udělat?“ zeptal jsem se.

Byla to Američanka, asi dvacetiletá, a musela jí být hrozná zima. Měla přes ramena jen tenký hedvábný šál a pod ním hedvábnou blůzku. Žádné rukavice. Zlaté sandály. Zlatá kabelka. Plet' měla ve světle pouličních lamp promodralou a třásla se jako list.

„Nestůjte v tom větru, pojd'te si sednout do vozu,“ navrhoval Charlie pootevřeným okénkem.

Zavrtěla hlavou.

„Já bych raději...“ obrátila se k odchodu.

„Nebud'te bláhová, když potřebujete pomoc, tak ji musíte přijmout,“ řekl jsem.

„Ale...“

„Řekněte, co potřebujete.“

Chvíli váhala a pak vyhrkla:

„Potřebuji peníze.“

„To je všechno?“ Vytáhl jsem náprsní tašku. „Kolik potřebujete?“

„Abych se dostala taxíkem do Hampsteadu.“

Podal jsem jí pět liber.

„Stačí?“

„Ano. Já... Kam vám to pak můžu poslat?“

„Ale to nechte být.“

„To ne.“

„On to ani nepocítí, má takových papírků spoustu,“ vmísil se do toho Charlie.

„O to přece nejde. Když mi neumožníte ty peníze vrátit, tak je přijmout nemůžu.“

„Nebudeme řešit otázky morálky, když přitom mrznete, to by byla pitomost. Jmenuji se Steven Scott a moje adresa je Malthouse, Regent's Park.“

„Děkuji vám.“

„Nechcete, abych vás odvezl? Mám tady vůz,“ nabídl

jsem se.

„Jak myslíte, že jsem se vůbec do téhle situace dostala?“

„Jak?“

Přitáhla si šál kolem ramen.

„Přijala jsem v dobré víře nezávazné pozvání na večeři a zjistila jsem, že nebylo nezávazné. Utekla jsem už od polévky, vystřelila ven jak splašená, a teprve na ulici jsem si uvědomila, že u sebe nemám vůbec žádné peníze. Ten dotyčný pro mě předtím přijel.“

Náhle se usmála. Měla pěkné zuby.

„Některé holky jsou bohužel naivní,“ dodala.

„Tak tady aspoň počkejte, až vám Steven sežene taxi,“ navrhl Charlie.

„Dobře.“

Trvalo mi to několik minut, ale když jsem se vrátil, ještě stála schoulená venku u vozu a krčila se před větrem. Vystoupil jsem z taxi, ona nastoupila a bez dalších řečí odjela.

„Blázna se peníze nedrží,“ poznamenal Charlie.

„Myslím, že to nebyl trik.“

„Když, tak byl dobrý. Jak ale víte, že za rohem z toho taxi nevyskočí a nevymámí dalších pět liber z dalšího rytíře?“

Zasmál se, vytočil okénko, zamával mi a vyrazil se svým roverem směrem k domovu.

Pondělní ráno mi přineslo dobré i špatné zprávy.

Dobrá zpráva byl dopis, ve kterém bylo vloženo pět liber. Dobře tak Charliemu, říkal jsem si v duchu.

Milý pane Scotte,

jsem Vám velmi vděčná za Vaši pomoc v sobotu večer. Už nikdy nepůjdu na schůzku bez peněz na zpáteční cestu.

Vaše Alexandra Wardová

Špatné zprávy jsem našel v denním tisku: v obou edicích, které mi každé ráno doručovali před dveře, byly články o nefér jednání majitelů dostihových koní, kteří se bezohledně zbavují svých obětavých trenérů. V jednom článku stálo:

Po všem, co trenér Jody Leeds udělal pro pana Scotta, rozhodl se Scott, že přemístí svoje koně do jiných stájí. To je jistě velmi hořká pilulka. Jak jsme před rokem čtenářům oznámili, Jody Leeds převzal nákladné stáje Berkdown Court především proto, aby získal dostatek místa pro další koně pana Scotta. Ted' osmadvacetiletý trenér se svými těžkými finančními závazky zůstal na holičkách. Zrada by možná byla příliš tvrdé slovo, nevděčnost ne.

Druhý článek měl spíš bulvární ráz:

Leeds (28), který se ještě řádně nevzpamatoval z výpovědi, jež mu uštědřil Steven Scott (35), prohlásil v sobotu v Sandownu: „Ted' jsem na hromadě. Scott mě vyhodil ve chvíli, kdy ještě sbíral gratulace za svého vítěze Energise, kterého jsem trénoval. Je to trpké zklamání. Člověk dělá co může a nakonec takhle dopadne.“ Je jistě nejvyšší čas přijmout opatření, která by trenéry před podobným osudem chránila. Šušká se, že Leeds možná bude žalovat.

Páni od tisku neměli tedy připravené notesy a natažené uši jen tak pro legraci. Je pravděpodobné, že všichni věří, že se Jodymu děje křivda, ale ani jednoho z nich nenapadlo zeptat se na můj názor. Ani jednoho z nich nenapadlo, že bych pro svoje počínání mohl mít pádný důvod.

Zhnuseně jsem noviny odložil, dojedl snídani a usadil

se k práci, která většinou spočívala v tom, že jsem seděl v křesle a díval se nepřítomně do prázdna.

Uprostřed odpoledne, celý ztuhlý a zmrzlý, jsem se odhodlal napsat slečně Wardové.

Milá slečno Wardová,

děkuji Vám mnohokrát za těch pět liber. Nechtěla byste se mnou jít na večeři? Nezávazně? Přikládám pět liber na zpáteční cestu taxíkem.

Váš Steven Scott

Večer jsem zatelefonoval třem různým trenérům a každému z nich jsem nabídl tři koně. Všichni nabídku přijali, ale se značným odstupem a chladem. Žádný z nich se nezeptal, proč jsem se vlastně s Jodym rozešel.

Jeden trenér, přímý Severan, prohlásil:

„Rád bych měl záruku, že u mne ty koně necháte aspoň šest měsíců, pokud nezačnou kulhat, nebo s nimi něco nebude.“

„Souhlasím.“

„Chtěl bych to písemně.“

„Jak si přejete.“

„Takhle si to přeju. Když sem s koňma pošlete tu záruku, tak je беру.“

Pro Energise jsem vybral větší stáje v Sussexu, kde měli výborné výsledky s proutěnkáři. Z toho jak hovořil trenér Rupert Ramsey, i když se držel zpátky, jsem pochopil, že do Energise vkládá skoro tolik nadějí jako já.

Pro zbývající tři koně jsem zvolil Newmarket, středně velké stáje s prostředními výsledky. Kdepak, Scott už nikdy nevsadí vše na jednu kartu.

Nakonec jsem s pousmáním zdvihl sluchátko a vytočil Jodyho číslo. Neozval se Jody, ale Felicity, jeho žena.

Mluvila úsečně a trpce:

„Co vy ještě chcete?“

V duchu jsem ji viděl, v přepychovém obývacím pokoji, štíhlou, energickou blondýnku, schopnou a ctižádostivou jako Jody. Jistě má na sobě těsné džíny, drahou košili, na ruce šest zvonících zlatých náramků, jistě voní pižmovým parfémem. Většinou neměla s lidmi a věcmi trpělivost a nijak se tím netajila, ke mně se však až dosud chovala vždy zdrženlivě a nikdy na mne nevyjela.

„Rád bych domluvil transport.“

„Takže vy se na nás opravdu chcete vykašlat!“

„Však vy to přežijete.“

„S takovýma řečma jděte do háje,“ vyštěkla vztekle. „Nejradši bych vás uskrtila. Po všem, co pro vás Jody udělal!“

Chvilku jsem počkal.

„Řekl vám, proč jsem se s ním rozešel?“

„Prý kvůli nějaké pitomosti, kvůli nepřesnostem v účtech, šlo asi o deset liber.“

„Šlo o mnohem víc.“

„Nesmysl.“

„Tak se ho zeptejte. No, ať je to jak chce, ve čtvrtek přijedou pro moje koně tři boxy. Řidiči budou vědět, které koně mají naložit a kam je mají odvézt. Jestli to Jody nějak poplete, tak potom zaplatí výlohy spojené s tím, než se dá všechno do pořádku.“

Kdyby byl Jodyho otec slyšel, kolika jadrnými jmény mě pak pokřtila, byl by se podivil.

„Tak ve čtvrtek,“ opakoval jsem. „Přijedou tři boxy, každý poveze koně někam jinam. Sbohem.“

Neměl jsem z toho žádnou radost, vůbec žádnou.

Zasmušile jsem se díval na nějakou televizní hru, ale nevnímal jsem ani slovo. Ve tři čtvrti na deset zazvonil telefon a já vypnul televizor.

„... sem chtěl jen vědět, jak si stojím.“

Raymond Child, žokej. Byl celkem prostřední, asi tak třicátník, žádný veleduch. Jezdil dost dobře, ale čím čas-

těji jsem se díval na dostihy a čím víc jsem o tom sportu věděl, tím líp jsem viděl jeho chyby. Ostatně byl jsem přesvědčený, že Jody mohl jen těžko ovlivňovat výsledky mých koní bez vydatné pomoci přímo u vesla.

„Pošlu vám zvláštní odměnu za Energise,“ řekl jsem.

Žokej vždy automaticky dostává procento z vypsané ceny, ale opravdu vděční majitelé občas ještě něco přidají ze svého.

„Děkuji vám.“ Byl překvapený.

„Já si na něho vsadil.“

„Vážně?“ Ted' žasl.

„Ale Jody přece říkal...“ rychle se odmlčel.

„Vsadil jsem u Tota.“

„Aha.“

Ticho. Odkášlal si. Já čekal.

„Tak teda, pokud jde o budoucnost...“

„Je mi líto,“ a opravdu mi to skoro bylo líto, „jsem vám sice vděčný za vítěze, které jste jel... a za Energise vám pošlu odměnu, jak jsem říkal, ale v budoucnosti ho bude jezdit žokej z jeho nové stáje.“

Tentokrát jsem nemusel vyslechnout žádné nadávky, jen odevzdaný povzdech, po kterém následovalo něco, co se téměř blížilo doznání...

„No, já se vám vlastně ani tolik moc nedivím.“

Zavěsil, než jsem stačil odpovědět.

V úterý mi měl běžet jeden kůň v Chepstow, ale protože jsem zrušil Jodyho plnou moc, nemohl ho tam poslat. Celé dopoledne jsem bezcílně bloumal po domě a odpoledne jsem šel na procházku od Kensingtonských zahrad až k Toweru. Vzduch byl chladný a vlhký a nad páchnoucím bahnem při odlivu pronikavě křičeli rackové. Hnědá voda řeky spěchala do moře, rychle, než začne příliv. Stál jsem na vrcholku malého vršku u Toweru a díval se na město. Přemýšlel jsem o všech živo-

tech, které tu skončily pod ostrším sekery. Prosincová nálada jak se patří. Koupil jsem si pytlík pečených kaštanů a jel jsem zase domů.

Ve středu jsem dostal dopis.

*Milý pane Scotte,
kdy a kde?
Alexandra Wardová*

Těch pět liber si nechala.

Ve čtvrtek mi všichni noví trenéři potvrdili, že k nim jejich koně v pořádku dorazili. V pátek jsem chvilku něco dělal a v sobotu jsem jel na dostihy do Cheltenhamu. Je pravda, že jsem neočekával, že mě tam budou vítat s jásotem, ale hloubka a rozsah nepřátelství, s kterým jsem se tam setkal, byly zářející.

Několik lidí se ke mně otočilo zády, i když ne vysloveně ostentativně. Známi, s kterými jsem se dal do řeči, klopili rozpačitě oči a při nejbližší příležitosti ode mne utekli. Pánové od tisku se tvářili vyčkávavě, trenéři nepřístupně a členové Jockey Clubu vysloveně nepřátelsky.

Jediný Charlie Canterfield mé uvítal širokým úsměvem a srdečně mi potřásl rukou.

„Prosím vás, nemám spalničky?“ zeptal jsem se.

Dal se do smíchu.

„To víte, ublížil jste malému člověku, a na to jsou Britové citliví.“

„A co když ten malý člověk začal?“

„Malý člověk má vždycky pravdu.“

Odvedl mě k baru.

„Provedl jsem kvůli vám malý průzkum veřejného mínění. Deset procent tázaných se domnívá, že by bylo

správné vyslechnout i váš názor a deset procent hlasuje pro to, abyste byl oběšen. Co si dáte k pití?”

„Skotskou, bez vody a bez ledu. A co těch zbývajících osmdesát procent?”

„Ti jsou plni spravedlivého rozhořčení, za které by se nemusela stydět ani Liga proti prostituci.“ Zaplatil za pití. „Tak na zdraví.“

„Na vaše.“

„Ono to převane,“ utěšoval mě Charlie.

„Asi ano.“

„Koho tipujete v třetím dostihu?”

Bavili jsme se o dopoledním programu a o Jodym jsme se už ani nezmnili. Později, když jsem byl sám, jsem teprve zjistil, jak těžké je čelit tak nepříjemné atmosféře. Vsadil jsem po deseti librách na dva koně u Tota a v obou případech jsem prohrál. Nebyl to dobrý den.

Celé odpoledne jsem byl ve velkém pokušení začít vykřikovat, že já jsem v právu, ne Jody. Pak jsem si však spočítal, o kolik dalších tisíc by mě obral, kdyby mě žaloval, a byl jsem tedy raději zticha.

Nejpodařenější to odpoledne byl sám Quintus. Postavil se mi do cesty v celé své velikosti a hlasitě mi oznámil, že jsem špinavá skvrna na cti dostihového sportu. Quintus má rád fráze.

„Něco vám povím,“ dodal. „Byl byste býval zvolen do Jockey Clubu, kdybyste se nebyl zachoval tak špinavě k Jodymu. Vaše jméno bylo na kandidátce. Teď se tam ovšem nedostanete, o to se postarám.“

Krátce na mne kývl a ustoupil z cesty.

„Váš syn se zachoval špinavě.“

„Jak se opovažujete!”

„Uděláte nejlíp, když mi uvěříte.“

„Nesmysl. Nepřesnosti ve vašich účtech vznikly administrativní chybou. A pokud byste snad chtěl nazna-

čovat něco jiného...”

„Já vím, tak mě bude žalovat.“

„Samozřejmě, má právo na každý penny, který od vás získá.“

Odešel jsem. Quintus byl předpojatý, to bylo pocho-pitelné. Věděl jsem však, že přímou odpověď dostanu od tisku.

Obrátil jsem se na vedoucího sportovního redaktora jednoho velkého deníku. Byl to padesátník, který psal suchou, břitkou prózu a cucal pepermintky, aby se odna-učil kouřit.

„Prosím vás, jaký důvod udává Jody Leeds pro to, že jsem od něho vzal koně?“

Žurnalista vydechl sladký pepermintový oblak.

„Říká, že vám omylem vyfakturoval nějaké práce, které Raymond Child neprovedl.“

„To je všechno?“

„A jaký je váš názor?“

„Já žádný nemám.“

Pokrčil rameny a zamyšleně cucal bonbón.

„Pokud jde o ostatní... většina si myslí, že to byla sku-tečně jen administrativní chyba a že vy jste se zachoval neuváženě... abych to vyjádřil mírně.“

„Aha. Tak děkuji.“

„To je všechno? Vy mi nic nepovíte?“

„Ne, je mi líto.“

Vstrčil si do úst další cukrátko, lhostejně na mne kývl a šel hledat nějaký lepší objekt. Už jsem ho nezajímal. Tu sobotu byli na řadě jiní.

Zamyšleně jsem šel na trávník před klubem, abych se odtamtud díval na příští dostih. Nebyla vůbec žádná legrace hrát v očích všech roli zloducha. Korunu tomu dodala slečna, kterou jsem kdysi vyvedl na Ascot.

„Stevene, miláčku,“ řekla s koketní výčitkou, „jsi za-zobanec a surovec. Ten chlapec se tak snaží, aby nějak

vyšel! Nakonec, i když tě možná o pár liber obral, to z toho musíš dělat takovou aféru? To se přece nedělá, nemyslíš?“

„Takže ty si myslíš, že kdo má peníze, tak se má nechat okrádat?“

„Prosím?“

„Ale nic.“

Vzdal jsem to a šel jsem domů.

Večer bylo všechno lepší. V osm hodin jsem dojel do Hampsteadu pro slečnu Alexandru Wardovou a vyvedl ji na večeři do červenozlatého grillroomu v Café Royal.

V příznivém světle, v teple, učesaná, vypadala, jak jsem očekával. Měla na sobě tutéz černou sukni jako před týdnem, tutéz světlou blůzu, tentýž hedvábný šál, zlaté sandály, zlatou kabelku, žádné rukavice. Ale oči jí zářily, vlasy měla krásné, lesklé, pleť nádhernou a vypadala tak nepopsatelně hezky upravená, jak to umějí jen Američanky.

Když jsem zazvonil, přišla mi sama otevřít. Chvíli jsme se mlčky na sebe dívali. Viděla šest stop vysokého mužského, tmavovlasého, tmavookého, obstojně vypadajícího, dobře umytého, slušně vychovaného a slušně oblečeného.

„Dobrý večer,“ pozdravil jsem.

Usmála se, přikývla, jako by učinila nějaké tajné rozhodnutí, vykročila na chodbu a zavřela za sebou dveře.

„Bydlím tady u sestry. Jsem tu na návštěvě. Sestra si vzala Angličana,“ vysvětlovala.

Pomohl jsem jí do vozu. Vklouzla dovnitř, já nastartoval a vyjel.

„Přijela jste ze Států?“

„Ano z Westchesteru... Je to u New Yorku.“

„Odtamtud je spousta nadějných mladých mužů, vidíte?“

„Vy znáte Westchester?“

„Neznám, ale v New Yorku jsem byl už několikrát.“
Zastavili jsme u světel. Řekla, že je pěkné počasí. Já s ní souhlasil.

„Jste ženatý?“ zeptala se z ničeho nic.

„Máte s sebou těch pět liber?“

„Mám.“

„Nejsem ženatý.“

Naskočila zelená. Znovu jsme vyjeli.

„Mluvíte pravdu?“ zeptala se.

„V tomto případě ano, nejsem ženatý a nikdy jsem nebyl.“

„Já to jenom chtěla vědět,“ řekla omluvně.

„Myslíte to dobře s manželkami.“

„Ano.“

Za chvílku jsme dojeli ke Café Royal na Picadilly. Pomohl jsem jí z vozu. Když jsme vcházeli dovnitř, povšimla si, že za volant mého vozu sedá menší, hubený člověk.

„To je můj spolupracovník,“ vysvětloval jsem. „Jede mi zaparkovat.“

Tvářila se pobaveně.

„To dělá často?“

„Nadělavá si v sobotu večer přesčasy.“

„On to dělá rád?“

„Přímo škemrá, abych vyváděl dámy. Jinak si parkuji sám.“

V jasném světle haly se zastavila a ještě jednou si prohlédla člověka, se kterým přivolila jít na večeři.

„Co ode mne očekáváte?“ zeptala se.

„Než jsem pro vás jel, tak jsem očekával čestnost, přímost a ,ruce pryč od těla‘. Ted', když vás už znám celou půl hodinu, očekávám ,ruce pryč od těla', přímost a čestnost.“

Široce se usmála, bílé zuby jí zasvítily a pod očima se jí objevily veselé vrásky.

„Tak jsem to nemyslela.“

„Ne... a co jste očekávala ode mne?“

„Korektní chování a dobrou večeři.“

„To je nuda.“

„Bud' tohle, anebo nic.“

„Tamhle je bar,“ ukázal jsem. „Přijímám podmínky.“

Znovu se na mne zářivě usmála jako předtím a vykročila, kam jsem ukázal. Dala si vodku s martini a já skotskou. Oba jsme k tomu přikusovali černé olivy a vyplivovali pecky decentně do dlaně.

„Sbíráte slečny většinou na ulici?“

„Jenom když upadnou.“

„Padlé dívky?“

Dal jsem se do smíchu.

„Ne, to ne.“

„Čím se vlastně živíte?“

Upil jsem trochu skotské.

„Jsem něco jako inženýr.“

Znělo to nezajímavě.

„Mosty a tak?“

„Ne, nic tak důležitého a trvalého.“

„Tak co tedy?“

Kysele jsem se usmál.

„Dělám hračky.“

„Cože?“

„Hračky, věci na hraní.“

„Nezlobte, přece vím, co jsou hračky!“

„A co děláte vy v tom vašem Westchesteru?“

Pobaveně se na mne podívala přes okraj sklenice.

„To jste si tak jistý, že jsem zaměstnaná?“

„Vypadáte na to.“

„Tak tedy vařím.“

„Hamburgery a smažené hranolky?“

V očích jí zajiskřilo.

„Vařím na svatby a na večírky.“

„Takže jste dodavatel hotových jídel v dámském provedení.“

Přikývla.

„Pracujeme s kamarádkou, s Millie.“

„Kdy se chystáte zpátky?“

„Ve čtvrtek.“

Čtvrtek mi najednou připadal hrozně blízko. Po chvíli dodala skoro omluvně:

„Budou vánoce, víte, a to vždycky máme spoustu objednávek, na Silvestra taky. Millie by to sama nezvládla.“

„Samozřejmě.“

Šli jsme ke stolu. Měli jsme uzené pstruhy a biftek zapékaný v těstíčku. Přečetla si jídelní lístek pozorně od začátku až do konce s profesionálním zájmem a na přípravu některých jídel se přeptala vrchního.

„Spousta věcí je tady docela jiných,“ vysvětlovala.

Ve vínech se moc nevyznala.

„Když mi někdo víno nabídne, tak ho piju, dovedu ale mnohem líp ocenit těžší pití.“

Nápojový číšník se tvářil skepticky, ale rychle změnil názor, když správně rozpoznala, že brandy, které nám přinesl ke kávě, je Armagnac.

„Kde máte tu továrnu na hračky?“ zeptala se.

„Já žádnou továrnu nemám.“

„Říkal jste přece, že vyrábíte hračky.“

„To ano.“

Zatvářila se nedůvěřivě.

„Přece nechcete tvrdit, že je skutečně vyrábíte, myslím rukama?“

Usmál jsem se.

„Ano.“

„Ale...“ rozhlédla se po sametem vyložené místnosti a já přesně věděl, co si myslí. Kdyby pracoval rukama, kde by na tohle bral?

„Já ty hračky moc často nevyrábím, spíš jezdím na

dostihy.“

„Dobře, vzdávám se, už jsem zvědavá. Tak mi to vysvětlete.“

„Dejte si ještě jednu kávu.“

„Pane Scotte...“ zarazila se. „To zní pitomě, vidíte?“

„Ano, slečno Wardová.“

„Stevene...“

„To je mnohem lepší.“

„Maminka mi říká Alexandra, Millie Al. Tak si vyberte.“

„Allie.“

„Co se dá dělat.“

„Vyrábím prototypy hraček a pak si je nechávám patentovat. Velkovýrobu obstarávají jiní, já jen dostávám peníze za patenty.“

„Ach!“

„Znamená to ach, že jste to pochopila, že vás to fascinuje, nebo že vás ta představa k smrti nudí?“

„To ach znamená, jak zvláštní, ach, jak zajímavé, ach, doposud sem se nesetkala s nikým, kdo by se takhle živil.“

„Živí se tak hodně lidí.“

„Vymyslel jste Monopoly?“

Dal jsem se do smíchu.

„To bohužel ne.“

„Tak jaký druh hraček?“

„Většinou mechanické.“

„To je zvláštní...“ zmlkla.

Asi se rozhodla, že nedořekne, co měla na jazyku. Tuhle reakci jsem dobře znal, tak jsem to tedy dokončil za ni.

„Připadá vám zvláštní, že si dospělý mužský vlastně celý život hraje.“

„Ano, to je přesně ono.“

„Děti se musí učit myslet.“

Chvíli o tom uvažovala.

„Protože veliké osobnosti budoucnosti jsou dnes dětmi?“

„To už je nadsázka. Ale budoucí rodiče, učitelé, uličníci a povaleči jsou dnes dětmi.“

„Takže vy planete misionářským nadšením?“

„Až k okénku v bance.“

„Jste cynik.“

„Lepší být cynik než pozér.“

„Je to poctivější,“ přikývla.

Šedozelené zářící oči se jí v měkkém světle vesele a přátelsky smály. Obočí měla krásně vykroužené, rovný malý nos, zdvižené koutky úst, na tvářích naznačené dolíčky přesně tam, kde mají být. Když si to člověk všechno poskládal dohromady, nevznikla z toho žádná vyslovená kráska, ale obličej plný života a charakteru. To už samo o sobě něco říká, je v ní optimismus a ne nespokojenost. Neohrožují ji zbytečné strachy a vnitřní nejistoty. Je sebejistá, ví, že je přitažlivá a daří se jí v práci, kterou si zvolila. Panna určitě není, to se ženě pozná na očích.

„Jste ode dneška až do čtvrtka úplně zadaná?“ zeptal jsem se.

„Tu a tam by se nějaká minuta našla.“

„Třeba zítra?“

Usmála se a zavrtěla hlavou.

„Zítra je to beznadějně. Ale třeba v pondělí, jestli chcete.“

„Přijedu pro vás v pondělí ráno v deset.“

Hlas Ruperta Ramseyeho na druhém konci telefonu zněl spíš odevzdaně než nadšeně.

„Jistě, můžete se přijet podívat na koně, když chcete. Trefíte sem?“

Vysvětlil mi, jak se tam dostanu, takže jsem to snadno našel a v neděli dopoledne, v půl dvanácté, jsem vjel bíle natřenou branou na rozlehlé vyštěrkované prostranství před jeho domem.

Bydlel v pravém georgiánském domě, architektonicky jednoduchém, s prostornými místnostmi a elegantními štukovanými stropy. Starožitný nábytek neměl, zařídil pokoje vším možným bez snobských zábran a výsledek působil přirozeně a moderně.

Rupert byl asi pětáctýřičátník, energický a cílevědomý, i když na první pohled vypadal pohodlně a mluvil pomalu a rozvážně. Znal jsem ho jen od vidění a ten den jsem s ním vlastně hovořil poprvé.

„Bud'te vítán.“ Potřásli jsme si rukama. „Nechcete jít ke mně do kanceláře?“

Následoval jsem ho bíle natřeným hlavním vchodem do rozlehlé haly a pak do místnosti, které sice říkal kancelář, ale která byla zařízena vysloveně jako obývací pokoj, až snad na to, že jídelní stůl sloužil jako psací a že v rohu místnosti stála registratura.

„Prosím, sedněte si. Cigaretu?“

„Děkuji, nekouřím.“

„To je moudré.“

Usmál se. Nemyslel to tak docela vážně. Sám si zapálil.

„Na Energisovi je znát, že má za sebou těžký dostih,“ řekl.

„Vyhrál ale s lehkostí,“ namítl jsem.

„Vypadalo to tak, to je pravda,“ vdechl kouř z cigarety. „Zatím s ním moc spokojený nejsem.“

„V jakém smyslu?“

„Potřebuje zesílit. No, to spravíme, nebojte se. Zatím vypadá hubený, málo svalů.“

„A co ti druzí dva?“

„S Dialem šijí všichni čerti, ale s Ferryboatem bude ještě hodně práce.“

„Já mám dojem, že Ferryboata už nebaví běhat dostihy.“

Zarazil se s cigaretou na půl cesty ke rtům.

„Proč myslíte?“ zeptal se.

„Tenhle podzim běžel třikrát. Předpokládám, že jste se o něm informoval. Pokaždé běžel špatně. Vloni byl plný nadšení a ze sedmi dostihů, které běžel, vyhrál tři, jenže při tom posledním musel hodně bojovat... a Raymond Child ho taky nijak nešetřil, bič taky ne... Pak během léta, na pastvě, asi Ferryboat přišel na to, že ho čeká výprask pokaždé, když se dostává na špici, tak se asi rozhodl, že je lepší zůstat vzadu... , takže už se ani nesnaží.“

Zamyšleně kouřil. Získával čas.

„Očekáváte, že budu mít lepší výsledky než Jody?“

„Myslíte s Ferryboatem, nebo vůbec?“

„Řekněme... obojí.“

Usmál jsem se.

„Od Ferryboata mnoho neočekávám. Dial je nováček, nevíme, co v něm je. Energis by mohl vyhrát Champion Hurdles.“

„Neodpověděl jste mi na otázku,“ poznamenal mírně.

„Ne... očekávám od vás jiné výsledky než od Jodyho. Stačí vám to?“

„Velmi rád bych věděl, proč jste se vlastně rozešli.“

„Měli jsme nějaké neshody kvůli penězům,“ odpově-

děl jsem, „nešlo o jeho práci s koňmi.“

Z toho, jak pečlivě odklepával popel z cigarety, bylo vidět, že myslí na něco jiného. Pak pomalu promluvil.

„Byl jste vždy spokojený s tím, jak vaši koně běželi?“

Otázka se třepotala ve vzduchu, plná malých, svůdných chytáků. Náhle vzhlédl, podíval se na mne a oči se mu údivem rozšířily.

„Vidím, že víte, proč se ptám.“

„Vím, ale odpovědět vám nemohu. Jody tvrdí, že mě bude žalovat, když budu lidem vykládat, proč jsem se s ním rozešel. A já nemám důvod, abych v této věci o jeho slovech pochyboval.“

„Tahle poznámka je už sama o sobě pomluva.“

„Jistě.“

Křepce vyskočil a zamáčkl cigaretu. Začínal se ke mně chovat přátelsky.

„Tak dobře, jdeme se podívat na ty vaše koně.“

Vyšli jsme na dvůr, kde bylo v každém koutě vidět, že jsme v prosperujícím podniku. Bledé, chladné prosincové slunce svítilo na čerstvě natřené budovy, na pečlivě vybetonované chodníčky, úpravné truhlíky na květiny a slušně oblečené stájníky. Nikde se nic zbytečně nepovalovalo, tak jak jsem to byl zvyklý vídat u Jodyho. Nikde nebyly o zeď opřené smetáky, nikde hadry, kartáče, bandáže se nepovalovaly na neúpravných hromádkách, nikde nebylo roztroušené seno. Jody rád stavěl na odiv, že se u něho nepřetržitě pracuje, že péče o koně je zcela neutuchající. Bylo vidět, že Rupert raději schovává práci a námahu z dohledu návštěvníků. U Jodyho měl člověk pocit, že ho všude provází hromada hnoje. U Ruperta byla neviditelná.

„Tady máte DIALA.“

Zůstali jsme stát u jednoho z boxů, které ústily na hlavní dvůr. Rupert nenápadným lusknutím prstů povolal stájníka, který postával opodál.

„Tohle je Donny, má Diala na starosti.“

Potrásli jsme si s Donnym rukou. Byl to mladý, ostrě vyhlížející hoch, asi dvacetiletý, s bezúsměvnými očima a s výrazem, který jako by říkal ‚na mne si tak snadno nepřijdete‘. Když jsem však zahlédl, jak se podíval na Ruperta a pak později na koně, pochopil jsem, že to je jeho všeobecný přístup k životu vůbec, že ta nedůvěra není namířená výslovně proti mně. Když jsme si náležitě prohlédli mého statného malého hnědáka a patřičně se mu obdivovali, zkusil jsem Donnymu nabídnout pět liber. S díky přikývl, ale neusmál se.

O kus dál ve stejné řadě boxů stál Ferryboat. Díval se na svět mdlým okem a sotva se uhnul, když jsme do jeho boxu vešli. Jeho stájník, na rozdíl od Donnyho, se na koně shovívavě usmál a přijal můj dárek celý rozzářený

„Energis je v centrálních stájích, tamhle za vozem.“

Rupert mě vedl. Než jsme tam došli, vjely na dvůr další dva vozy a z nich vystoupila sbírka pánů v beraních kožiších a dámy ve vzácnějších kožišinách, ověšené náramky. Jakmile zahlédli Ruperta, začali na něho mávat a hrnuli se na dvůr.

„Ukážu vám Energise za chvíličku,“ omlouval se Rupert.

„Jen se jděte věnovat svým zákazníkům, to je v pořádku. Stačí, když mi řeknete, ve kterém boxu ho najdu.“

„Je v čísle čtrnáct. Přijdu za vámi za minutku.“

Přikývl jsem a došel k číslu čtrnáct. Vešel jsem dovnitř. Stál tam uvázaný tmavý, skoro černý kůň. Jistě ho nachystali na moji návštěvu.

Kůň se zadíval na mne a já na něho. Můj starý přítel, jediný, s kterým jsem se kdy sblížil. Začal jsem mu něco povídat, jako tehdy, v tom dopravním boxu, a provinile jsem se přitom díval přes rameno na otevřená dvířka, měl jsem strach, že mě někdo uslyší a bude mě mít za blázna.

Bylo mi hned jasné, proč Rupert není s koněm spokojený. Byl pohublý. Ten zážitek v havarovaném boxu mu jistě neprospěl. Viděl jsem přes dvůr, jak se Rupert vítá s nově příchozími a jak je vede k jejich koním. Nedělní dopoledne většinou patřilo hromadným návštěvám majitelů.

Docela spokojeně jsem setrval tam, kde jsem byl. Zůstal jsem u svého černého koně sám asi dvacet minut a ledaco zajímavého mě při tom napadlo.

Přispěchal Rupert a velice se omlouval.

„Vy jste tady ještě... nezlobte se, prosím vás.“

„To nic nevadí.“

„Pojďte dovnitř, něčeho se napijeme.“

„Rád.“

Připojili jsme se k ostatním a vrátili se do kanceláře pro štedré dávky džinu a skotské. Účty za nápoje pro návštěvníky nepatří k provozním výdajům, které lze odečítat z daní, pokud ovšem návštěvníci nejsou ze zahraničí. Jody si na tohle opatření věčně stěžoval a bez mrknutí, jako samo sebou, přijímal od zákazníků celé basy lahví. Byla to docela příjemná změna, když Rupert štedře naléval bez jakýchkoli poznámek.

Ostatní majitelé vznešeně kuli plány na vánoční dostihy v Kemptonu. Rupert mě všem představil a dodal, že mého Energise hodlá přihlásit také na vánoční proutěnky.

„Když si člověk vzpomene, jak suverénně vyhrál v Sandownu, tak to bude jistě tutovka,“ prohlásil jeden z beraních kožichů.

Podíval jsem se, co tomu říká Rupert, ale ten byl plně zaměstnán lahvemi a sklenicemi.

„Doufám,“ odpověděl jsem.

Beraní kožich moudře přikývl. Jeho žena, domácky vyhlížející dáma, odložila ocelota, pod kterým měla jasně zelené vlněné šaty, a zmateně se na nás podívala.

„Ale Georgi, miláčku, Energise přece trénuje ten sympatický mladík s tou hezkou ženou. Pamatuješ se na ně? Představili nás Ganseru Maysovi.“

Spokojeně se usmála a vůbec neupozorovala, jak všichni ostatní ztuhli. Chvilí jsem byl také jako zkamenělý a v hlavě se mi honily všechny souvislosti, které z toho, co jsem slyšel, vyplývaly, Mezitím se miláček Georg začal bavit s tou zelenou paní o šanci, jakou by mohl mít jejich kůň v jiném dostihu. Vmísil jsem se do řeči.

„Promiňte, ale nezaslechl jsem pořádně vaše jméno.“

„Já jsem Georg Vine,“ prohlásil beraní kožich, „a toto je moje žena Poppet.“

„Steven Scott.“

„Těší mě.“

Podal prázdnou skleničku Rupertovi a ten ji zase ochotně naplnil džinem s tonikem.

„Poppet nechte dostihové zprávy, takže neví, že jste se s Jody Leedsem rozešel.“

„Neříkal jste, prosím vás,“ zeptal jsem se opatrně, „že vás Jody Leeds představil Ganseru Maysovi?“

„Ale ne, představila nás jeho žena,“ řekla Poppet s úsměvem.

„To je pravda, no, měli jsme štěstí,“ přikývl Georg.

„Víte, výhry u Tota jsou někdy strašně malé a je to přece takový hazard na slepo, že?“ švitořila Poppet. „Totiž, člověk nikdy neví, kolik mu budou muset vyplatit, jako u bookmakerů.“

„To máte od ní?“

„Od koho? Ach tak, od paní Leedsové, ano, to mi vysvětlila ona. Právě jsem vybírala výhru a ona inkasovala u sousedního okénka, no, a říkala, jaká to je škoda, že Tote vyplácí jen tři ku jedné, když bookmakeři měli počáteční kurs pět ku jedné. Musela jsem uznat, že má pravdu, a tak jsme se nějak daly do řeči. Řekla jsem jí, že jsme si právě před týdnem koupili našeho prvního

steepdera a že právě vyhrál a že to je vůbec první dostihový kůň, kterého máme. Ji to moc zajímalo, řekla mi, že je žena trenéra, a taky říkala, že občas, když ji přestane bavit, že Tote vyplácí tak málo, tak si vsadí u bookmakera. Já jí ale řekla, že mi vadí stát ve frontě mezi samými mužskými, kteří se strkají a hulákají na sebe. Smála se a vysvětlila mi, že nemyslí bookmakery v sázkovém oddělení, ale bookmakery na volné noze, ty, co postávají dole u hrazení. Jenže ty přece člověk musí znát, totiž chci říct, ten bookmaker musí znát vás. Tak jsem paní Leedsově vysvětlila, že ani já, ani Georg žádného neznáme.“

Na chvíli se zastavila a napila se džinu. Poslouchal jsem jako očarováný.

„No, paní Leedsová chvíli přemýšlela a vtom mě napadla ta spásná myšlenka, že jsem ji poprosila, jestli by nás nemohla představit svému bookmakerovi.“

„A co ona na to?“

„Říkala, že to je výborný nápad.“

To jistě.

„Tak jsme došli pro Georga a paní Leedsová nás představila tomu sympatickému Ganseru Maysovi. Vyplácí v mnohem lepším kursu než Tote,“ prohlásila nakonec vítězoslavně.

Georg Vine souhlasně přikyvoval.

„To víte, znáte to, jaké jsou ženské, sází teď víc než předtím.“

„Ale Georgi, miláčku!“ ohradila se, jen aby se neřeklo.

„Ale vždyť víš, že to je pravda.“

„Přece nemá smysl sázet v drobných,“ namítla s úsměvem, „to pak člověk nikdy nic nevyhraje.“

Láskyplně ji poplácal po zádech a obrátil se ke mně jako muž k muži.

„Když nám od Gansera Mayse přijde vyúčtování, tak výhru shrábne žena, ale prohru musím zaplatit já.“

Poppet se šťastně usmála.

„Georgi, miláčku, ty jsi zlatý.“

„A jak to většinou dopadá, spíš prohráváte, nebo vyhráváte?“ zeptal jsem se.

Ušklíbla se.

„To je ale hodně indiskrétní otázka, pane Scotte!“

Příští den ráno přesně v deset jsem vyzvedl Allis v Hampsteadu. Počasí sice nestálo za nic, ale ona v denním světle jen zářila.

Čekal jsem přede dveřmi s velkým černým deštníkem, který jsem přinesl jako ochranu před mokrým sněhem, jenž vítr hnal ulicí. Allie měla na sobě hezký bílý kabát, vysoké černé boty, vlasy byly čerstvě umyté, pěkně načechrané a za svěží barvu ve tvářích určitě nevděčila kosmetice.

Zkusil jsem to s džentlmenským polibkem na tvář. Voněla mýdlem a čerstvými květinami.

„Dobré jitro,“ pozdravil jsem.

Dala se do smíchu.

„Vy Angličani jste tak formální!“

„Vždycky taky ne.“

Cestou k vozu se schovávala pod deštníkem, takže dovnitř nastoupila se suchým, neporušeným účesem.

„Kam jedeme?“ zeptala se.

„Připoutejte se, jedeme do Newmarketu.“

„Do Newmarketu?“

„Podívat se na koně.“

Pustil jsem spojku a zamířil se svým lamborghiniem zhruba na severovýchod. Allie se trochu uchechtla.

„To mě mohlo napadnout.“

Ušklíbl jsem se.

„Chtěla byste raději jet jinam?“

„Už jsem byla ve třech muzeích, čtyřech galeriích, šesti kostelích, v jednom Toweru, ve dvou budovách

parlamentu a v sedmi divadlech.“

„Za jak dlouhou dobu?“

„Během šestnácti dní.“

„Nejvyšší čas, abyste uviděla kus opravdového života.“

Bílé zuby zasvítily.

„Kdybyste žil, s mými malými synovci šestnáct dní, chtěl byste si od opravdového života odpočinout.“

„To jsou děti vaší sestry?“

Přikývla.

„Ralph a William, jsou to d'áblové.“

„S čím si hrají?“

To ji pobavilo.

„Hračkář provádí průzkum trhu.“

„Zákazník má vždycky pravdu.“

Přejeli jsme severní okruh a vjeli na silnici A1 směrem na Baldock.

„Ralph strojí panenky do vojenských uniforem a William buduje pevnosti na schodišti a střílí suchými fazolemi po každém, kdo se pokouší vyjít do patra.“

„To je normální, zdravé uličnictví.“

„Když jsem byla malá, tak jsem strašně nerada do stávala takové ty vzdělávací nebo výchovné hry.“

Usmál jsem se.

„Je všeobecně známo, že existují dva druhy hraček. Jedny se líbí dětem, druhé kupují jejich matky. Hádejte, kterých je víc?“

„Vy jste cynik.“

„To mi lidé říkají často, ale není to pravda.“

Stěrače měly co dělat, aby zvládly nápor mokrého sněhu. Zapnul jsem topení. Vzdychna a mně se zdálo, že to byl spokojený povzdech. Vůz proplul Cambridge-shirem, vjel do Suffolku, tiše předl a mně těch devadesát minut jízdy připadalo tak krátkých!

Pravda, počasí nestálo za mnoho, ale stáje, které jsem

vybral pro své tři mladé rovináře, by byly vypadaly neutěšeně i ve slunném červenci. Vysoké budovy boxů z edvardiánských cihel byly postaveny do dvou menších čtverců. Všechna vrátka a dveře byly natřené na špinavě hnědou. Nikde nic, co by potěšilo oko, žádné trávníky, žádné záhony, nic.

Jak už to v Newmarketu bývá, vjíždělo se do stájí rovnou z ulice a všude kolem byly domy. Allie se rozhlížela bez velkého nadšení a řekla nahlas, co jsem si já říkal v duchu.

„Vypadá to jako vězení.“

Na oknech boxů byly mříže, ve vysoké zdi, nahoře s úlomky skla, byla veliká, masivní vrata. Chyběl jen strážný s puškou, ačkoli možná, že i ten tam někdy býval.

Pán všech těchto bezpečnostních zařízení nebyl nijak zvlášť příjemný. Trevor Kennet si s námi potřásl rukou s nuceným, pracovním úsměvem a pozval nás do kanceláře, abychom nestáli v dešti.

V neútulné místnosti bylo na zemi linoleum, několik kusů odřeného kovového nábytku, na stropě zářivka a na stole spousta papírů. Rozdíl mezi tímhle neutěšeným podnikem a příjemným prostředím u Ruperta Ramseyho byl nápadný. Škoda že jsem Allie vyvezl právě do tohoto smutku.

„Koně se tu usadili dobře,“ řekl tónem, který jako by naznačoval ,opovažte se říct opak‘.

„Výborně,“ přikývl jsem krotce.

„Asi se na ně budete chtít podívat.“

Vzhledem k tomu, že jsem kvůli nim přijel až z Londýna, byla ta poznámka trochu slabomyslná.

„Zatím s nimi samozřejmě ještě nepracujeme.“

„Jistě.“

Sezóna rovinových dostihů skončila před šesti týdny, další měla začít až za tři měsíce a žádný jen trochu mys-

líci majitel koní neočekával, že koně budou pracovat v prosinci naplno. Trevor Kennet rád říkal věci, které byly samozřejmé.

„Prší,“ prohlásil, „moc jste si to dnes nevybrali.“

Měli jsme s Allie nepromokavé pláště a já měl ještě k tomu deštník. Kennet si nás prohlédl a pokrčil rameny.

„Tak tedy jdeme.“

Sám měl na sobě také plášť do deště a na hlavě zplihlý klobouk, který už musel zažít nespočetné lijáky. Vedl nás z kanceláře přes první dvůr a my jsme poslušně pochodovali za ním pod mým černým deštníkem.

Odsunul závory jedněch hnědých vrátek a obě poloviny se otevřely.

„Wrecker,“ řekl.

Vešli jsme do boxu. Wrecker, nervózní, nohaté roční hříbě rychle odskočilo ke zdi po rašelinou pokryté zemi. Trevor Kennet neprojevil sebemenší snahu ho nějak uklidnit, stoupl si před něj a kriticky si ho prohlížel. Musím uznat, že Jody, při všech svých chybách, to s mladými zvířaty uměl, dovedl se s nimi pomazlit a dovedl si s nimi také povídat. Napadlo mě, že jsem možná příliš dobře nevolil, když jsem poslal Wreckera právě sem.

„Potřebuje hodného stájníka,“ podotkl jsem.

Kennet se zatvářil opovržlivě.

„Nemá smysl se s nimi mazlit. Měkký koně nic nevyhrajou.“

Tím konverzace skončila.

Vyšli jsme zase do deště a Kennet zastrčil závory. O čtyři boxy dál se znovu zastavil.

„Hermes.“

Zase si koně mlčky prohlížel. Hermes po dvou dostihových sezónách snášel pohled na cizí lidi, klidně také Kennetovi pohled oplácel. Nevypadal nijak zvlášť lá-

kavě, ale zvítězil suverénně v několika dostizích... A taky prohrál, kdykoli jsem na něho vsadil větší částku. Ke konci rovinové sezóny přišel dvakrát až na konci pole. Prý byl přepracovaný, tvrdil Jody, potřeboval si odpočinout.

„Jaký se vám zdá? zeptal jsem se.

„Žere dobře,“ prohlásil Kennet.

Čekal jsem, co mi ještě poví, ale to bylo všechno. Po krátkém mlčení jsme zase všichni vypochoďovali do deště. Pak jsme si celou tu neveselou proceduru zopakoval v boxu mého třetího hříběte, Bubbleglasse.

Do Bubbleglasse jsem vkládal dost velké naděje. Byl dvouletý, poměrně pozdě vyrostl a zatím se nijak neprosлавil. Říkal jsem si, že by mohl začít být zajímavý, až mu budou tři. Od té doby, co jsem ho viděl naposled, vyrostl a zesílil. Když jsem se o tom zmínil, poznamenal Kennet, že se to dalo očekávat.

Vrátili jsme se do kanceláře. Kennet nám nabídl kávu, ale viditelně se mu ulevilo, když jsme prohlásili, že už musíme jít.

„Páni, to je ale neveselý podnik,“ vzdychla Allie na cestě domů.

„To je tak narežírované, chce odradit majitele, aby nejezdili příliš často.“

„To myslíte vážně?“ zeptala se překvapeně.

„Spousta trenérů je toho názoru, že majitelé jsou od toho, aby platili účty a jinak aby neobtěžovali.“

„To je pitomost!“

Podíval jsem se na ni.

„Kdybych já vydávala tolik peněz, tak bych přinejmenším vyžadovala, aby mě ochotně vítali.“

„Kousat ruku, která nás krmí, je náš národní sport.“

„Jste všichni blázni.“

„Co kdybychom se naobědvali?“

Zastavili jsme se u hospody, kde jsme na to, že bylo

pondělí, pochodili docela dobře. Odpoledne jsme se pomalu vraceli do Londýna. Allie nic nenamítala, když jsem zastavil před svým domem, a následovala mě dovnitř bez zbytečných strachů a pochybností, kterých jsem se obával.

Sídlil jsem v přízemí a v prvním patře úzkého, vysokého domu v ulici Prince Alberta, s vyhlídkou na Regent's Park. Dole byla garáž, šatna a dílna, v patře ložnice, koupelna a obývací pokoj s velkým balkónem. Rozsvítil jsem a vedl ji dál.

„Tohle je typický mládenecký byt,“ Allie se rozhlížela. „Není tu ani jedna jediná zbytečná kudrlinka.“

Přešla k velkým, skleněným odsouvacím dveřím na balkón a zadívala se ven.

„Nejde vám na nervy ten provoz?“

Dole bez ustání proudila nekonečná řada vozů a jejich obrysové světla zářila v dešti.

„Já to mám docela rád. V létě prakticky na balkóně bydlím, dýchám z plných plic výfukové plyny a čekám, až se vyjasní.“

Dala se do smíchu, rozeplula si plášť a odložila ho. Červené šaty, které měla na sobě, tvořily jedinou barevnou skvrnu v pokoji, kde všechno bylo laděné do odstínů krémové a hnědé. Byla natolik žena, že si toho byla dobře vědoma.

„Nechcete se něčeho napít?“ zeptal jsem se.

„Takhle brzy snad ne...“ Rozhlédla se, jako by očekávala, že uvidí něco víc než obyčejná křesla a pohovku. „Copak tu nemáte žádné hračky?“

„Ty mám dole v dílně.“

„Hrozně ráda bych je viděla.“

Sešli jsme znovu dolů do haly a zabočili do zadního traktu domu. Otevřel jsem civilizované, dřevem vykládané dveře, které vedly přímo od koberce k betonu, od bílého límce k modrým pracovním šatům, od šampaň-

ského k svačinám v papíře. Ze tmy nám zavanula vstříc vůně oleje a strojů. Rozsvítil jsem holá, jasná stropní světla a ustoupil jsem, aby mohla vejít.

„Ale to je... to je továrna!“ řekla s úžasem.

„Co jste očekávala?“

„Já nevím, ale asi něco mnohem menšího.“

Kvůli dílně, jež byla padesát stop dlouhá, jsem celý dům na své dvacáté třetí narozeniny koupil za peníze, které jsem sám vydělal. Tím, že jsem pak prodal horní tři patra, získal jsem dostatek prostředků na to, abych si přestavěl a zařídil byt. Ale nejcennější ze všeho byla dílna a její zařízení, které jsem zdědil po staromódní firmě, jež se položila.

Systém transmisního pohonu všech strojů z jednoho motoru byl původní, i když dnes poháněla stroj elektrina, nikoli pára. Jeden dva stroje jsem sice vyřadil a nahradil novými a něco ještě přikoupil, ale původní stroje stále krásně fungovaly.

„Vysvětlíte mi to,“ prosila Allie.

„No... tenhle elektromotor...,“ ukázal jsem jí masivní stroj zakotvený k podlaze. „...pohání nekonečný řemen, který tamhle pohání to velké kolo.“

„Ano.“ Podívala se vzhůru.

„To kolo je připojené k dlouhé hřídeli, která probíhá pod stropem celou délkou dílny. Když se točí, uvádí do chodu všechny ostatní řemeny, které běží k jednotlivým strojům. Počkejte, ukážu vám to.“

Zapnul jsem motor, veliký řemen začal otáčet velkým kolem, s ním se točila hřídel a s ní začaly obíhat všechny ostatní řemeny. Bylo slyšet jen tiché hučení strojů, svist otáčející se hřídele a měkké pleskání řemenů.

„Vypadá to, jako by to bylo živé. Jak se uvádějí do chodu ty stroje?“

„Pod řemenem se zapne něco jako rychlost a řemen

potom začne otáčet hřídelí stroje.“

„Jako u šicího stroje.“

„Podobně.“

Pomalů jsme procházeli mezi stroji. Chtěla vědět, co se na kterém dělá, a tak jsem jí to vyprávěl.

„Toto je bruska na hladké povrchy. Tohle je rychlosoustruh, můžu ho používat na obrábění dřeva i kovu. Tenhle miniaturní soustruh mám na zvlášť jemnou práci, mám ho od jednoho hodináře. Tady je lis, tohle je leštička, to je lupénková pila. A tohle je vrtačka, vrtá jen kolmo dolů.“

Zavedl jsem ji na druhou stranu dílny.

„Tohle velké je soustruh se samostatným motorem, na těžší věci. Je na elektrický pohon.“

„Mně to všechno připadá neuvěřitelné.“

„Myslíte, když je to jen na hračky?“

„No...“

„Všechny tyhle stroje jsou celkem jednoduché, ale ušetří mi spoustu práce.“

„A to ty hračky musí být tak... přesné?“

„Dělám prototypy většinou z kovu a ze dřeva. Do obchodů sice nakonec hračky většinou přicházejí v provedení z plastických hmot, ale pokud není konstrukce v pořádku už u prototypu, tak by pak ty hračky dobře nefungovaly a snadno by se porouchaly.“

„Kde je schováváte?“

Rozhlédla se po uklizené, zametené dílně.

„Tamhle, v té pravé skříni.“

Šel jsem otevřít veliké dvoudílné dveře. Otevřela je dokořán.

„Ne!“ Žasla.

Stála před plnými policemi s otevřenými ústy a kulatýma očima, jako dítě.

„Ne!“ opakovala, jako by jí dech nestačil na nic dalšího. „Ale... to jsou přece hračky Rola!“

„Jistě.“

„Proč jste mi to neřekl?“

„Ze zvyku, nikdy to zbytečně nepovídám.“

Usmála se na mne, ale neodvrátila přitom oči od barevné výstavy na policích.

„To od vás každý hned loudí vzorky zdarma?“

„To ne, ale nechce se mi pořád o tom povídat.“

„Ale já si s nimi sama hrála, když jsem byla malá.“
Náhle se na mne podívala a zatvářila se zmateně. „Měla jsem spoustu těchhle hraček ve Státech, tak před deseti, dvanácti lety.“

Jistě měla dojem, že jsem příliš mladý na to, abych je byl už tehdy vymyslel.

„Bylo mi patnáct, když jsem vymyslel první,“ vysvětloval jsem. „Měl jsem strýčka, který měl dílnu v garáži... Byl svářeč. Začal mě učit používat nástroje, když mi bylo šest. Byl chytrý. Donutil mě, abych si svoje nápady nechal patentovat, než se s nimi komukoli pochlubím. Taky sehnal peníze na to, abych patenty zaplatil.“

„Jak to zaplatil?“

„Patentování je drahé a člověk potřebuje zvláštní patent pro každou zem, když nechce, aby mu ten nápad někde ukradli. Japonsko, kupříkladu, je nejdražší.“

„Páni!“

Otočila se znovu ke skříni, vztáhla ruku a vyndala základ mého blahobytu, kolotoč.

„Zrovna takový kolotoč jsem měla,“ řekla, „jenom byl v jiných barvách.“

Ukazovákem a palcem roztáčela ústřední hřídel, kolotoč se točil a malí koníčky se pohupovali.

„Stejně je to všechno až neuvěřitelné.“

Vrátila kolotoč do správné přihrádky a začala vyndávat další hračky, vykřikovala nad dávnými známými a zkoumala ty, které neznala.

„Máte tady základnu Rola?“

„Jistě,“ vyndal jsem základnu ze spodní zásuvky.

„Jé, prosím... můžu?“

Byla rozčilená jako malá holka. Odnesl jsem základnu na ponk. Přiběhla za mnou se čtyřmi hračkami v náručí.

Základna Rola byla nízká čtvercová krabice, dvě čtverečné stopy široká a hluboká šest palců, ovšem existovaly i jiné rozměry. Z jedné strany krabice vyčnívala otočná klika, takže člověk musel krabici položit na kraj stolu, aby mohl klikou otáčet. Uvnitř byly široké válce, přes které byl napnutý široký nekonečný pás, z něhož vyčnívaly do stran řady hrotů jako u ozubeného kola. Ve víku krabice byly odpovídající otvory, tucty otvorů. Každá jednotlivá mechanická hračka, jako třeba kolotoč nebo stovky jiných, měla uprostřed zasazenou hřídel, která vyčnívala směrem dolů a která měla vroubky odpovídající těm hrotům. Když se hřídel vsunula do kteréhokoli libovolného otvoru ve víku základny, zapadly vroubky do řad hrotů na pásu, a když pak člověk otáčel klikou, ozubený pás začal obíhat, všechny hřídele se začaly otáčet a jednotlivé hračky začaly provádět to, co měly za úkol. Jednoduché blokovací zařízení pod každou hračkou zajišťovalo, aby se hračka nezačala otáčet celá.

Allie přinesla kolotoč a horskou dráhu ze souboru Pout', krávu z Farmy a tank z Vojska. Nastrkala hřídele nazdařbůh do dírek a začala točit klikou. Kolotoč se točil, vozíčky na horské dráze jezdily nahoru a dolů, kráva kývala hlavou a mávala oháňkou ze strany na stranu, tank se točil a z hlavně děla mu sršely jiskry. Smála se radostí.

„To je neuvěřitelné, to je prostě neuvěřitelné! Ve snu mě nenapadlo, že vy byste byl mohl vymyslet hračky Rola.“

„Vymyslel jsem taky jiné.“

„Jaké?“

„No... nejnovější, která je právě v prodeji, je šifrovací

stroj. Ted' před vánocemi jde hodně na odbyt.“

„Snad nemyslíte Tajemnou šifru?“

„Ano.“ Překvapilo mě, že to zná.

„Ukažte mi ji! Sestra to dává oběma klukům k Ježíšku, ale už to má krásně zabalené!“

Ukázal jsem jí kódovací přístroj, který sliboval, že mě bude dlouho zásobovat dostihovými koňmi, protože mu těžko odolávaly nejen děti, ale i dospělí. Provedení pro dospělé bylo mnohem složitější, ale také podstatně dražší, takže jsem také dostával víc peněz za patent.

Dětská verze vypadala na první pohled jako obyčejná krabice, o trochu menší než škatule od bot, s mírně zkošeným víkem, ve kterém byly zasazené klávesy s písmeny jako u obyčejného psacího stroje, chyběla jen interpunkční znaménka a číslice.

„Co se s tím dělá?“ zeptala se Allie.

„Načukáte zprávu a ona vám z toho vyleze zakódovaná.“

„To je všechno?“

„Vždyť to zkuste.“

Pobaveně se na mne podívala, pak se otočila tak, abych jí neviděl na prsty, a začala jednou rukou šikovně vyťukávat asi tak třicet písmen. Z jednoho konce krabice vylézal proužek papíru, na kterém byla napsaná písmena vždy ve skupinách po pěti.

„Co teď?“

„Utrhněte tu pásku.“

Poslechla.

„Vypadá to jako páska z kalkulačky.“

„To také je, aspoň je to stejný formát.“

Podala mi ji. Podíval jsem se na text a skoro jsem se začervenal, a to se mi hned tak nestává.

„Vy to umíte jen tak přechíst?“ vykřikla. „To je tedy hodně složitý kód, když ho rozluštíte na první pohled.“

„Přece jsem ten krám vymyslel, umím to z paměti.“

„Na jakém systému to funguje?“

„Vevnitř je válec, na kterém jsou všelijak zpřeházené abecedy, je jich tam dvanáct a každá je kompletní a zpřeházená jinak. Tady... vidíte... nastavíte tenhle knoflík na libovolné číslo od jedničky do dvanáctky, pak napíšete, co chcete. Uvnitř klávesy netisknou písmena, která jsou na nich napsaná, ale odpovídající písmena válce. Po každých pěti písmenech vyskočí automatické pérko jako zarážka, takže se písmena tisknou vždycky v peticích.“

„To je fantastické. Sestra říká, že to z ní kluci mámí už řadu týdnů. Spousta dětí už ten kódovací stroj má a pořád si píšou všelijaké zmatené zprávy a jejich matky to dohání k šílenství.“

„Můžete kód zkomplikovat tím, že ho zopakujete, nebo napíšete zprávu od konce. Nebo taky můžete vždycky po pěti písmenech kód změnit. Dítě, kterému posíláte zprávu, musí ovšem znát čísla, na která musí nastavit to kolečko.“

„A jak tohle dekóduji?“

„Zmáčknete tuhle malou páčku, která je teď nahoře, a jednoduše natukáte to, co vám vyšlo na tom papíru, vyleze vám to tak, jak jste to původně napsala, ovšem zase ve skupinách po pěti písmenech. Zkuste to.“

Ted' upadla do rozpaků ona. Zmačkala ten kousek pásky a dala se do smíchu.

„Vlastně to není zapotřebí.“

„Chtěla byste jednu tu mašinku?“ zeptal jsem se nasměle.

„Samozřejmě že bych chtěla.“

„Chcete modrou nebo červenou?“

„Červenou.“

V další skříni jsem měl celé stohy kódovacích strojů v komerčním balení. Otevřel jsem jednu krabici a přesvědčil se, že uvnitř je skutečně strojek z jasně červené

plastické hmoty. Dal jsem jí ho.

„Až mi budete psát k vánocům, napište mi v kódu číslo čtyři.“

Vyvedl jsem ji na večeři, protože sám jsem uměl uvařit nanejvýš tak vajíčka se slaninou a ona byla přece na dovolené a měla si od vaření odpočinout.

Nešel jsem s dívkou na večeři poprvé, nebylo také nic výjimečného na té, s kterou jsem šel ten večer, ale líbila se mi její přímota a to, jak byla přirozená. Byla výborná společnice, člověk se s ní nemusel namáhat, když jsem chvilkami mlčel, nedotklo se jí to, nevnucovala se, neketovala. Nebyla žádná intelektuálka, ale měla zdravý, praktický rozum.

To ovšem nebylo všechno, byla tu i ta jiskra, která přitahuje jednoho člověka ke druhému, a já tušil, že tu jiskru cítíme oba. Zavezl jsem ji do Hampsteadu a zastavil před domem její sestry.

„Tak co zítra?“

Neodpověděla přímo.

„Ve čtvrtek odjíždím.“

„To vím. Kdy vám to letí?“

„Až večer, v půl sedmé.“

„Smím vás zavézt na letiště?“

„Moje sestra možná...“

„Já bych vás tam rád odvezl.“

„Tak dobře.“

Chvilí jsme seděli mlčky.

„Tak tedy zítra... jestli chcete.“

„Ano.“

Krátce přikývla, otevřela dvířka vozu a ještě přes rameno řekla.

„Byl to ohromně zajímavý den.“

Vyskočila, než jsem měl čas oběhnout vůz a pomoci jí. Usmívala se. Byla spokojená, až předla, aspoň mně se

to tak zdálo.

„Dobrou noc,“ podala mi ruku.

Sklonil jsem se a políbil ji na tvář. Stále jsem ji ještě držel za ruku, dívali jsme se na sebe. Takovou příležitost člověk nesmí promeškat. Znovu jsem ji políbil, ale tentokrát na rty.

Líbala tak, jak jsem očekával, přátelsky a rezervovaně. Políbil jsem ji znovu a držel se přitom jejích pravidel.

„Dobrou noc,“ opakovala s úsměvem.

Ještě mi zamávala, než zmizela ve dveřích sestrina domu. Díval jsem se za ní. Jel jsem domů a litoval jsem, že už se mnou není. Když jsem se vrátil do dílny, vyhrabal jsem z koše na smetí ten zmuchlaný papírek s její zakódovanou zprávou. Pásku jsem hezky narovnal a znovu jsem si přečetl přeházená písmena.

Bylo to tak, nepletl jsem se. Když to člověk rozluštil, dělalo mu to dobře.

„Hračkář je ohromný, jako jeho hračky.“

Vstrčil jsem ten papírek do náprsní tašky a šel si lehnout. Připadal jsem si jako největší bláhovec na celém světě.

Ve středu ráno v půl osmé zavolal Charlie Canterfield. Natáhl jsem ospale ruku z postele a šmátral po telefonu.

„Prosím?“

„Kde jste safra byl? Zkousím se k vám dovolat už od neděle od rána.“

„Byl jsem pryč.“

„To vím taky.“ Byl spíš pobavený než rozzlobený. „Poslyšte... neměl byste dnes pro mne chvilku času?“

„Kolik chcete.“

Za moji velkorysost vděčil zarmucující skutečnosti, že Allie přece jen chtěj nechtěj musela strávit poslední den pobytu se svou sestrou, která už na celý den vymyslela program a koupila nějaké lístky. Pochopil jsem, že mi obětovala pondělí a úterý jen za tu cenu, že zrušila všechny svoje předchozí plány a závazky, nemohl jsem si tedy stěžovat. V úterý to bylo dokonce ještě lepší než v pondělí, jen zakončení bylo stejné.

„Dopoledne mi bude stačit,“ řekl Charlie. „V půl deváté?“

„Dobře, přijed'te sem, ne?“

„Rád bych s sebou přivedl jednoho kamaráda.“

„Výborně. Víte, jak se sem dostat?“

„Taxikář to najde,“ prohlásil a zavěsil.

Ukázalo se, že ten kamarád je veliký, rozložitý chlap asi v Charlieho stáří, s rameny dokaře a také s příslušným slovníkem.

„Bert Huggerneck,“ představoval ho Charlie.

Bert Huggerneck mi rozdrtil ruku ve své svalnaté pravici.

„Charlieho kamarád je taky můj kamarád,“ řekl, ale

příliš vřele to nevyznělo.

„Pojďte nahoru,“ vyzval jsem je. „Chcete kávu, nebo - nechcete se nasnídat?“

„Dám si kávu,“ řekl Charlie.

Bert Huggerneck prohlásil, že je mu to jedno, a nakon-
ec spořádal dvě porce topinek se slaninou a kečupem
a zajídal to vařenými fazolemi. Vybral si tyhle lahůdky
v mé skromné spíži sám. Jedl rychle a s gustem.

„No, neukuchtil jste to špatně... když se to tak
vezme...”

„Když se co tak vezme?“ zeptal jsem se.

Přísně se na mne podíval přes plnou vidličku a máv-
nutím ruky ukázal na byt a na okolí.

„No, když se vezme, že musíte bejt safra bohatej za-
zobanej kapitalista, když tady bydlíte.“

Slovo kapitalista očividně považoval za jednu z nej-
horších urážek, které znal.

„Dej s tím pokoj,“ řekl Charlie smířlivě. „Má stejně
dobrý původ jako ty nebo já, o tom tě může ujistit.“

„Ts!“

Vůbec Charliemu nevěřil, nicméně ochotně přijal
další topinky.

„Máte nákej džem?“ zeptal se.

„To bude slabší.“

Spokojil se polovinou sklenice s marmeládou.

„Cos to povídal vo původu?“ obrátil se podezíravě na
Charlieho. „Všichni kapitalisti sou snobi.“

„Jeho dědeček byl mechanik, jako byl můj dědeček
mlíkař a tvůj námořník.“

Pobavilo mě, že Charlie velkoryse vynechal jak mého
otce, tak matku, učitele a zdravotní sestru. Znělo mno-
hem líp, když se člověk mohl pochlubit dědečkem me-
chanikem, strýcem svářečem a možná několika
zámožnými bratranci. Nač se tomu ostatně bránit, když
všichni politici pečlivě pátrají mezi svými předky po

proletářích a zapírají příbuzné z řad aristokracie denně třikrát než kohout zakokrhá. Pravda je, že ty dva zdánlivě nesourodé světy, svět manuální práce a svět učení, mi daly to, co v nich bylo nejcennějšího. Naučil jsem se pracovat rukama, a měl jsem dostatečné vzdělání k tomu, abych si uměl narýsovat věci, které jsem chtěl vyrobit. Pak už stačila jen zkušenost.

„Tak se mi zdá, že pan Huggerneck je tu proti své vůli,“ poznamenal jsem.

„Ale tomu nevěřte, chce, abyste mu pomohl,“ řekl Charlie.

„Jakkak se potom chová, když někomu chce dát do nosu?“

„Nevzal by si od něho nic k jídlu.“

To bylo v pořádku. Když člověk od někoho přijme chléb a sůl, nemůže ho pak bít. Dokud tohle pravidlo platí, není to ještě se světem tak zlé.

Seděli jsme u kuchyňského stolu, Charlie pokuřoval cigaretu a popel odklepával na podšálek. Začínal jsem být zvědavý, o co vlastně jde a proč to tak spěchá. Bert vytřel talíř kouskem chleba a zapil to kávou.

„Co bude k obědu?“

Pochopil jsem, že to má být dík za snídani.

Charlie konečně přešel k věci.

„Bert pracuje u jednoho bookmakera.“

„Moment, nepracuje, pracoval.“

„Tak tedy pracoval a zase pracovat bude. Jenže firma, u které byl, je teď na mizině.“

„Jo, šéf se položil,“ Bert přikyvoval. „Zatra, přišli fen-d'áci a vodtáhli všechny psací stoly a tak.“

„A taky zatra všechny písáčky?“

„Poslouchejte, tak vy vlastně vopravdu nejste tak docela špatnej,“ Bert povytáhl obočí a oči se mu konečně začínaly smát.

„Jsem prohnílý až do morku kostí. Ale pokračujte.“

„No, šéf si to ňák všechno špatně spočítal, nebo jak von říká, jeho matematický komputace byly postavený na mylný bázi.“

„Jako třeba že vyhrál nesprávný kůň?“

Zase se málem usmál.

„Vám to zapaluje, že jo? Spousta koňů to spletla! Koukejte, zatra, já jsem u něho zapisoval celý léta. Je na všech velkejch závodištích... teda byl... měl flek u Tattersalla a v Silver Ringu, no a já mu většinou psal, tedy vosobně jemu, jasný?“

„Ano.“

Bookmakeři mají vždy člověka, který jim zapisuje postupně všechny sázky. Každá firma posílala dvoučlenné týmy do všech legálně povolených bookmakerských oddělení na závodištích v jejich oblasti, čím větší firma, tím víc závodišť stačila pokrýt.

„Já už mu párkrát řek, že se mi to nezdá, že to jeho počítání smrdí, to víte, když do toho člověk takový léta dělá, tak už do toho vidí a má na to nos, když to smrdí, že jo. No a loni to podělal víc jak jednou a já mu řek, že když to tak bude dál, tak že ho nakonec zfendujou, no a měl sem pravdu.“

„A co on na to?“

„Že prej ať si hledím svýho. Jenže mě se to přece tejkalo, že jo, totiž, šlo mi přece vo flek, zatra, šlo mi vo živobyť stejně jako jemu. Zeptal sem se ho, kdo mně asi tak bude dávat na činži a na pivo s kamarádama, když se to podělá, a von řek, ať prej se nestarám, že prej to má všechno pod palcem a že prej ví, co dělá,“ vyprávěl znechuceně.

„Jenže to nevěděl.“

„Bodeť že to nevěděl, zatra! Kašlal na to, co sem mu říkal. Byl blbej jako slon. A tak to podělal úplně. Přišel vo celej balík, vo všechno. A my všichni vylítli, ani nám nemoh dát žádnou renumeraci. Jo a v bance má přečer-

paný konto a je zadluženej až po uši.“

Podíval jsem se na Charlieho, ten se však plně soustředil na popel ze své cigarety.

„Proč váš šéf nedal na vaše varování, proč myslíte, že se zřítil do propasti?“ zeptal jsem se Berta.

„Ale von se vůbec do žádný propasti nezřítil, sedí denně v putyce a chlastá.“

„Chtěl jsem...“

„Moment, já vím, vo co vám de. Chcete vědět, jak se stalo, že přišel úplně vo všechno. Podle mýho mínění se to stalo tak, že mu někdo dal falešnou hlášku. Cestou na dostihy se naparoval jako tetřev, a když se vrátil, tak mi řek, že je firma úplně v háji. Byl bílej jako papír a celej se třás. Tak sem mu připomenul, kolikrát sem ho varoval. A zrovna ten den sem ho taky varoval, řek sem mu, že vkládá moc na toho Energise a že se vůbec nesichruje, a on mi na to řek, že mi do toho nic není. Tak mě napadlo, že mu asi někdo pověděl, že to je s Energisem koupený a že nevyhraje, jenže von vyhrál, a to nás vodělalo.“

Bert domluvil a nastalé ticho skoro křičelo. Charlie si odklepl popel a usmál se.

Polkl jsem na sucho.

„Hm...“

„To zdaleka není všechno,“ řekl Charlie mírně. „Dopověz to, Berte, řekni, jak to bylo dát.“

Bert ochotně vyhověl.

„Tak teda, v sobotu večer sem šel do hospody, teda minulou sobotu, ne tu, co Energis vyhrál, dnes to je čtyři dni. Teda, bylo to až po tom, co to u nás ty fendáci vybílili... No a kdo tam nepřišel jako Charlie a dali sme si nákej ten džbánec, protože sme starý kamarádi, bejvali sme jako haranti sousedi, chodil tehdy do toho nóbl Etonu a někdo ho musel vobčas sejmout, aspoň vo prázdninách. No, tak sme teda seděli v hospodě a já mu

povídal, jaký mám průšvihy, a von mi řek, že má kama-ráda, kterej by to všechno určitě moc rád slyšel... a tak sme teda tady.“

„Jaké jsou ty ostatní průšvihy?“

„Jo... víte, starej měl dvě sázkový kanceláře, nebylo to nic extra nóbl, jednu kancelář měl ve Windsoru a jednu ve Stainesu. Ta kancelář, kam přišli ty chlapi fendovat, byla za krámem v Stainesu. Starej tam tehdy stál, držel se za hlavu a brečel jako stará štětka, zatra, protože mu brali nábytek... a vtom zazvonil telefon. Byl samozřejmě na zemi, protože ho nebylo na co dát, protože stoly byly už na ulici. Tak si starej k tomu telefonu sedl na bobek. No, a na druhym konci mu nějakej štráfek nabízel, že vod něho koupí nájem.“

Odmrlčel se, ne že by mu nestačil dech, ale aby zvýšil dramatický efekt.

„Pokračujte,“ povzbuzoval jsem ho.

„No, pro starýho to byla mana z nebe,“ Bert ochotně vyprávěl dál. „Totiž, von by byl musel platit činži za vobě kanceláře, i kdyby byly zavřený. Tomu štráfekovi padnul kolem krku, teda vobrazně, že jo, a ten dotyčnej přišel a zaplatil mu tři kila v hotovosti na prkno, hned to samý dopoledne, a starej vod tý doby chlastá jak duha a má za co.“

Chvíli bylo ticho.

„Čím se zabývá ten dotyčný štráfek?“ zeptal jsem se.

„Je to bookmaker, samozřejmě,“ odpověděl Bert překvapeně.

Charlie se usmál.

„Asi ho znáte vod slyšení,“ pokračoval Bert, „menuje se Ganser Mays.“

Bylo to zákonité.

„Jak si představujete, že bych vám mohl pomoci?“ zeptal jsem se.

„Já?“

„Charlie přece říkal, že potřebujete moji pomoc.“

„Jo tak. No já vlastně nevím, Charlie jenom říkal, že by bylo dobrý, kdybych vám to všechno pověděl, tak sem vám to tedy pověděl.“

„Řekl vám Charlie, komu patří Energis?“

„Ne, to mu Charlie neřekl,“ poznamenal Charlie.

„Co to s tím má zatra co dělat, komu patří?“ ptal se Bert.

„Patří mně.“

Bert se díval z jednoho na druhého a v hlavě se mu honily všelijaké myšlenky. My jsme čekali.

Konečně se zeptal.

„Poslyšte, koupil ste to vy?“

„Kůň běžel úplně poctivě, bylo to v pořádku, já si na něho vsadil u Tota.“

„Jak to teda, že si šéf myslel...“

Neodpověděl jsem podle pravdy.

„To nevím.“

Charlie zamáčkl cigaretu a zapálil si další.

„Jde o to, kdo vašemu šéfovi dal ten falešný tip.“

Zavrtěl hlavou.

„Ne, to já nevím, ne.“

„Nemohl to být třeba pan Ganser Mays?“

„Páni!“

„Když by šlo o urážku na cti, tak tohle by určitě stačilo,“ poznamenal Charlie.

„Já se jenom ptal. Pak jsem se chtěl taky zeptat, jestli Bert náhodou neví o nějaké jiné menší firmě, která by se byla podobným způsobem položila.“

„Páni!“ vyhrkl Bert zuřivě.

Charlie odevzdaně vzdychl. Jako by nebyl tu celou ranní konverzaci sám narežíroval!

„Ganser Mays v posledních dvou letech otevřel celou řadu sázkových kanceláří. Kam se, prosím vás, poděla konkurence?“

„Sedí v putyce a chlastá.“

Když Bert odešel, Charlie se ještě chvíli zdržel. Uvelebil se pohodlně v jednom z mých křesel a s úlevou se začal zase chovat normálně.

„Bert je výborný chlapík, ale je tak plný energie, že jsem z něho vždycky trochu unavený.“

Povšiml jsem si, že ihned začal mluvit etonským způsobem řeči, a to ještě víc než kdy jindy, a také jsem si s údivem uvědomil, do jaké míry přizpůsobuje svoji řeč i chování tomu, s kým zrovna hovoří. Charlie Canterfield ve společnosti Berta Huggernecka byl zcela jiný člověk než ten, kterého jsem znal. Vlivný, důležitý bankéř s věčným doutníkem, pro kterého byl milión běžná všední částka. Napadlo mě, že ze všech lidí, které jsem znal, přeplul z jednoho světa do druhého s největší lehkostí. Ve světě velkých financí se pohyboval jako ryba ve vodě a přitom jednal s Bertem Huggerneckem tak přirozeně, jak bych to já nikdy nedokázal, přestože jsem v životě zdaleka neudělal takový skok do výšky jako Charlie.

„Tak kdo je vlastně hlavní padouch, Ganser Mays nebo Jody Leeds?“ zeptal se Charlie.

„Asi oba.“

„Jako rovnocenní partneři?“

Uvažoval jsem o tom.

„To je zatím těžko říct.“

„Proč zatím?“ Povyτάhl obočí.

Usmál jsem se.

„Tak mě napadlo, že bych se rád pokusil... řekněme, že o spravedlnost.“

„Není dobré brát spravedlnost do vlastních rukou.“

„Přece nehodlám nikoho lynčovat!“

„Tak co tedy?“

Zaváhal jsem.

„Rád bych si něco ověřil. Nejspíš to udělám ještě

dnes. Jestli se ukáže, že mám pravdu, tak spustím pořádný povyk.“

„A co kdyby vám přišli žalobu pro urážku na cti?“

„Nevím.“ Potrásl jsem hlavou. „Je to k vzteku.“

„Co si chcete ověřit?“

„Zavolám zítra ráno a povím vám to.“

Charlie mě požádal, než odešel, stejně jako předtím Allie, abych mu ukázal, kde dělám hračky. Odešli jsme dolů do dílny, moje pravá ruka, Owen Idris, právě zameťal čistěnou podlahu.

„Dobré jitro, Owene.“

„Dobré jitro.“

Owen si bleskurychle prohlédl Charlieho, aniž přerušil práci, a já věděl, že si jeho tvář bude bezpečně pamatovat. Můj waleský pomocník měl fenomenální paměť na lidi.

„Budete dnes potřebovat vůz?“ zeptal se.

„Ano, večer.“

„Tak já předtím ještě vyměním olej.“

„Výborně.“

„Budete potřebovat, abych vám zaparkoval?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Dnes ne.“

„Dobře, jak si přejete.“ Zatvářil se odevzdaně. „Ale kdykoli byste potřeboval...“

Ukázal jsem Charliemu svoje stroje, věděl o mechanice ještě méně než já o bankovníctví.

„Čím vlastně začínáte?“ zeptal se. „Hlavou nebo rukama?“

„Hlavou, pak rukama a pak zase hlavou.“

„To je úplně jasné,“ zasmál se.

„No, nejdřív si něco vymyslím, pak to udělám a pak to musím nakreslit.“

„Nakreslit?“

„Jistě, ovšem je to technické kreslení, ne umělecké.“

„Aha, myslíte modráky, ne?“

„Modré jsou kopie, originál je černá na bílé.“

„Zase jsem o jednu iluzi chudší.“

Otevřel jsem jednu ze zásuvek, ve kterých jsem měl uložené výkresy, a některé jsem mu ukázal. Spleť linek tenkých jako vlákna pavučiny a rozpis materiálu věru asi ničím nepřipomínaly barevné, lesklé hračky, které přicházely do obchodů. Charlie se díval střídavě na výkresy a střídavě na hotové hračky a vrtěl hlavou.

„Nechápu, jak to dokážete.“

„To je praxe, dokážu to stejně, jako vy dokážete bravurně měnit peníze z jedné měny do druhé a nakonec na tom vyděláte tisíce.“

„No, to se dnes zrovna moc nedaří,“ poznamenal zasmušile. Díval se, jak uklízím hračky. „Kdybyste snad náhodou potřeboval peníze, tak nezapomeňte, že naše banka je vždy ochotna financovat dobré nápady.“

„Nezapomenu.“

„Předpokládám, že musí být celá řada obchodních bankovních ústavů, kde doufají, že budou třeba zrovna na ráně, až budete potřebovat půjčku.“

„Já nepotřebuji nic investovat, o to se starají výrobci, já dostávám jen peníze za patenty.“

Zavrtěl hlavou.

„Takhle z vás ovšem nikdy milionář nebude.“

„Zato nebudu mít žaludeční vředy.“

„Vy nemáte žádnou ctižádost?“

„Mám, chci vyhrát Derby a chci vyhrát nad Jodym Ledsem.“

Do Jodyho vznešených stájí jsem přišel bez pozvání, pěšky, tiše, v půl jedné ráno. Vůz jsem nechal zaparkovaný půl míle daleko a daleko za sebou jsem také zanechal rozvahu.

Nestálé měsíční světlo probleskovalo na veliký panský dům s impozantním vchodem a fasádou, členěnou

řadami stejných oken. V ložnici, kterou Jody sdílel s Felicity, byla tma a dole v obývacím pokoji také nebylo světlo. Mezi křovím u hlavního vjezdu, kde jsem stál schovaný, a mezi domem se rozprostíral trávník, teď nepěstěný, tichý, pokrytý tlejícím listím.

Chvilí jsem se rozhlížel. Nikde se nic nepohnulo, nikdo nikde nebyl vzhůru, jak jsem ostatně doufal. Jako většina lidí, kteří musí vstávat v půl sedmé, chodil Jody spát nejpozději v jedenáct. Když mu člověk zavolal po desáté, musel počítat se stručnou a nevrlou odpovědí, pokud Jody vůbec zdvihl telefon, ačkoli sám neváhal volat jiným ráno před sedmou. Neměl trpělivost s lidmi, jejichž denní režim se lišil od jeho, a také jejich časový rozvrh nerespektoval.

Vpravo za domem matně svítily střechy stájí, kolem nich a za nimi bílé oplocené výběhy s ozdobnými parkovými stromy v rozích. Ten, kdo budoval Berksdown Court, vyžadoval dokonalost a nešetřil penězi.

Tiše, opatrně jsem šel po cestě dozadu ke stájím, v ruce nerozsvícenou baterku v černém pryžovém obalu. Žádný pes nikde nezaštěkal. Odnikud se na mě nevyřítil žádný noční strážný, co že tam pohledávám. Všude panovalo úplné ticho a naprostý klid.

Stejně se mi však zrychlil dech a bušilo mi srdce. Bylo by velmi špatné, kdyby mě někdo nachytil. Utěšoval jsem se tím, že by mi přece Jody jistě fyzicky neublížil, ale sám jsem si nevěřil. Jako tehdy, když jsem stál v cestě tomu dopravnímu boxu, hnal mě do riskantního počínání vztek.

Když jsem docházel ke stájím, rušily hluboké ticho jen nepatrné zvuky. U Jodyho podestýlali pilinami, protože cena slámy trojnásobně stoupla, a proto se koně pohybovali neslyšně. Když náhle jeden kůň kýchl, nadskočil jsem leknutím.

Budovy nebyly sestavené do čtverce, ale do různě

velikých trojúhelníků s půvabnými dvorečky. Bylo tam celkem čtyřicet boxů a to jistě nestačilo na provoz tak přepychového podniku. Spočítal jsem si, že když jsem odstěhoval svoje koně, mohlo jich tam zbýt tak nanejvýš dvacet. Jody nutně potřeboval sehnat nějakého nového naivku.

Vždy šetřil na pracovních silách, tvrdil, že on a Felicity zastanou práci za čtyři. Pravda je, že u něho žádný stájník dlouho nevydržel, protože nesnesl jeho nadbytečnou energii a pracovní tempo. Od té doby, kdy odešel poslední hlavní stájník, protože se Jody ustavičně vměšoval do jeho pravomoci, nového nepřijal a řídil vše sám. Předpokládal jsem, že se v tomto směru nic nezměnilo, zvláště vzhledem k současnému stavu věcí, a že tedy domek za stájemí bude prázdný.

V domku byla tma a ve dveřích se neobjevila žádná postava, nikdo se nevyřítíl ven, aby zjišťoval, co tam kdo v noci pohledává. Opatrně jsem došel k prvnímu boxu a tiše jsem odsunul závory.

Uvnitř stála velká kaštanová hnědka a líně ukusovala seno. Klidně se po mně ve světle baterky podívala. Na čele měla velkou bílou lysinu. Byla to Asphodel.

Zavřel jsem dvířka a zasunul pomalu závory. Ostré cvaknutí kovu by se v klidném nočním vzduchu neslo daleko a Jodyho podvědomí jistě nikdy nespí, když jde o koně.

V sousedním boxu byl veliký, mohutný světlý valach s černou hřívou, v dalším kaštanový hnědák s jednou bílou ponožkou. Pomalu jsem obešel první řadu boxů a baterkou si vždy posvítil na koně.

Místo abych se uklidňoval, byl jsem čím dál tím víc nespůj. Ještě stále jsem nenašel to, kvůli čemu jsem vlastně přišel, a bylo mi jasné, že každá minuta, o kterou se déle zdržím, zvyšuje nebezpečí, že mě tam někdo nachytá. Zacházel jsem velmi opatrně s baterkou, se

závorami, dýchal jsem zrychleně a povrchně. Nebyl by ze mne dobrý zloděj.

V dalším oddělení, v boxu číslo devět, jsem našel tmavého hnědáka bez odznaků. V dalším byl nějaký světlý hnědák, stejně jako ve dvou následujících. Pak jsem našel tmavého, skoro černého koně s mírně arabskou hlavou, pak ještě jednoho skoro černého, pak zase dva světlé hnědáky. V následujících třech boxech byli kaštanoví hnědáci, kteří ničím zvláštním nevynikali. V posledním stání byl grošák.

Tiše jsem zavřel vrátka u grošáka a vrátil se ke kaštanovému hnědáku v předešlém boxu. Vešel jsem dovnitř a pečlivě, kousek po kousku, jsem si koně prohlédl.

Hlavní závěr, ke kterému jsem došel, bylo to, že se v koních dostatečně nevyznám.

Co jsem mohl, to jsem udělal. Byl nejvyšší čas jít domů, nejvyšší čas, aby mi srdce přestalo tlouct nadzvukovou rychlostí. Otočil jsem se k východu.

Najednou se rozsvítila oslňující světla. Polekaně jsem vykročil ke dvířkům. Jen vykročil.

Ve vrátkách stáli tři muži.

Jody Leeds.

Ganser Mays.

Toho třetího jsem neznal, ale důvěru ani sympatie nebudil. Byl vysoký, statný, svalnatý, na ruku měl silné kožené rukavice, na hlavě plátěnou čepici posunutou do čela a na očích brýle proti slunci. Ve dvě ráno!

Nevím, koho očekávali, ale já to nebyl. V Jodyho tváři se mísil vztek s úlekem. Především byl však vyděšený.

„Kde se tu sakra berete?“ zeptal se.

Těžko jsem mohl odpovědět.

„Ted' neodejde,“ prohlásil Ganser Mays.

Oči za brýlemi s kovovými obroučkami svítily zlobou a dlouhý nos měl ostrý jako dýku. Uhlazené jednání, kterým okouzloval zákazníky, zatímco je okrádal, zmi-

zelo a nahradila ho neúprosná krutost ohroženého zločince. Bylo pozdě litovat, že jsem to právě já, kdo pro něho to ohrožení ztělesňuje.

„Cože?“ Jody se k němu nechápavě obrátil.

„Ted' neodejde.“

„Jak mu v tom chceš zabránit?“ zeptal se Jody.

Nikdo mu neodpověděl. Mně také nikdo nic neřekl. Odpověď jsem se dozvěděl, jakmile jsem vykročil k vrátkům. Ten velký člověk neproněsl ani slovo, ale po-hnul se nejdřív.

Veliká pěst v rukavici mi zapraštěla v žebrech jako vypálená z děla. Vzduch mi vyletěl z plic mnohem větší rychlostí, než je zdrávo, a já ho jen obtížně vtahoval zpět.

Kromě malých potyček ve škole jsem se nikdy v životě nemusel prát. Neměl jsem ani čas, abych se naučil boxovat. Vrazil jsem loket Jodymu do obličeje, Gansera Mayse jsem kopl do žaludku a pokusil jsem se prodrat k vrátkům.

Svalnatec v brýlích a čepici však ovládal všechno to, co já ne. Byl asi o jeden nebo dva palce vyšší než já, o patnáct liber těžší a byl plný bojovného zápalu. Docela slušně se mi podařilo ho praštit pěstí do nosu, on se mi dvakrát strefil do žaludku. Na cestě ke svobodě jsem nijak nepostoupil.

Zatím se Jody a Ganser Mays vzpamatovali z mého prvního útoku a pověsili se mi každý na jednu ruku jako klíšřata. Potácel jsem se pod jejich vahou. Svalnatec si to pěkně vyměřil, rozmáchl se a namířil mi pěstí na bradu. Stačil jsem rychle uhnout hlavou, takže mi rukavice jen přejela po tváři, ale to už se rozmáchl druhou rukou. Strefil se přesně. Ganser Mays a Jody mě najednou pustili a já odletěl přes celé stání. Hlavou jsem přistál na železných tyčích u žlabu.

Úplné, hluboké bezvědomí.

Život se ke mně vrátil rozmazaný, úplně nesrozumitelný. Neviděl jsem pořádně, nemohl jsem zaostřit... Slyšel jsem divné zvuky. Nic mě neposlouchalo, nedokázal jsem pohnout nohama, ani nadzdvihnout hlavu. Jazyk jsem měl jako ochrnutý. Točila se mi hlava. Všechno bylo zmatené a jako v mlhách.

„Je opilý,“ řekl kdosi zřetelně.

To byl nesmysl. Opilý jsem nebyl.

„Úplně tvrdý.“

Země byla mokrá, leskla se, zářila, oslňovala mne. Byl jsem na zemi. Opíral jsem se v polosedě o něco tvrdého. Mžilo. Zavřel jsem oči a všechno se začalo točit ještě víc. Ani jsem necítil, jak padám. Praštil jsem se do hlavy. Tvář jsem měl v mokru. Nos jsem měl v louži. Ležel jsem na tvrdé mokré dlažbě. Kolem mne to šumělo, jako když prší.

„No ten vypadá,“ ozval se čísi hlas. „Tak pojď, jdeme na to.“

Silné ruce mě chytily pod paží a za kotníky. Nedokázal jsem se bránit. Nechápal jsem vůbec, kde jsem a co se vlastně děje.

Pak jsem měl pocit, že musím být na zadním sedadle nějakého vozu. Cítil jsem zápach čalounění. Ležel jsem na něm na nose. Někdo hrozně hlasitě dýchal. Skoro chrápal. Někdo něco říkal. Byla to jen změt nesrozumitelných zvuků a slabik, které netvořily žádná slova. Já to přece nemohl být. Nemohl jsem to být já!

Vůz náhle prudce zastavil a řidič zaklel. Spadl jsem ze sedadla a víc nevím.

Pak bylo najednou světlo a kdosi mě zase nesl jako předtím. Pokoušel jsem se něco říct. Zase jen ta změt

zvuků. Tentokrát jsem však už věděl, že vychází z mých úst.

„Už zase přichází k sobě,“ řekl někdo. „Tak dělej, ať nám to tady nepozvrací.“

Ráz dva, ráz dva. Znovu mě nesli. Dunivé kroky po dlážděné chodbě.

„Sakra, ten je těžký.“

„Čert ho vem!“

Všechno se točilo. Celá budova se točila jako kolotoč. Kolotoč!

Poprvé jsem dostal pocit, že existuje nějaké Já. Přestal jsem být pouhým slepencem podivných, dezorientovaných pocitů. Kdesi hluboko uvnitř jsem byl... někdo.

Slovo kolotoč se ke mně ustavičně vracelo. Zjistil jsem, že ležím na posteli. Kdykoli jsem otevřel oči, oslepilo mě ostré světlo. Hlasy se vzdálily.

Čas plynul.

Začalo mi být strašně zle. Slyšel jsem, jak někdo naříká. Nenapadlo mě, že bych to mohl být já. Byl jsem to já. Jakmile jsem si to po chvíli uvědomil, dokázal jsem i přestat.

Kroky se vracely. Ráz dva, ráz dva. Museli přicházet nejmíň dva.

„Jak se jmenujete?“

Jak se jmenuji? Nemohl jsem si vzpomenout.

„Je úplně promočený.“

„Bodejt' by nebyl. Seděl v dešti na chodníku.“

„Sundám mu sako.“

Posadili mě a sundali mi je. Znovu jsem se položil. Stáhli mi kalhoty a hodili přese mne příkrývku.

„Je úplně ožralý.“

„Ano, ale radši se na něho ještě podívám, jeden nikdy neví. S tímhle je pěkná otrava, ale nemůžeme riskovat, že se někde praštil do hlavy a že má třeba prasklou lebku. Nerad bych, aby nám tu v noci umřel.“

Snažil jsem se říci, že nejsem opilý. Prasklá lebka...
Bože... nerad bych se vzbudil ráno mrtvým.

„Co jste říkal?“

Znovu jsem učinil pokus.

„Ne... opilý.“

Kdosi se nevesele zasmál.

„Čichněte si, jak z něho táhne.“

Jak to, že vím, že nemůžu být opilý? Odpověď mi unikala. Víím, že nejsem opilý... protože jsem nevypil dost... vlastně jsem nepil žádný alkohol. Jak to víím? Prostě to víím. Ale jak to, že to víím?

Zatímco se mi tyhle bezmocné myšlenky honily zmatenou hlavou, nespočetné prsty mi ohledávaly lebku a hrabaly se mi ve vlasech.

„Taky že se praštil do hlavy! Sakra! Tady má velkou bouli.“

„Ale co je tady, tak se jeho stav nezhoršil, doktore, spíš naopak.“

„Scott,“ řekl jsem náhle.

„Cože?“

„Scott.“

„To je vaše jméno?“

Zkusil jsem si sednout. Světla se roztočila.

„Kde... kde jsem?“

„Na tohle se ptají všichni.“

„Jste v cele, mladíku, v cele.“

V cele.

„Kde?“

„Na policejní stanici v Saville Row. Pro nezřízené opilství.“

To není možné!

„Poslyšte, konstáble, já mu teď naberu krev na alkohol, pak si něco vyřídím a pak se sem na něho ještě přijdu pro jistotu podívat. Já myslím, že to žádné lebeční zranění není, ale přece jen, člověk nikdy neví.“

„Dobře, doktore.“

Jako z dálky jsem ucítil píchnutí jehly. Zbytečně ztrácejí čas. Nejsem opilý. Jsem... Tedy kromě toho, že mi je nanic a že mám pocit, jako bych byl zavěšený v prostoru, jsem... Nevěděl jsem, co jsem. Namáhalo mě o tom uvažovat. Vůbec jsem se nebránil, když mě to znovu začalo unášet do kroužících temnot.

Když jsem se zase vzbudil, bylo mi hůř. Vůbec se mi nechtělo se z té tmy a nicoty vynořit. Strašlivě mě bolela hlava, tělo jsem měl celé jako rozmlácené a bylo mi, jako bych měl těžkou mořskou nemoc.

„Tak vstáváme, vstáváme. Dostanete hrnek čaje, přestože si ho vůbec nezasloužíte.“

Otevřel jsem oči. To oslnivé světlo tam ještě bylo, jenže už nevypadalo jako obrovský mlžný měsíc, ale jako obyčejná holá žárovka u stropu.

Podíval jsem se, kdo předtím mluvil. Stál tam policista středního stáří, v ruce papírový kalíšek. Za ním byly otevřené dveře do chodby. Kolem mne byly úzké stěny cely. Ležel jsem na celkem pohodlné posteli, pod dvěma přikrývkami. Zima mi nebyla.

„Tak co, už jste vystřízlivěl?“

„Já nebyl opilý.“

Chraptěl jsem a v ústech jsem měl sucho jako ve mlýnici.

Policista mi podal čaj. Opřel jsem se pracně o loket a přijal jsem ho.

„Děkuji.“

Čaj byl horký, sladký a silný. Měl jsem pocit, že mi je po něm ještě hůř.

„Pan doktor se tu byl na vás dvakrát podívat. Byl jste pořádně namazaný. Taký jste se praštil do hlavy.“

„Ale já nebyl...“

„Ale byl jste, byl. Doktor vám nechal udělat zkoušku

na alkohol.“

„Kde mám šaty?“

„Jo, ty jsme vám svlékli, byly mokré. Já vám je hned přinesu.“

Odešel a nechal za sebou otevřené dveře. V příštích minutách jsem se snažil vybavit si, co se vlastně stalo. Z celé noci jsem si pamatoval jen nesouvislé útržky, všechno bylo jako rozmazané. Věděl jsem, kdo jsem, to bylo bez problémů. Podíval jsem se na hodinky. půl osmé. Bylo mi nanic.

Vrátil se s mým oblekem, který byl tak hrozně zmačkaný, že jsem málem nepoznal, že to jsou skutečně ty šaty, v kterých jsem minulý večer vyrazil z domu.

Vyrazil... ale kam?

„Tady je... to je Saville Row? Západní Londýn?“

„Tak si tedy pamatujete, jak vás sem dovezli?“

„Moc ne, jen tak matně.“

„Hlídkový vůz vás našel dnes ráno asi ve čtyři hodiny někde v Soho.“

„Co jsem tam dělal?“

„Jak to mám vědět? Asi nic. Seděl jste tam v dešti na chodníku úplně opilý.“

„Proč mě sem vezli, když jsem nic neprovedl?“

„Abyste si neublížil,“ řekl suše. „Opilci nám dělají větší starosti, když je nesebereme, než když je sem dovezeme, tak je sem tedy vozíme. Není dobré, když se opilec někde potuluje prostředkem ulice, může zavinit dopravní nehodu, může upadnout a rozbít si hlavu, někdy takoví lidi taky začnou zuřit a rozmlátí třeba výkladní skříně.“

„Není mi dobře.“

„A co jste čekal? Jestli se vám chce zvracet, tak tamhle za postelí máte kýbl.“

Zamával mi skoro soucitně a odešel.

Asi o hodinu později mě odvezli ještě se dvěma pány, kteří se ocitli v obdobně nepříjemné situaci, k soudu v Marlborough Street. Zjistil jsem, že ráno začíná soudní agenda opilci. Každodenní agenda.

Cestou jsem uvažoval a přišel jsem na to, že se chtě nechtě musím smířit s několika nezvratnými fakty.

Za prvé ačkoli jsem si nepamatoval, že bych byl vůbec něco pil, byl jsem ve čtyři hodiny ráno namol opilý. Zkouška na alkohol, kterou nechali urychleně vyhodnotit kvůli té bouli, co mi našli na hlavě, ukázala, že jsem měl na jeden centilitr krve dvě stě devadesát miligramů alkoholu, tedy 2,9 promile. Ujistili mě, že taková hladina odpovídá tak nejmíň polovině láhve silné kořalky a že jsem to musel vypít v rozmezí několika hodin před oděrem.

Za druhé i kdyby se mi podařilo někoho přesvědčit, že jsem byl v půl druhé naprosto střízlivý na míle daleko od Londýna v Berkshiru, nebylo by mi to nic platné, protože by každý ihned namítl, že jsem pak měl spoustu času, abych se opil cestou domů.

Za třetí, a to bylo asi to nejméně příjemné, byl jsem mnohem víc zmlácený, než bych byl předpokládal.

Postupně se mi vybavily podrobnosti mé návštěvy u Jodyho.

Pamatoval jsem si, jak jsem se potýkal se všemi třemi najednou. To samo o sobě byla ode mne pitomost, i kdyby se nebylo ukázalo, že se ten člověk v černých brýlích dovede tak odborně prát. Pamatoval jsem si, jak to zapraštělo, když jsem mu přistál pěstí na nose a pamatoval jsem si také všechny rány, které jsem od něho inkasoval. Ale stejně...

Pokřčil jsem rameny. Možná že si to přece jen všechno nepamatuji, jako si nepamatuji, kdy a jak jsem se opil. Nebo možná... No... jak Ganser Mays, tak Jody jistě mají důvody k tomu, aby mě neměli v lásce, a Jody

měl na nohou jezdecké boty.

Jednání u soudu trvalo deset minut. Řekli, že jsem „pod ochranou pro nezřízené opilství“. Zeptal jsem se, pod čí ochranou, a oni řekli, že pod ochranou policie.

„Cítíte se vinen?“

„Ano,“ přikývl jsem odevzdaně.

„Jste odsouzen k pokutě pěti liber. Můžete pokutu ihned zaplatit?“

„Ano.“

„Dobře. Další, prosím.“

Z malé kanceláře, kde jsem měl zaplatit pokutu, jsem zavolał Owenovi Idrisovi. Ukázalo se, že to s tím placením přece jen nebude tak jednoduché. V narychlo usušeném obleku jsem nenašel náprsní tašku. Šeková knížka taky zmizela a zmizely dokonce i klíče. Zeptal jsem se, jestli ty věci nemohly zůstat na stanici v Saville Row. Někdo tam zatelefonoval. Prý ne, prý tam nic nezůstalo. Když mě našli, neměl jsem prý v kapsách vůbec nic, nic, čím by bylo možno prokázat totožnost, žádné peníze, žádné klíče, ani plnicí pero nebo kapesník, prostě doslova nic.

„Owene, prosím vás, vezměte si taxík a přivezte mi k soudu v Marlborough Street deset liber.“

„Ano, jistě.“

„Ihned.“

„Samozřejmě.“

Byl jsem strašně malátný. Seděl jsem na židli, čekal a přemýšlel o tom, jak dlouho asi může trvat, než z člověka vyprchá půl láhve kořalky.

Owen se objevil za půl hodiny. Beze slova mi podal peníze. Vůbec se netvářil překvapeně, že mě nachází v takové svízelné situaci, a ještě ke všemu neoholeného. Nebyl jsem si jistý, jestli mám být rád, že to přijímá tak klidně, že se vůbec nediví. Samotného mě vůbec nenařadalo žádné věrohodné vysvětlení mého postavení.

Nedalo se dělat nic jiného než pokrčit rameny, zaplatit pět liber a snažit se dostat co nejrychleji domů. Owen seděl v taxíku vedle mne a každých sto yardů se na mne kradmo podíval.

Odpotácel jsem se nahoru do obývacího pokoje a natáhl se na pohovku. Owen mezitím dole zaplatil taxikáři. Pak jsem slyšel, jak se tam s někým baví. Na návštěvy jsem neměl náladu. Neměl jsem náladu vůbec na nic, byl bych si přál jediné tak dvacet čtyři hodiny nevědět o světě.

Ukázalo se, že návštěvníkem je Charlie.

„Váš pracovník říká, že máte nějaké nepříjemnosti.“

„Hm.“

Zůstal nade mnou stát a prohlížel si mě.

„Panebože! Co jste, prosím vás, vyváděl?“

„To je dlouhá historie.“

„Hm. Myslíte, že by nám ten váš člověk mohl uvařit kávu?“

„Řekněte mu... je dole v dílně. Tamhle je domácí telefon.“

Ukázal jsem mu hlavou kde a hned mě to začalo mrzet. Měl jsem hlavu rozbitou.

Charlie se s Owenem domluvil telefonem a Owen se vzápětí objevil, tvářil se nanejvýš zdvořile a začal ihned v kuchyni čarovat s konvicemi a filtry.

„Co je s vámi, prosím vás?“ zeptal se Charlie.

„Dostal jsem ránu do hlavy, byl jsem opilý a...“ zarazil jsem se.

„Potřebujete doktora.“

„Byl jsem u policejního lékaře... Totiž, on byl u mne.“

„Měl byste vidět, jaké máte oči,“ řekl Charlie vážně. „Ať chcete nebo ne, zavolám svého doktora.“

Zmizel v kuchyni, aby se domluvil s Owenem. Pak jsem slyšel, jak někam telefonuje. Dodržel slovo. Za chvíli se vrátil.

„Co mám s očima?“

„Máte je úplně skelné a panenky máte jak špendlíková hlavička.“

„To zní pěkně.“

Owen přinesl kávu. Voněla skvěle, ale mně dělalo potíže se napít. Oba muži si mě starostlivě prohlíželi.

„Jak jste se takhle zřídil?“

„Mám odejít?“ zeptal se Owen zdvořile.

„Naopak, sedněte si tady, Owene. Budu rád, když to vyslechnete...“

Usadil se v malém křesílku. Nerozvalil se tam, ani neseděl nesměle na krajíčku. Velice jsem si vážil toho, jak se ke mně Owen choval, bez jakéhokoli vysvětlování pochopil, že i když mu za jeho práci platím, je mezi námi vztah vzájemné úcty a rovnoprávnosti. Nebyl to ještě ani rok, co u mne pracoval, ale já pevně doufal, že zůstane navždycky.

„Šel jsem včera v noci za tmy do stájí Jodyho Leedse,“ začal jsem vyprávět. „Samozřejmě že jsem tam neměl vlastně co pohledávat. Jody se dvěma dalšími chlapy mě nachytal v jednom boxu, jak si prohlížím koně. Poprali jsme se a já se přitom praštil do hlavy... myslím, že o koryto, a ztratil jsem vědomí.“

Na chvíli jsem se odmlčel. Moji posluchači ani nedutali.

„Když jsem přišel k sobě, seděl jsem na chodníku v Soho, na mol opilý.“

„To není možné,“ ozval se Charlie.

„Ne. Ale je to tak. Sebrala mě policie. Zjistil jsem, že mají ve zvyku sbírat opilce povalující se na ulici. Zbytek noci jsem strávil v cele a pak mi dali pokutu pět liber. Ted' jsem tady.“

Ticho.

Charlie si odkašlal.

„Hm... nabízí se řada otázek.“

„To určitě.“

„A co vůz? Kde jste, prosím vás, nechal vůz?“ zeptal se Owen.

Můj vůz byla jeho veliká láska, pečoval o něj a leštil ho a čistil jako rodinné stříbro.

Řekl jsem mu přesně, kde jsem vůz zaparkoval. Taký jsem mu oznámil, že jsem přišel o klíče. Tedy o všechny klíče, i ty od domu a od dílny.

Owen i Charlie se začali tvářit ustaraně a dohodli se, že nejdřív ze všeho, ještě dřív než půjde pro auto, by měl Owen obstarat nové zámky a všechny vyměnit.

„Staré zámky jsem ale sám dělal,“ bránil jsem se.

„Chcete snad, aby vám sem Jody vlezl, až budete spát?“

„To ne.“

„Tak musí Owen vyměnit zámky.“

Přestal jsem odmlouvat. Už delší dobu jsem měl v hlavě nový typ zámku, ale nedostal jsem se k tomu, abych se do něho skutečně pustil. Říkal jsem si, že se do toho musím co nejdřív dát. Nechám si ho patentovat jako hračku pro děti a kdo ví, třeba za dvacet let ten zámek bude ve většině dveří v celé Anglii a nepustí do bytu zloděje. K novému zámku nebudou třeba klíče, ani žádné elektronické zařízení, a nikdo cizí ho neotevře. V tu chvíli mi bylo úplně jasné, jak bude celý mechanismus vypadat.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Charlie ostře.

„Prosím?“

„Lekl jsem se...“ nedokončil větu, rozmyslel si to.

„Jestli jste se bál, že umírám, tak to ne. Jenom mě napadlo, jak udělám nový typ zámku.“

Charlie bleskově zpozorněl, jako tehdy v Sandownu.

„Je to převratný nápad?“ zeptal se dychtivě.

Usmál jsem se. Slovo převratný bylo skutečně na místě, jenže doslova, ne obrazně, pokud šlo o mecha-

nismus.

„Možná.“

„Nezapomeňte na naši banku.“

„Nezapomenu.“

„Nikdo jiný než vy by nedokázal něco vymýšlet, když je polomrtvý.“

„Možná že vypadám polomrtvý, ale nejsem.“

Trochu jsem se polomrtvý cítil, ale věděl jsem, že to přejde.

Zazvonil zvonek u domovních dveří.

„Kdyby to byl kdokoli jiný než lékař, tak řekněte, že náš přítel není doma,“ radil Charlie Owenovi.

Owen přikývl a odešel dolů. Když se vrátil, přivedl s sebou nečekanou, ale velmi vítanou návštěvu.

„Přišla slečna Wardová.“

Než to stačil doříct, vplula do místnosti jako závan svěžího větru, vymydlený obličej, hezké, upravené šaty, jako byly moje ušmudlané a zmačkané. Vypadala jako ztělesnění zdraví a její vitalita ozářila celý pokoj.

„Steven!“

Zastavila se několik kroků od pohovky a vyděšeně se na mne zadívala. Pak se ohlédla na Charlieho a Owena.

„Co se mu stalo?“

„Prohýřil jsem noc. Odpustíte mi, když zůstanu ležet?“

„Dobrý den,“ pronesl Charlie zdvořile. „Já jsem Charles Canterfield, Stevenův přítel.“

Potřásli si rukou.

„Alexandra Wardová.“ Tvářila se přemítavě.

„Vždyť se znáte,“ poznamenal jsem.

„Prosím?“

„Znáte se z Walton Street.“

Zadívali se na sebe a pochopili, o čem vlastně hovořím. Charlie začal Allie vyprávět, jak se stalo, že jsem v takovém zuboženém stavu, a Owen mezitím šel shánět

nové zámky. Ležel jsem na pohovce a měl jsem pocit, že se vznáším. Celé to dopoledne mi připadalo zmatené, jako kaleidoskop, jako kdybych neexistoval a nemyslíl souvisle, ale v útržcích.

Allie si přitáhla nízkou koženou stoličku a posadila se vedle mne. Hned mi bylo líp. Vzala mě za ruku. Ještě víc se mi ulevilo.

„Vy jste ale blázen!“ řekla.

Vzdychl jsem. Člověk musí být skromný.

„Nezapomněl jste, že dnes večer letím?“

„Nezapomněl. Ale obávám se, že asi budu muset zrušit svoji nabídku, že vás dovezu na letiště. Jednak bych asi vůbec nebyl schopný řídit a taky nemám auto.“

„Já kvůli tomu vlastně přišla.“ Chvilku váhala. „Totiž, musím si udobřit sestru...“ Znovu se odmlčela. Nechtěla hovořit o napjaté rodinné atmosféře. „Přišla jsem se s vámi rozloučit.“

„Jak rozloučit?“

„Jak to myslíte?“

„Chcete se rozloučit prozatím nebo vůbec?“

„Co by vám bylo milejší?“

Charlie se pochechtával.

„To je ale saframentská otázka.“

„Vy neposlouchejte!“ řekla naoko přísně.

„Rozloučit se prozatím,“ odpověděl jsem.

„Dobře, souhlasím.“ Zářivě se usmála.

Charlie bloumal po místnosti, prohlížel si, co kde mám, ale k odchodu se neměl. Allie si ho nevšímala. Sčesávala mi prsty vlasy z čela a lehounce mě políbila. Nestěžoval jsem si.

Zanedlouho potom se dostavil lékař. Charlie mu šel dolů otevřít a cestou do prvního patra mu zřejmě vysvětlil, o co běží. Pak odešel s Allie do kuchyně. Podle zvuků, které se odtamtud linuly, vařili další kávu.

Doktor mi pomohl při svlékání. Směl jsem si nechat

jen spodky. Litoval jsem, že mě nechce nechat v klidu. Začal mi oklepávat klouby, zkoušel reflexy, svítil mi do očí a do uší a ohmatával všechny moje boule. Pak si sedl na stoličku, kterou si ke mně předtím přistavila Allie, a drbal se na nose.

„Otřes mozku. Musíte týden ležet.“

„To nemyslíte vážně!“

„Dobře vám radím.“

„Ale vždyť přece třeba žokejové klidně jedou dostih s otřesem mozku, dokonce i vyhrají.“

„Žokejové jsou blázni.“ Zamračeně si mě prohlížel. „Kdybyste vy byl žokej, tak bych si myslel, že po vás muselo přeběhnout celé stádo koní.“

„Ale protože nejsem žokej...“

„Neztloukl vás někdo?“

To byla otázka, kterou by jaksi člověk od svého lékaře neočekával. Přinejmenším by nečekal, že takovou otázku položí pacientovi klidně, aniž hne brvou.

„To nevím.“

„To přece musíte vědět.“

„Přiznám se, že skutečně mám pocit, jako bych byl zmlácený, ale pokud mě někdo doopravdy mlátil, musel jsem být v bezvědomí.“

„Asi to bylo nějakým velkým předmětem,“ řekl. „Máte velmi rozsáhlé pohmožděniny.“

Ukázal na několik velikých načervenalých skvrn, které se mi objevily na pažích, na nohou a na trupu.

„Co takhle bota?“ zeptal jsem se.

Střízlivě se na mne podíval.

„Připouštíte takovou možnost?“

„Jsem nucený tu možnost připustit.“

Usmál se.

„Váš přítel, ten, který mi přišel otevřít, mi řekl, že jste se prý v bezvědomí opil.“

„Ano. Nemohlo to být žaludeční sondou?“

„Řekněte mi, jak to vypadalo časově.“

Snažil jsem se to dát dohromady co možná nejpřesněji. Pochybovačně vrtěl hlavou.

„Nepředpokládal bych, že by se mohla taková silná intoxikace dostavit tak záhy po vpravení alkoholu přímo do žaludku. Ono dost dlouho trvá, než se alkohol vstřebá ze žaludeční stěny do cévního řečiště.“ Chvilí nahlas uvažoval. „Dvě stě devadesát miligramů. Po tom úderu do hlavy jste mohl být v bezvědomí tak dvě hodiny... možná o něco déle.“

Předklonil se, vzal mě za levé předloktí a pečlivě si je ze všech stran prohlížel. Pak mě vzal za pravou ruku, až našel, co hledal.

„Tady! Vidíte to? Tady máte vpich od injekční jehly. Přímo do žíly. Ti lidé se to pokusili zamaskovat, tady vás uhodili, zhmoždili okolní tkáň. Za několik hodin ten vpich úplně zanikne v modřině.“

„Nějaké narkotikum?“ zeptal jsem se pochybovačně.

„Ale kdepak, příteli, nejspíš džin.“

„Džin!“

„Proč by ne? Pěkně přímo do žíly, to je mnohem účinnější než sondou do žaludku, taky mnohem nebezpečnější a účinek je okamžitý. Taky je to vlastně pohodnější, snáz proveditelné.“

„Ale... jak? Přece nemohli přidělat láhev džinu k injekční stříkačce!“

Ušklíbl se.

„To ne, ale mohli vám dát kapačku. Mohli vám to nakapat do krve z infúzní láhve. Takové láhve s glukózou nebo fyziologickým roztokem se běžně dostanou, můžete si je koupit v kterékoli větší lékárně. Do takové láhve prostě dáte džin a trubičkou, která z té láhve kouká, to necháte vykat jehlou přímo do žíly.“

„Jak dlouho to může trvat?“

„No, řekněme tak půl hodiny. S organismem to

ovšem pořádně zacloumá.“

Chvíli jsem o tom přemýšlel. Pokud by tahle teorie byla správná, museli mi ti lidé kapat alkohol do krve, zatímco mě vezli do Londýna. Nebyli by stačili mi to tam napřed nakapat a pak se teprve vydat na cestu. To určitě nebylo možné.

„Co kdybych se byl probral?“ zeptal jsem se.

„Štěstí, že se to nestalo. Snadno vás mohli znovu uspat, mohli vás znovu praštit do hlavy.“

„Moc vás to nevyvádí z míry,“ poznamenal jsem.

„Vás taky ne. Ale je to zajímavé, nemyslíte?“

„Ohromně,“ ušklíbl jsem se.

Charlie i Allie se zdrželi na oběd, obsloužili se sami, usmažili si omelety a pak si vzali na dojedení sýr. Charlie v kuchyni nejspíš pověděl Allie všechno, co ještě nevěděla, protože když se vrátili do pokoje s plnými talíři, byla už Allie plně informovaná.

„Nemáte chuť na něco k jídlu?“ zeptal se Charlie.

„Nemám.“

„Nebo k pití?“

„Jděte do háje!“

„Pardon.“

Lékař říkal, že se organismus zbavuje alkoholu velmi pomalu, za hodinu prý odbourá jen asi deset miligramů a nelze to nijak urychlit. S kocovinou se také nedá nic dělat, musí se to jednoduše vydržet. Prý je kocovina vždy nejhorší u lidí, kteří jinak nepijí. Prý mám smůlu, řekl s úsměvem.

Při hladině dvě celé devět promile prý už je člověk skoro paralytický a trvá dvacet devět hodin, než se alkoholu zbaví. Nebylo tedy divu, že jsem se cítil tak mizerně.

„Co v téhle věci hodláte podniknout?“

Zeptal se Charlie po dalším soustu omelety a ukázal vidličkou na moji pochroumanou tělesnou schránku.

„Vy byste se obrátil na policii?“ zeptal jsem se.

„No...“

„Právě! Musel bych se obrátit na tutéž policii, která mi dnes v noci poskytla pohostinství a kde naprosto bezpečně vědí, že jsem byl namol opilý. Jakoukoli stížnost by považovali za alkoholické výmysly a bludy.“

„Myslíte, že to Jody a Ganser Mays proto takhle zařídili?“

„Jistě. A já bych asi měl být nejspíš rád, že se spokojili jen tím, že mě zostudí a že mě neodpravili docela.“

Allie se tvářila zděšeně. Bylo to od ní hezké. Charlie byl věčný.

„Každý ví, že zbavit se mrtvolky není vůbec snadné. Myslím, že Jody s Ganserem Maysem zhodnotili situaci a usoudili, že vyklopí-li vás v Londýně úplně opilého, bude to méně riskantní než vražda.“

„Byl u toho ještě nějaký třetí člověk.“

Popsal jsem svého přítele s mohutnými svaly a s brýlemi proti slunci.

„Znal jste ho od vidění?“ zeptal se Charlie.

„Ne, nikdy jsem ho neviděl.“

„Myslíte, že v téhle organizaci má za úkol vyřizovat pěstní záležitosti?“

„Možná že i jiné. Těžko říct.“

„No, jedna věc je jistá,“ pokračoval Charlie. „Pokud jim šlo o to vás diskreditovat, budou si o tom štěbetat vrabci na všech závodističích.“

To byla krásná představa. Asi měl pravdu. Teď se mi teprve nebude chtít jezdit na dostihy.

„Asi nebudete rád, když uslyšíte, co vám povím, ale kdybych já vás chtěla zostudit, určitě bych se postarala o to, aby se u soudu vyskytl nějaký sportovní redaktor,“ poznamenala Allie.

„Safrá!“ Čím dál, tím hůř.

„To tu chcete ležet a nechat je, ať se škodolibě radují?“

„No, nemá to jednoduché,“ usmála se Allie. „Jak by vysvětlil, že se potuloval v Jodyho stájích uprostřed noci?“

„Právě, v tom je ta potíž, máte pravdu. Když vám řeknu, co jsem tam dělal, slíbíte mi oba na svou čest, že to nikomu nepovíte?“

„Myslíte to vážně?“ zeptala se Allie překvapeně.

„Asi ne,“ ozval se Charlie.

„Ale ano, myslím to smrtelně vážně. Slíbíte mi to?“

„To máte z těch hraček, chováte se jako dítě.“

„Státní zaměstnanci také musí skládat slib mlčenlivosti.“

„Tak dobře, dobře,“ vzdychl Charlie, „slibuji na svou čest.“

„Já taky,“ prohlásila Allie lehkomylně. „Tak teď spust'te.“

„Vlastním koně, který se jmenuje Energis.“

Oba přikývli. Věděli to.

„V Sandownu jsem s ním strávil o samotě půl hodiny v havarovaném dopravním boxu.“ Zase přikývli. „Pak jsem ho nechal odvézt k Rupertovi Ramseymu a minulou neděli dopoledne jsem u něho zase strávil sám půl hodiny.“

„No a?“ ozval se Charlie.

„No, kuň ustájený u Ruperta Ramseyho není Energis.“

Charlie se napřímil tak zprudka, až mu zbytek omelety sklouzl z talíře na koberec. Sehnul se, sbíral mastné drobky a užasle se na mne přitom díval.

„Jste si tím úplně jistý?“

„Absolutně. Ti dva koně se jeden druhému hodně podobají, a kdybych nebyl s Energisem strávil tolik času v tom boxu, nedokázal bych je nikdy od sebe rozeznat. Ostatně stává se běžně, že majitel nepozná vlastního koně, víte, kolik je na to vtipů. Jenže já se tehdy v Sandownu Energise naučil zpaměti, takže když jsem potom byl u Ruperta Ramseyho, věděl jsem s naprostou jistotou, že tam má jiného koně.“

„Takže vy jste se vydal v noci do Jodyho stájí, abyste si ověřil, jestli tam ještě Energise má,“ řekl Charlie pomalu.

„Ano.“

„Byl tam?“

„Ano.“

„Je to úplně jisté?“

„Naprosto. Má arabskou hlavu, malý vroubek pod špičkou levého ucha a na pleci má malou holou lysinku asi tak jako dvoupenny. Byl v boxu číslo třináct.“

„Tam vás načapali?“

„Ne. Tam ne. Pamatujete se, Allie, jak jsme spolu byli v Newmarketu?“

„Jak by ne.“

„Pamatujete si Hermese?“

Zamyšleně nakrčila nos.

„Byl to kaštanový hnědák?“

„Ano. Jel jsem tehdy do stájí Trevora Kenneta, abych zjistil, jestli ten Hermes, který je u něho ustájený, skutečně je pravý Hermes, ten, kterého měl Jody... nevím, jestli jsem to řekl srozumitelně.“

„Byl to on?“ zeptala se napjatě.

„Nevím, nepoznal jsem to. Zjistil jsem, že Hermese dost dobře neznám, ostatně pokud ho Jody vyměnil, tak to asi nejspíš udělal vloni v létě, před dvěma dostihy, ve kterých kůň tak mizerně běžel a přišel úplně až na konci pole.“

„Panebože! A našel jste Hermese u Jodyho?“ ptal se Charlie.

„Nejsem si jistý. Byli tam tři kaštanoví hnědáci bez odznaků, vypadali všichni jako Hermes, byli skutečně těžko k rozeznání. Jestli některý z nich byl Hermes, nevím. Ale Jody a ti jeho kumpáni mě našli právě u jednoho z těch kaštanových hnědáků a bylo vidět, že mají nejen vztek, ale taky strach.“

„Proč by to ale všechno dělal?“ zeptala se Allie.

„Jako řada jiných trenérů sám vlastní několik koní. Trenéři koně většinou výhodně prodají, když mají úspěchy, zpravidla lidem, kteří už u nich nějaké koně mají.“

„Takže vy si myslíte, že k Rupertovi Ramseymu poslal některého ze svých koní a sám si nechal Energise, jestli jsem to správně pochopila. Až Energis vyhraje pod jiným jménem nějaký důležitý dostih, tak ho někomu drahého prodá a bude ho trénovat dál?“

„Tak asi.“

„Páni.“

„Dokonce bych nevylučoval,“ dodal jsem s kyselým úsměvem, „že mi možná v minulosti znovu prodal mého vlastního koně, za kterého mi předtím podstrčil jiného.“

„Ne!“ vzdychl Charlie.

„Měl jsem dvě hnědky, které byly skoro k nerozeznání. Ta první jeden čas vítězila a pak se najednou pokazila. Na Jodyho radu jsem ji prodal a koupil jsem si jinou přímo od Jodyho. Byla výborná a vítězila hned od začátku.“

„Jak to chcete dokázat?“ zeptala se Allie.

„To asi nejde,“ řekl Charlie, „zvlášť po aféře s opilstvím.“

Všichni jsme chvíli mlčky a zasmušile uvažovali o situaci.

„Páni!“ vybuchla Allie. „Já se prostě nemůžu smířit s tím, že vás ten uličník beztrestně okrádal, teď vás ještě k tomu zostudil na veřejnosti a všechno mu to projde.“

„Mějte se mnou trpělivost,“ bránil jsem se mírně. „Ono mu to nakonec neprojde.“

„Trpělivost?“

„Trpělivost, než něco vymyslím,“ vysvětloval jsem. „Kdybych zaútočil přímo, koledoval bych si o žalobu pro urážku na cti určitě. Musím jít na ty uličníky zezadu.“

Allie s Charliem se na sebe podívali.

„Vymyslel řadu hraček, které se velice osvědčily ve zvětšeném měřítku pro dospělé,“ poznamenal Charlie.

„Jako třeba kdyby Cockerell vymyslel tu vznášecí loď pro děti do vany?“

„Přesně tak.“ Charlie spokojeně přikývl. „Ostatně pán, který vymyslel střelný prach, mohl klidně být laskavý, mírný člověk.“

Pobaveně se ohlédla na Charlieho i na mne, pak se podívala na hodinky a poplašeně vyskočila.

„Páni! To je hodin! Sestra bude zuřit, měla jsem odejít už před hodinou. Stevene...“

Charlie se na ni rezignovaně zadíval, pak sebral talíře a odešel s nimi do kuchyně. Opatrně jsem se sesunul z pohovky a stoupl jsem si.

„Přál bych si, abyste tu zůstala.“

„Jenže já musím pryč.“

„Byla byste ochotná políbit neoholeného opilce?“

Byla ochotná. Bylo to lepší než kdykoli předtím.

„Atlantský oceán se od Kolumbových dob podstatně zmenšil,“ řekl jsem.

„Chystáte se přes Atlantik?“

„Kdyby to nešlo jinak, tak ho přeplavu.“

Ještě mě rychle políbila na ježatou tvář, zasmála se a rychle zmizela. Pokoj mi najednou připadal prázdný a tmavý. Zoufale jsem si přál, aby se vrátila. V mém životě se tu a tam objevovaly slečny. Objevily se, a když zmizely, vždy jsem se ochotně a vděčně vracel k mládežnické existenci. Je docela možné, že člověk v třiceti pěti letech najednou přijde na to, že vlastně potřebuje ženu.

Charlie se vrátil z kuchyně, v ruce talířek a šálek.

„Sedněte si, než upadnete. Potácíte se jako strom ve větru.“

Sedl jsem si na pohovku.

„Vypijte to.“

Uvařil mi čaj, ani silný, ani slabý, s nepatrným množstvím mléka. Trochu jsem upil a poděkoval.

„Můžu odejít? Budete v pořádku?“ zeptal se. „Musím na schůzi.“

„Samozřejmě, Charlie.“

„Chovejte se rozumně.“

„Jo.“

Oblékl si plášť, soucitně mi zamával a odešel. Owen mezitím vyměnil zámky u dveří a s rezervními klíči odešel hledat vůz. Byl jsem v bytě úplně sám. Bylo tam mnohem větší ticho než jindy.

Vypil jsem zbytek čaje, opřel se o polštáře a zavřel oči. Bylo mi zle a byl jsem celý obolavělý. Čert vem Jodyho Leedse, říkal jsem si, hrom do něj.

Není divu, že se tak zoufale snažil za každou cenu odvézt Energise ze Sandownu do svých stájí, musel už mít nachystaného dvojníka a čekal na vhodný okamžik, kdy by mohl koně vyměnit. Když jsem tehdy prohlásil, že chci okamžitě Energise převzít, byl připravený udělat cokoli, aby mi v tom zabránil. Kdyby byl tehdy ten dopravní box řídil místo Andyho Freda sám Jody, nebyl bych skončil v nemocnici, ale v márnici.

Přemýšlel jsem o průkazech totožnosti, které mají všichni britští plnokrevníci. Na prázdném blanketu průkazu jsou předtištěné schematické kresby koně z pohledu ze stran a zepředu. Když hříbě dostává jméno, většinou ve dvou letech, vyplní veterinář, který má na starosti příslušné stáje, do průkazu odznaky hříběte a doplní to slovním komentářem. Průkaz se potom posílá na ústředí dostihového sportu, kde ho ofotografují, orazítkují, zařadí do kartotéky, fotokopii vrátí trenérovi.

Všiml jsem si už předtím, že moji koně většinou nemají žádné odznaky, ani hvězdu, ani lysinu, ani bílé ponožky. Nic jsem z toho však nevyvozoval, nepřipadalo mi to divné. Po světě přece běhá tisíce koní bez odznaků, ostatně, mně se takoví koně líbili.

Průkazy totožnosti koní jen zřídkakdy docházejí uplatnění. Kromě cest do ciziny, pokud vím, je třeba předkládat průkaz jen před prvním dostihem. Tehdy průkaz prohlízejí ne proto, že by někoho podezírali

z podvodu, ale aby zkontrolovali, jestli veterináři blankety správně vyplňují.

Ani vteřinu jsem nepochyboval o tom, že kůň, který teď stojí u Ruperta Ramseye místo Energise, přesně odpovídá popisu v průkazu totožnosti vystaveném pro Energise. Takové podrobnosti jako tvar nosu, sklon břicha nebo úhel spěnky se v průkazu neuvádějí.

Vzdychl jsem a maličko jsem se zavrtěl, abych trochu ulevil svému bolavému tělu. Nepomohlo to. Jody asi těmi kopanci moc nešetřil.

S uspokojením jsem si vzpomněl na to, jak jsem sám kopl Mayse do břicha. Možná že se mi za to pomstil.

Pak mě napadlo, že Jody vlastně nemusel spoléhat na Raymonda Childa, když chtěl ovlivnit výsledek některého dostihu, určitě na něho nemusel spoléhat pokaždé. Stačilo, když místo dobrého koně poslal slabšího náhradníka, kterého měl v záloze, když chtěl, aby kůň nevyhrál.

Historie dostihového sportu se hemží pověstmi o „ringerech“, výtečných koních, které někdo podstrčil místo nějakého slabšího koně. Byl jsem přesvědčený, že Jody jednoduše tenhle postup obrátil naruby a podvrhoval slabé koně místo výtečných.

Když jsem tak o tom uvažoval, potkával všechny moje koně v minulosti stejný osud. Ze začátku měli vždy několikrát výborné výsledky, ale jakmile jsem na ně vsadil větší částku, přišla katastrofa. Pak následovala řada dostihů bez větších úspěchů. Bylo pravděpodobné, že v té neúspěšné etapě už v dostizích běhali podstrčení dvojníci, kteří zcela pochopitelně na své soupeře nestačili.

Proto asi Ferryboat běžel na podzim tak špatně! Já si tehdy myslel, že to způsobil Raymond Child, protože ho zbytečně tloukl bičem, ale on tehdy vůbec Ferryboat neběžel. S Wreckerem to asi bylo také tak a jistě alespoň

s jedním z koní, které jsem poslal na sever.

Vyměnili tedy pět koní a jednu klisnu a k tomu ty první dva, které jsem prodal jako beznadějně. Celkem osm koní. Předpokládal jsem, že můj Dial je skutečný Dial a že Bubbleglass je Bubbleglass, oba byli nováčci a nikdo nevěděl, jak se osvědčí. Kdyby se osvědčili, Jody by pro ně jistě byl ihned vyhledal vhodné náhradníky.

Byl to geniální systém, a vyžadoval jen vhodnou, nezkoušenou oběť, kterou je snadné podvádět.

Dokud jsem nic netušil, byl jsem spokojený. Žádný majitel dostihových koní neočekává, že bude mít samá vítězství. Věřil jsem, že i Jodyho zklamání po neúspěšném dostihu bylo leckdy upřímné. Přece i ty nejspolehlivější sázky mohou někdy zklamat, když se favorizovaný kůň setká s rychlejším soupeřem.

Částky, které jsem ztratil u Gansera Mayse, byly směšné ve srovnání s hodnotou vyměněných koní.

Bylo prakticky nemožné vyčíslit, o kolik jsem byl vlastně tímto způsobem okradený. Nešlo jen o to, že prodejní cena neúspěšných podvržených koní byla velmi nízká, šlo také o vypsané peněžní ceny v dostizích, ve kterých skuteční koně mohli zvítězit. Pak tu byla ještě jedna věc, kupříkladu v případě Hermese. Skutečný Hermes byl výborný a jako chovný hřebec mi mohl vydělat mnoho peněz na připouštěcích poplatcích. Jeho „dvojník“ ve čtyřech letech bude mít za sebou řadu neúspěšných startů a žádný chovatel jím nebude chtít připouštět. Jody mě skutečně okrádal na všech stranách, okrádal mě o co mohl, kde mohl a jak mohl.

Energis...

Bouřil ve mně veliký vztek. K Energisovi jsem měl hlubší vztah a větší obdiv než ke kterémukoli jinému ze svých koní. Energis pro mne neznamenal investici, Energis byl osobnost, s kterou jsem se sblížil v dopravním boxu. Za každou cenu ho musím získat zpět.

Neklidně jsem se zavrtěl a pak jsem vstal. To nebylo moudré. Hlava mě bolela už od rána, ale v tu chvíli jako by mi v ní bušilo rozžhavené kladivo. Těžko říci, jestli to bylo po alkoholu nebo otřesem mozku, taky to bylo jedno, výsledek byl v každém případě hodně zlý. Šel jsem do ložnice, vzal si přes košili a kalhoty župan a lehl jsem si na postel. Krátké prosincové odpoledne mizelo v šedém soumraku. Spočítal jsem si, že od chvíle, kdy mě Jody vyhodil na ulici, uplynulo dvanáct hodin. Pouhopouhých dvanáct hodin.

Přemýšlel jsem o tom, jestli měl doktor pravdu a jestli do mne skutečně vpravili alkohol tím, že mi ho nakapali do žíly. Správně předpověděl, že ranka po vpichu jehly zanikne v té veliké modřině. Začal jsem pochybovat o tom, že tam vůbec kdy byla. Ta teorie se mi nezdála příliš pravděpodobná, a to ze zcela jednoduchého důvodu. kde mohl Jody sehnat tak narychlo infúzní láhev se soupravou? Že prý se to dá koupit v každé větší lékárně, to je sice krásné, ale těžko by to bylo možné uprostřed noci.

Lékárny s celonočním provozem jsou jen v Londýně. Mohli stihnout dojet po dálnici do Londýna, koupit infúzní roztok a pak mi to s alkoholem nakapat do žíly někde v zaparkovaném autě? Žaludeční sonda musela přece být snazší.

Zamyšleně jsem si mnul krk. Nic mě nebolelo, nikde v krku mě neškrábalo. To však nemuselo nic znamenat.

Zdálo se mi ještě méně pravděpodobné, že by Ganser Mays vezl s sebou na návštěvu k Jodymu injekční stříkačku, jehlu a infúzní soupravu. Stejně jsem měl zatracenou smůlu, že jsem se tam přinatrefil právě v tu vzácnou noc, kdy Jody výjimečně nešel spát v půl jedenácté. I když jsem se snažil být opatrný, tak asi nejspíš museli zahlédnout světlo mé baterky. Jody patrně právě vyprovázel hosty a všiml si, že ve tmě něco u stájí zabli-

kalo.

Ganser Mays. Měl jsem k němu odpor, ale bylo to něco docela jiného než v případě Jodyho, protože Jodyho jsem míval rád a důvěřoval jsem mu, k Maysovi jsem měl jen povrchní vztah a očekával jsem od něho normální, slušné, profesionální jednání.

Podle toho, co nám vyprávěl Bert Huggerneck o tom, jak Ganser Mays odrovnával malé bookmakerské firmy, neměl profesionální cti ani co by se za nehet vešlo. Natahoval chapadla jako chobotnice, přitáhl k sobě oběť a pak ji vysál. Viděl jsem v duchu řadu prázdných kanceláří, v nich zoufalé, zničené lidičky, seděli na podlaze, protože jim zabavili všechno zařízení, slyšel jsem, jak vzlykají úlevou do telefonu, když jim Ganser Mays nabízí, že odkoupí jejich nájemní smlouvu za babku. Pak jsem ty chudáky viděl, jak pijí v zaplivaných hospodách a snaží se utopit žal, viděl jsem, jak nad jejich zkrachovanými podniky, nad popelem jejich starých účetních knih září zbrusu nové firmy.

Pravda, ti malí bookmakeři si počínali bláhově. Měli mít víc rozumu, neměli věřit každé takzvané spolehlivé - informaci, i když se ty spolehlivé informace v minulosti osvědčily. Každý falešný hráč přece ví, že o co víc nechá svou oběť na začátku hry vyhrát, o tolik víc ji nakonec obere.

V minulosti se Ganserovi tenhle trik velmi osvědčil se mnou a s jinými, jako jsem byl já. O kolik víc musel získat tím, když zatáhl do svých tenat tolik malých bookmakerských firem! Vysál je, suchou slupku zahodil a utěšeně tloustl.

Nebylo možné mu to dokázat. Pramen šuškaných falešných informací nelze najít, ostatně ty desítky malých ztroskotanců nejspíš považovaly Gansera Mayse za svého zachránce, ne za svou zhoubu.

V duchu jsem si představoval, jak všechno probíhalo,

když Energis běžel v Sandownu... Představoval jsem si to z pohledu Jodyho a Gansera Mayse. Rozhodli se, že musím vsadit velkou částku a že kůň musí prohrát. Nej-spíš měl místo Energise běžet jeho dvojník. S touhle variantou počítali až do toho dne, kdy se měl dostih konat. Pak jsem odmítl sázet. Nepodařilo se jim mě přemluvit. Následovala rychlá válečná porada. Musel jsem dostat lekci. Musel jsem se naučit poslouchat trenéra a sázet tak, jak radí. Dostih běžel pravý Energis..., aby vyhrál.

Dobře. Jenže když šéf Berta Huggernecka jel do Sandownu, očekával, prakticky věděl, že Energis má prohrát. Dozvědět se to mohl jedině od Jodyho nebo od Gansera Mayse. Nebo od Raymonda Childa. Napadlo mě, že by mohlo být zajímavé, kdyby člověk věděl, kdy se ta informace k Bertovu šéfovi donesla. Poprosím Berta, aby se na to zeptal.

Pak se mi vybavila kancelář Ruperta Ramseyho a ta paní v zeleném, Poppet Vineová. Ona a její muž začali sázet u Gansera Mayse na radu Felicity Leedsové. Jestli-pak Felicity věděla o všem, co její muž podniká? Předpokládal jsem že ano, protože musela znát všechny jeho koně. Stájníci přicházeli a odcházeli, ztráceli elán, když se museli příliš dřít. Ale Felicity jezdila koně každé dopoledne a večer je čistila a krmila. Felicity musela poznat, když Jody koně měnil.

Těžko říci, jestli přihrávala zákaznický Ganserovi Maysovi z přátelství, za provizi nebo z nějakého úplně jiného důvodu. Z toho, co jsem však do té doby věděl a zjistil, bylo jasné, že i když Ganser Mays a Jody vydělávali každý jiným způsobem, všechny jejich podniky na sebe nějak navazovaly.

Pak tu byl ještě ten třetí, ten silák v černých brýlích, který představoval pěstní právo celé organizace. Byl jsem si jistý, že bych ho poznal. Byl ramenatý, měl sice

na sobě plášť, na očích černé brýle a čepici staženou do čela... skoro jako by se snažil maskovat. Stejně bych ho však poznal. Určitě jsem ho předtím nikdy neviděl. Proč tedy byl v takovém přestrojení v půl druhé ráno? A to ještě nemohl předpokládat, že by se se mnou mohl u Jodyho střetnout.

Věděl jsem o něm jen to, že se kdysi naučil boxovat. Pak jsem také věděl, že v té trojici musí mít určitou váhu, protože směl činit samostatná rozhodnutí. Ti druzí dva mu neřekli, aby se do mne pustil, vrhl se na mne sám. Chápal jsem, že Jody a Ganser Mays vítali, že je silný a že se umí prát, pro případ, že by se některá jejich oběť začala bránit. Sami byli menší, i když Jody jistě sílu měl.

Odpoledne uplynulo a přišla noc. Uvědomil jsem si, že ustavičně jen přemílám, co a jak a proč se stalo, ale že vůbec neuvažuji o tom, jak se sám dostat z nesnází a jak do nesnází naopak namočit Jodyho. Snažil jsem se něco vymyslet, ale vůbec mi to nešlo.

V úplném nočním tichu jsem najednou zaslechl, jak se otevírají domovní dveře. Srdce mi vynechalo a pak se rozbušilo jako předešlou noc ve stájích. Teprve se zpožděním mě rozum přísně pokáral, abych se nechoval jako blázen.

Nové klíče měl jen Owen, přijít tedy mohl také jen on. Ale stejně se mi ulevilo, když se dole v hale rozsvítilo světlo a když jsem na schodech zaslechl Owenův povědomý krok.

Vešel do tmavého obývacího pokoje.

„Pane Scotte?“

„Jsem v ložnici,“ zavolal jsem na něho.

Stanul ve dveřích, tmavá postava ve světle, které proudilo z chodby.

„Mám rozsvítit?“ zeptal se.

„Ne, nemusíte.“

„Pane Scotte...”

Najednou se mi zdálo, že mluví nějak podivně, jako by byl nejistý nebo nešťastný.

„Co se stalo?”

„Nepodařilo se mi najít váš vůz,” vyhrkl.

Byl nešťastný.

„Jděte si nejdřív namíchat něco pořádného k pití, pak se vraťte a všechno mi to povíte.”

Chvilíčku váhal, pak odešel do obývacího pokoje a já slyšel, jak tam cinká skleničkami. Šmátral jsem po nočním stolku, až se mi podařilo rozsvítit lampičku. Zamžoural jsem na hodinky. Půl sedmé. Allie je na letišti, nastupuje do letadla, mává své sestře, odlétá.

Owen se vrátil se dvěma skleničkami skotské ředěné vodou. Jednu skleničku postavil na noční stolek a zdvořile mě zarazil, když viděl, že se chystám protestovat.

„Jen slzu, pane Scotte, to vždycky pomůže.”

„Jo, člověk je pak ještě víc namazaný.”

„Cítí se ale líp.”

Ukázal jsem mu na křeslo vedle postele, aby si sedl. Posadil se pohodlně a nenuceně jako předtím. Starostlivě si mě prohlížel. Skleničku držel v ruce, ale nenapil se, zahájit jsem musel já. Vzdychl jsem, opřel se o loket a usrkl. První doušek byl odporný. Druhý doušek už byl lepší, třetí chutnal dobře.

„Tak, a teď mi povězte, co je s vozem?”

Rychle se napil. Tvářil se zoufale.

„Odjel jsem vlakem do Newbury a tam jsem si najal taxík, jak jste mi řekl. Jeli jsme na to místo, které jste mi ukázal na mapě, ale vůz tam nikde nebyl. Tak jsem toho taxikáře požádal, aby projel všechny silnice v okolí stájí pana Leedse, ale nic jsme nenašli. Ten taxikář už začínal ztrácet trpělivost. Že prý už neví, kde bychom ještě mohli hledat. Projeli jsme dost veliký okruh, ale vy jste říkal, že jste ke stájím šel od vozu pěšky, tak jsem tedy

předpokládal, že vůz nemůže být dál než tak jednu míli.

„Bylo to nanejvýš půl míle.“

„No, vůz tam zkrátka nikde nebyl.“ Znovu se napil „Nevěděl jsem, co dělat. Tak jsem se nakonec nechal zavézt na policejní stanici v Newbury, ale tam také nic nevěděli. Obtelefonovali okolí, protože jsem dost otravoval, ale nikdo nikde váš vůz neviděl.“

Chvilku jsem uvažoval.

„Ti chlapi museli mít moje klíčky.“

„Ano, taky jsem si to uvědomil.“

„Takže vůz teď vlastně může být buhví kde.“

Přikývl, celý nešťastný.

„No nedá se nic dělat,“ řekl jsem. „Ohlásím krádež vozu. Však on se někde musí vynořit. V tomhle případě přece nejde o obyčejné zloděje. Když o tom teď uvažuji, tak mě to vlastně mělo napadnout, ti chlapi jsou určitě připraveni přísahat, že jsem se včera v noci ke stájím ani nepřiblížil, a proto nemohli dopustit, aby se můj vůz našel půl míle odtamtud.“

„Myslíte, že šli vůz hledat?“

„Věděli, že jsem nespádl z nebe.“

Usmál se a snížil hladinu ve své skleničce na jeden prst.

„Přinesl bych vám něco k jídlu.“

„Já bych ani...“

„Je lepší se najíst, doopravdy. Skočím pro něco do bufetu,“ odložil skleničku a odběhl dřív, než jsem stačil něco namítat.

Vrátil se za pět minut se čtvrtkou čerstvého grilovaného kuřete.

„Myslel jsem, že na smažené hranolky chuť mít nebudete,“ poznamenal.

Položil talíř na stolek, došel pro příbor a pro servítek a rychle dopil zbytek ve své sklenici.

„Tak já už snad poběžím, jestli nic nepotřebujete.“

Nevím, jestli to bylo díky Owenově péči nebo díky přírodě, ale ráno mi bylo mnohem líp. Když jsem si stoupl v koupelně před zrcadlo, díval se na mne obličej zarostlý dvoudenním strništěm, ale ten obličej už nebyl šedivý a nedíval se mátožně. Dokonce i kruhy pod očima už nebyly tak velikánské.

Nejdříve jsem se oholil, pak jsem se vykoupal. Zjistil jsem, že nejmíň dvacet procent povrchu těla mám samou modřinu. Asi jsem mohl být rád, že jsem nebyl při vědomí, když ty modřiny vznikaly. Už jsem také nebyl tak nepříjemně obolavělý jako předešlý den, a když jsem se nasnídal a vypil kávu, začínalo všechno vypadat přece jen trochu slibně.

Pokud šlo o ukradený lamborghini, nedávala mi policie mnoho naděje. Skepticky si nechali nadiktovat všechny podrobnosti a prohlásili, že mi tak do týdne možná dají vědět. Za půl hodiny telefonovali, celí naježení a navztekání. Můj vůz prý odtáhli jejich kolegové, protože minulou noc stál na parkovišti rezervovaném pro taxíky na Leicester Square. Prý si ho mohu vyzvednout na parkovišti u Marble Arch, musím ovšem zaplatit za odtažení.

Owen dorazil v devět, celý zasmušilý. Trochu se rozveselil, když jsem mu řekl, co vím o autě.

„Četl jste noviny?“ zeptal se potom.

„Ještě ne.“

Podal mi svůj deník.

„Tak se na to radši podívejte.“

Otevřel jsem noviny. Allie měla pravdu, když mě varovala před novináři. Odstavec byl krátký, stručný, ostrý a jednoznačný.

Trapný den zažil Steven Scott (35), bohatý majitel dostihových koní, který byl včera v časných hodinách raních zadržen policií v zapadlé části Soho. Před soudem v Marlborough Street byl Scott obviněn z nezřízeného opilství. Prohlásil, že se cítí vinen. Neplýtvajte soucitem! Fanoušci dostihového sportu si jistě pamatují, že Scott před krátkou dobou bez jakéhokoli varování hodil přes palubu Jodyho Leedse (28), který trénoval všechny jeho vítězné koně.

Podíval jsem se ještě do novin, které jsem pravidelně odbíral, a do Sportovního života. Psali podobně, i když trochu slušnější formou. Ze všech článků bylo cítit určité uspokojení nad tím, že ten, kdo ublížil malému člověku, ucítil na vlastní káži, jak chutná pokoření.

Předpokládal jsem, že všechny články jsou od jednoho novináře, který rozeslal jednu verzi po různých redakcích, kde si to pak trochu upravili. Nebylo to příjemné, i když jsem s tím musel počítat. Vůbec to nebylo příjemné, ani trochu.

„Je to sprosté,“ vybuchl najednou Owen, když si přečetl, co píší ve Sportovním životě.

Překvapeně jsem se na něho podíval. Byl jsem zvyklý, že nehnul ani brvou, ať se dělo co se dělo, teď se však viditelně třásl bezmocným vztekem. Možná že jsme se tvářili oba stejně.

„Jste hodný, že to takhle berete,“ řekl jsem mu.

„Prosím vás, jak jinak?“

Už se zase ovládal a tvářil se klidněji.

„Nemůžu vám nějak pomoci?“ zeptal se.

„Že byste zašel pro vůz?“

Trochu se rozveselil, ale dlouho mu to nevydrželo. Za půl hodiny se vrátil, bílý jako stěna a zuřil ještě víc než předtím, nebyl bych ani věřil, že se tak dovede rozběs-

nit.

„Pane Scottel!“

„Co je?“

„Vůz, váš vůz!“

Uhádl jsem, co přijde. Zakoktával se vzteky, když mi vyprávěl, co se stalo: přední blatník k odpisu, oba reflektory rozbité, uzávěr chladiče pryč, promáčkla kapota, na celém pravém boku vozu sedřený lak až na plech, pravá dvířka také k odpisu, rozbitá okna a utržená klika u dvířek.

„Vypadalo to, jako by s ním někdo vjel do zdi, opravdu.“

Vzpomněl jsem si na promáčklý pravý bok Jodyho dopravního boxu, ty bouračky si byly podobné. Určitě můj vůz poničili z pomstychtivosti.

„Byly tam klíčky?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Vůz nebyl zamčený, vlastně ani nemohl být, když je klika pryč. Hledal jsem také vaši náprsní tašku, ale nebyla tam, z vašich věcí tam nebylo vůbec nic.“

„Je pojízdny?“

Trochu se uklidnil.

„Ano, motor je v pořádku. Musel být v pořádku, když to dovezli až na Leicester Square. Auto vypadá jako úplný vrak, ale jede, jak by se tam s ním byli jinak dostali?“

„Aspoň nějaká útěcha.“

„Já ho tam ale nechal, stejně musí do karosárny.“

„Jistě.“

Pochopil jsem, že by Owen nepřežil, kdyby musel jet s nabouraným vozem přes celý Londýn. Byl tak hrdý na svoje řidičské umění!

Odešel i se svými rozháranými city dolů do dílny a nechal mě s mými starostmi o samotě. Jodymu se znovu podařilo znepríjemnit mi život, ale mohl jsem za to sám,

neměl jsem lézt uprostřed noci do jeho stájí. Stálo to vůbec za to? Těch třicet vteřin, které jsem strávil s Energisem, mi přišlo draho. Teď jsem věděl, že ho Jody vyměnil, nebyl to už jen dohad, měl jsem jistotu.

Celé odpoledne jsem strávil u telefonu a snažil se dát všechen ten zmatek do pořádku. Zařizoval jsem opravu vozu a najal jsem si jiný z půjčovny. Ohlásil jsem své bance a několika dalším, že jsem ztratil šekovou knížku a úvěrové průkazy. Musel jsem ujistit celou řadu svých příbuzných, kteří si přečetli noviny, že nejsem ani ve vězení, ani na záchytce a že nejsem notorik. Také jsem musel vyslechnout nějakou dámu, která mi pronikavým hlasem oznámila, že považuje za hnusné a trestuhodné, když se zámožní občané opíjejí v zapadlých dírách. Zeptal jsem se jí, jestli považuje za správné, aby se v zapadlých dírách opíjeli chudí, a pakliže ano, kde je tady rovnoprávnost. Že přece musí uznat, že máme všichni právo na stejné právo. Nazvala mě urážlivým jménem a položila telefon. Byla to jediná příhoda, která mě ten den trochu rozveselila.

Nakonec jsem zavolaal Ruperta Ramseyho.

„Jak to myslíte, když říkáte, že nechcete, aby Energis někde běžel?“

Byl překvapený skoro tak jako Jody tehdy v Sandownu.

„Myslel jsem, že by neškodilo dopřát mu trochu víc času,“ vysvětloval jsem nesměle. „Sám jste přece říkal, že musí zesílit, a do vánočního dostihu už zbývá jen o pár dní víc jak týden a já bych nerad, aby běžel, když není ve formě.“

Přímo jsem cítil, jak na druhém konci drátu úleva vystřídala překvapení.

„No když to myslíte takhle... Upřímně řečeno, při cvalech mě kůň opravdu zklamal. Včera jsem ho trochu prohnal s jedním koněm, který by normálně pro něho

vůbec neměl být žádná konkurence, a Energis mu pomalu ani nestačil. Trochu mi to dělá starosti. Je mi líto, že vám nemůžu říct nic příjemnějšího.“

„To se nedá nic dělat. Starejte se o něho, dělejte, co můžete, to mi úplně stačí. Jen ho zatím nikam neposílejte. Já klidně počkám. Teď ale opravdu nechci, abyste ho někam přihlašoval.“

„Ano, je mi to jasné.“ Bylo znát, že se usmívá. „A co ti druzí dva?“

„To nechám na vás. O Ferryboatovi si nedělám iluze, takže mě nemůže zklamat. Jakmile mi ale řeknete, že Dial může začít startovat, jsem ochotný na něho sázet.“

„Může začít hned. Přihlásil jsem ho do Newbury, za čtrnáct dní. Myslím, že poběží dobře.“

„To jsem rád.“

„Přijedete tam?“

Řekl to hodně významně. Jistě taky četl noviny.

„Uvidím, jakou budu mít kuráž,“ řekl jsem s úsměvem. „To vám povím až těsně před dostihy.“

Nakonec jsem se tam přece jen rozjel.

Lidé mají většinou krátkou paměť a nechovali se ke mně o nic hůř, než jsem očekával. Bylo krátce po vánocích, přece jen zbylo trochu ze sváteční štědrosti a dobré vůle, dokonce i vůči bližnímu, který se tak nepěkně zachoval k chudákovi Jodymu Leedsovi a který pak ještě ke všemu musel platit pokutu za nezřízené opilství. Mohu říci, že se na mne dívali spíš pobaveně než pohoršeně, s výjimkou Quintuse Leedse, který si dal záležet na tom, aby mi projevily co nejzřetelněji svoji nemilost. Znovu mi oznámil, že zaručeně nebudu zvolen do Jockey Clubu, prý jedině přes jeho mrtvolu. Toto úsloví si oba Leedsové asi oblíbili.

Musím se přiznat, že mě ta záležitost s klubem mrzela. Názory na ten podnik mohou být různé, ale marná

věc, když někoho zvou za člena, je to určité uznání, skoro něco jako čestné občanství dostihového světa. Kdybych byl mlčky a trpělivě snášel dál, jak mě Jody okrádal, byl bych členem. Protože jsem se nedal, tak se tam nedostanu. Nebyl to podařený žert.

Dial mi to trochu vynahradil, zvítězil v proutěnkách pro čtyřleté o celou délku a ani Quintus, který každému vykládal, že to je jedinež zásluhou Jodyho práce, mi nezkalil radost ze vzpomínky, jak krásně Dial letěl k cíli.

Rupert Ramsey poplácával Diale po šíji a omluvně vysvětloval.

„Obávám se, že Energis ještě pořád není ve staré formě, prostě to není on.“

Netušil, že má pravdu! Utěšoval jsem ho.

„Nic si z toho nedělejte, jen ho teď nikam neposílejte.“

„Je přehlášený na proutěnky, na Champion Hurdles,“ řekl váhavě. „Nevím, jestli bych ho neměl pomalu odhlásit, abych potom...“

„Zatím ho neodhlašujte,“ rychle jsem ho přerušil. „Nanejhůř zaplatím startovné, to by mi vůbec nevadilo. Co kdyby se přece jen do formy dostal!“

„Jak chcete,“ nebyl nadšený a já se mu nedivil. „Samozřejmě, jak si přejete.“

Přikývl jsem.

„Že bychom se šli něčeho napít?“

„Tak dobře, ale jen tak na stojáčka, poběží mi tady ještě další koně.“

Svorně a přátelsky jsme vypili každý jednu skotskou, další odmítl a odklusal k sedlání. Já se pomalu loudal na tribunu. Vylezl jsem nahoru a rozhlížel se nepřítomně po větrem bičovaném závodisti.

Během uplynulých dvou týdnů jsem se marně snažil vymyslet, kdo je vlastně ten kuň, kterého podstrčili místo Energise. Žádný z koní svěřených do Jodyho tre-

nérské péče podle popisu neodpovídal mé představě. Černých hnědáků je poměrně málo a z koní na Jodyho seznamu ani jeden neměl jak správnou barvu, tak odpovídající věk. Podvržený kůň u Ruperta měl správnou barvu, odpovídající věk i výšku a stejný exteriér. Jody na něho jistě nenarazil náhodou, musel ho pečlivě, pracně vyhledat. Jak bych vlastně postupoval já, kdybych sháněl vhodného ringera? Jistě bych nechodil po lidech a neptal bych se, jestli náhodou nemají na skladě koně, který vypadá přesně jako ten a ten, a kterého by lacino prodali.

Najednou jsem se v rozhlížení zarazil. Dole v davu lidí kolem bookmakerů jsem zahlédl člověka s povědomými brýlemi proti slunci, určitě jsem ho viděl!

Bylo zataženo, mraky vypadaly na sních a nelítostný vítr profukoval každou škvírku. Určitě to nebyl den, kdy by se člověk musel chránit před prudkým světlem.

Zase jsem ty brýle zahlédl! Měl je na nose muž s rozložitými rameny. Místo čepice měl klobouk a místo pláště do deště beraní kožich.

Podíval jsem se na něho pořádně dalekohledem. Stál zády ke mně, hlavu pootočenou doleva. Viděl jsem ho jen z poloprofilu, ale černé brýle jsem rozeznával zcela zřetelně, jak se skláněl nad programem.

Nebyl příliš vysoký, měl špinavě hnědé vlasy, na sobě hnědé tvídové kalhoty, na rukou rukavice, přes rameno pouzdro s dalekohledem. Vypadal jako typický návštěvník dostihů, jakých tam byly tisíce, ovšem až na ty brýle proti slunci.

Snažil jsem se ho na dálku zhypnotizovat, aby se otočil čelem ke mně, ale on se naopak obrátil k odchodu. Zmizel v davu. Nemohl jsem si být jistý, že to byl opravdu on, dokud bych ho neviděl zblízka.

Celé odpoledne jsem se pak snažil najít někoho, koholi, kdo by měl na nose brýle proti slunci. Našel jsem

jen jednu herečku, která se za brýlemi skrývala před svými obdivovateli.

Bylo úplně nevyhnutelné, že se dříve nebo později setkám s Jodym.

Newbury bylo jeho místní závodistiště, ten den mu běželi tři koně, bylo tedy jisté, že tam někde bude. O týden dříve jsem se snažil co možná se mu vyhnout, teď jsem přišel na to, že se s ním musím setkat, že je to bezpodmínečně nutné. Musím ho nějakým způsobem přesvědčit o tom, že jsem na svoji noční návštěvu u něho docela zapomněl, že mi po té ráně do hlavy a po otřesu mozku vypadl kousek paměti.

Nesměl jsem dopustit, aby si Jody myslel, že vím o tom, že Energise vyměnil. Opravdu jsem si to nemohl dovolit, a proto jsem se také neobrátil na policii, proto jsem zapřísahal Charlieho i Allie, aby mlčeli.

Kdyby si Jody mohl vybrat, jestli chce být stíhán pro podvod, nebo jestli chce raději za každou cenu odstranit důkazy, bez váhání by důkazy bleskurychle zlikvidoval. Energis by byl mrtvý a spálený ještě dřív, než by Jodyho přišli zatknout.

Strašila mě představa, že Jody už koně zabil, marně jsem se snažil na tuhle možnost nemyslet. Stále jsem si musel opakovat, že Jody přece nemůže vědět, jestli jsem koně u něho viděl, a kdybych ho byl viděl, jestli jsem ho poznal. Našel mě v posledním boxu a nemohl vědět, jestli odtamtud začínám nebo končím.

Vždyť dokonce ani nemohl vědět, že hledám ringera, vlastně vůbec nevěděl, proč jsem k němu do stájí šel.

Energis měl velikou cenu, příliš velikou cenu na to, aby ho někdo zbytečně a ukvapeně odstranil. Věřil jsem a doufal, že Jody Energise nezabije, dokud to nebude úplně nevyhnutelné. Proč by se byl taky tak namáhal, aby mě zdiskreditoval, aby moje slovo nemělo žádnou váhu, kdybych měl svědčit. Tím, že mě opil a odvezl do

Londýna, získal dostatek času k tomu, aby Energise uklidil někam do bezpečí. Kdybych se byl vrátil s policií, byl by nás určitě uvítal s věrohodnou, uraženou nevinností a vůbec by nechápal, co od něho chceme.

Řekl by: „Jen pojďte dál, všechno si prohlédněte dle libosti.“ Energise bychom nenašli.

„To víte, byl jste opilý, tak se vám to asi nejspíš všechno zdálo,“ řekl by Jody.

Tím by skončilo nejen vyšetřování, ale také Energis, protože pak už by bylo pro Jodyho příliš nebezpečné, aby si ho nechal. Pokud se mi však podaří Jodyho přesvědčit, že nic nevím, nechá Energise naživu a mně by se přece jen mohlo podařit získat ho zpět.

Čirou náhodou jsme do sebe vrazili právě před věznicí. Oba jsme se potočili, chtěli jsme se začít omlouvat, ale ihned jsme se zarazili, když jsme jeden druhého poznali.

Z Jodyho očí začaly sršet blesky a z mých asi také.

„Uhněte mi z cesty, sakra,“ štěkl.

„Poslyšte, Jody, potřebuji vaši pomoc.“

„Já vám nakašlu, a ne že vám pomůžu.“

Snažil jsem se tvářit nejistě a rozpačitě.

„Totiž, rád bych věděl... nebyl jsem u vás ve stájích před čtrnácti dny?“

Najednou se přestal tvářit tak útočně a zpozorněl.

„Jak to myslíte?“

„Já vím, že to musí znít hloupě... Ale já se tehdy nějak namazal a taky jsem se praštil do hlavy, ale měl jsem dojem... myslím, že jsem se večer předtím chystal k vám... ačkoliv jak to teď mezi námi vypadá, tak zaboha nevím, co jsem u vás chtěl. Ted' by mě jen zajímalo, jestli jsem u vás byl, nebo ne?“

Upřeně se na mne zadíval přivřenýma očima.

„Jestli jste tam byl, tak já vás teda neviděl.“

Zatvářil jsem se nešťastně, zavrtil hlavou a díval se

do země. „Já to nemůžu pochopit, Vždyť já toho nikdy moc nevypiju. Marň se snažím si vybavit, co jsem tehdy dělal, protože si od šesti večer až do rána, kdy jsem se probral na policejní stanici s hroznou kocovinou a celý potlučený, nepamatuju vůbec nic. Proto se vás ptám, jestli něco nevíte, jestli nevíte, kde jsem byl, protože já mám úplné okno.“

Bylo mi zcela jasné, jaké pocity se u něho vystřídaly. Nejdřív přišlo překvapení, pak nadšení a úleva nad tím, že ho potkalo takové nečekané štěstí.

Vrátilo se mu sebevědomí a začal se ke mně znovu chovat neomaleně.

„Proč byste ke mně sakra lezl, když jste předtím dělal, co jste mohl, abyste se mě co nejdřív zbavil?“

„To právě nevím,“ řekl jsem zasmušile. „Vy jste mě náhodou předtím nezavolal? Nechtěl jste...“

„To jste teda uhád, vůbec jsem vás nechtěl. A opovažte se u mě ukázat. Mám vás plný zuby a nechci s váma nic mít, i kdybyste za mnou přilezl po čtyřech.“

Zamračil se, otočil se na patě a odkráčel. Protože jsem věděl, co si myslí, stačil jsem si všimnout, že se v poslední chvíli nepatrně škodolibě pousmál. Přece jen se nedokázal úplně ovládnout. Já na tom byl podobně, také jsem se v duchu usmíval. Snažil se mě zastrašit, abych k němu nechodil, to znamenalo, že tam patrně Energis ještě je, živý a zdravý.

Díval jsem se, jak se Jody proplétá davem, jak se za ním lidé otáčejí, usmívají, jak ho přátelsky zdraví. Ztělesňoval představu správného energického mladého trenéra v akci. Pro mne ztělesňoval představu bezohledného malého podvodníka.

K vánocům jsem Allie napsal v kódu číslo čtyři.

„Kdy a kam byste byla ochotná se mnou jít na večeři?“

Přikládám dvacet dolarů na taxík.“

Ráno po dostizích v Newbury jsem dostal odpověď. Písmena byla také seřazena do skupin po pěti, ale ne v kódu číslo čtyři. Zamotala to tak, že mi trvalo celé dvě minuty, než jsem to rozšifroval. Krátké zprávy prý bývají špatné zprávy. Najdou se výjimky.

„Pátého ledna v Miami.“

Dal jsem se do nehorázného smíchu. Ty peníze si Alie nechala.

Současně s její odpovědí mi doručili dostihový kalendář. Odnosl jsem si ho s šálkem kávy k oknu u balkónu a posadil se do křesla. Začal jsem číst. Nebe nad zoologickou zahradou v Regent's Parku bylo temné, zatažené, vypadalo to na sníh. Dole na hladině průplavu se zrcadlily černé, spletené siluety větví stromů, rostoucích na travnatém břehu. Iluzi venkovské idyly však jako vždy mařil hluk nepřetržitého provozu na ulici. Mně se to však právě tak líbí, mám rád svět, ve kterém se prolínají primitivní kořeny a lesk moderní techniky. Myslím, že pro spokojený život člověk potřebuje, aby byl zrozený a odkojený jako v pravěku a později hýčkaný výhodami civilizace. Kdybych si měl vybrat nějakého pohanského boha, volil bych boha elektřiny, který přilétl z nebes a oživil stroje. Záhadná, smrtící síla, kterou člověk spoutal a kterou umí odměřovat. Díky mému strýci svářeči byla pro mne kdysi elektřina cosi jako živoucí bytost. „Když si nedáš pozor, tak tě elektřina chytí.“ Myslel to jako varování. Já si však tehdy jako dítě představoval elektřinu jako ohnivou obludu, která číhá v kabelech a je kdykoli připravená se na člověka vrhnout.

Tuhé, žlutavé stránky dostihového kalendáře povědomě zašustily, když jsem začal rozkládat dvojité, široké složené stránky. Kalendář byl oficiální dostihový týdeník, uveřejňující seznamy koní přihlášených na nastávající dostihy. Seznamů bylo mnoho stran, každá se čtyřmi sloupci. Ve sloupcích bylo vždy jméno koně, za ním jméno majitele a jméno trenéra, pak věk zvířete a váha, kterou má kůň v dostihu nést.

S tužkou v ruce, abych žádný řádek nevynechal, jsem pracně a pečlivě začal kontrolovat jméno vlastníka a trenéra každého z koní přihlášených na proutěnky.

<i>Grapevine (Mrs. R. Wantage)</i>			
<i>B. Fritwell</i>	.. 6	11	11
<i>Pirate Boy (Lord Dresden)</i>			
<i>A. G. Barnes</i>	.. 10	11	4
<i>Hopfield (Mr. Paul Hatheleigh)</i>			
<i>K. Poundsgate</i>	.. 5	11	2

Byly jich tam nekonečné řady. S povzdechem jsem dočetl jména koní přihlášených do Worcesteru. Běžely se tam dvoje proutěnky, na jedny bylo přihlášeno tři sta šedesát osm koní, na druhé tři sta čtyřicet devět. Ten, kterého jsem hledal, mezi nimi nebyl.

Káva mi skoro úplně vychladla. Vypil jsem ji studenou a pustil se do seznamu koní přihlášených do Tauntonu.

Stovky jmen. Nenašel jsem nic.

Ascot, nic. Newcastle, nic. Warwick, Teesside, Plump-ton, Doncaster, nic.

Na chvilku jsem kalendář odložil a šel jsem se na terasu nadýchat trochu vzduchu. Panenský ledový vítr, nasáklý výpary města, přilétl z Arktidy, byl mrazivý, až pálil v plících. Zase to paradoxní spojení pravěku s civilizací. Dole v parku zoologické zahrady bylo ticho, zví-

řata, zalezlá ve svých teplých domečcích, ani nehlesla. V létě je bylo slyšet.

Vrátil jsem se k práci.

Huntington, Market Rasen, Stratford nad Avonou ... Než jsem se pustil do Stratfordu, s povzdechem jsem spočítal, kolik mě toho ještě čeká. Nottingham, Carlisle a Wetherby. Zase promarním celé dopoledne zbůhdarma.

Dal jsem se do Stratfordu, a našel jsem ho tam.

Několikrát jsem se znovu a znovu díval, jako bych měl strach, že zmizí, jakmile odvrátím zrak.

Našel jsem ho uprostřed sloupce koní přihlášených na Shakespearovu cenu pro nováčky.

Padellic (Mr. J. Leeds) J. Leeds .. 5 10 7

Padellic!

To jméno se objevilo v souvislosti s Jodym poprvé. Znal jsem jinak podle jména všechny koně, které trénoval, proto jsem hledal nějakého nového, o kterém jsem nikdy neslyšel a kterého by Jody nejen trénoval, ale i vlastnil, pokud moje teorie byly správné. Našel jsem ho.

Z kalendáře jsem nemohl vyčíst, jakou má Padellic barvu nebo odznaky. Utíkal jsem k polici, na které jsem měl několik ročenek, a hledal jsem v seznamech.

Nebylo pochyb, musel to být on. Byl tam popsán jako pětiletý valach, černý hnědák bez odznaků, po plnokrevném hřebci a z polokrevné honební klisny. Trénoval ho dříve nějaký člověk, o kterém jsem jaktěživ neslyšel, a běžel třikrát v proutěnkách pro tříleté koně. Nikdy se neumístil.

Ihned jsem zavolał jeho bývalému trenérovi, řekl mu, že se jmenuji Robinson a že uvažuji o koupi nějakého méně nákladného nováčka.

„Jde vám o Padellika?“ Mluvil se silným birmingham-

ským přízvukem. „Toho mrzáka jsem se zbavil tak někdy v září, jo, v září. Nebyl k ničemu. Neuměl utíkat ani tak rychle, aby se aspoň zahřál. Tak on už je zase na prodej? No, ani se vlastně nedivím. Je pomalej jako šnek.“

„Prosím vás... kde jste ho prodal?“ zeptal jsem se váhavě.

„Poslal jsem ho na dražbu v Doncasteru. Všecko, co tam tehdy měli, tak za moc nestálo. Nafasoval jsem za něho čtyři sta liber a to ještě bylo dost. Přihodil jen ten jedinej kupec, víte? Mohl mít, vrták, koně za tři sta padesát, kdyby byl chtěl. Ale to víte, že jsem byl rád, když jsem dostal čtyři stovky, to si umíte představit.“

„Nevíte, kdo ho tehdy koupil?“

„Cože?“ překvapilo ho, že se na to ptám. „To teda opravdu nevím, ten člověk platil hotově, prachy předal lidem u dražby a jméno neuvedl. Viděl jsem ho ale při dražbě. Byl to takovej větší chlap, ramenatej. Neznal jsem ho. Jo, na nose měl brejle proti slunci. Pak už jsem ho nikdy neviděl. Zaplatil, odvedl si koně a tím to pro mne skončilo.“

„Jaký byl ten kůň?“ zeptal jsem se.

„Už jsem vám povídal, že byl pomalej.“

„Tak jsem to nemyslel, jak vypadal?“

„Cože? Myslel jsem, že už jste ho viděl, že ho chcete koupit.“

„Jen teoreticky. Myslel jsem, že je ještě u vás,“ lhal jsem, jako když tiskne.

„Jo tak. No, je černej hnědák, vlastně skoro vraník, jen na hlavě je do hněda.“

„Má nějaké odznaky?“

„Nemá ani chlup bílej. Je celej černej. Černý koně často za nic nestojí. Je z mýho chovu, víte? Měl bejt hnědej a pak se z něho vyklubal černej hnědák. Nevypadal špatně, docela byl pěkněj na pohled, nic v něm ale ne-

bylo, žádná jiskra, byl pomalej.“

„Umí skákat?“

„To jo, ale dá si při tom na čas. Skáče ale slušně.“

„No, tak vám tedy děkuji.“

„Poslyšte, radím vám dobře, neberte ho, je to mrzák, pamatujte si, že jsem vás varoval.“

„Nekoupím ho, nebojte se, a ještě jednou děkuji za radu.“

Zamyšleně jsem položil sluchátko. Jistě mohou po světě běhat celé tucty neznámých mužů s brýlemi proti slunci, mohou chodit na dražby a kupovat za hotové pomalé černé koně bez odznaků, je však mnohem pravděpodobnější, že takových lidí rozhodně tolik není.

Telefon mi zařinčel pod rukou. Zdvihl jsem sluchátko hned po prvním zazvonění.

„Steveně?“

Ten hlas, nasáklý portským a kouřem z doutníků, nebylo možno si zmýlit.

„Charlie!“

„Už jste obědval?“ zeptal se. „Právě jsem vystoupil z vlaku kousek od vás, jsem na Euston, tak jsem si myslel...“

„Sejdeme se u mne nebo...“

„Přijdu k vám.“

„Výborně.“

Přišel plný elánu, skvěle naložený, protože právě výhodně investoval tři milióny někde u Rugby. Na rozdíl od jiných bankovních ředitelů Charlie vždy trval na tom, že si každou větší investici osobně prohlédne. Tvrdil, že písemné referáty s popisy jsou sice jistě dobré, ale když někde něco trochu smrdí, tak to člověk z papírů nevyčenechá. Pokud Charlie někde cítil sebemenší závan, neinvestoval. Charlie věřil svému čichu a jeho čich mu vynesl veliké peníze a postavení.

Vděčně ponořil svůj drahocenný nos do vysoké skle-

nice skotské s vodou.

„Co takhle kdybyste mi ukuchtil něco takového, jako jste onehdy nabídl Bertovi?“ navrhl, když se zase ze sklenice vynořil. „Abych vám řekl pravdu, už mě omrzelo jíst po restauracích.“

Svorně jsme odešli do kuchyně a svorně jsme jedli topinky se slaninou, párky a fazole. Pro naši linii to asi nebylo to nejlepší, hlavně pro Charlieho. Spokojeně si pohladil břicho.

„Musím co nejdřív něco shodit. Dnes s tím ovšem začínat nebudu.“

Kávu jsme si zanesli do obývacího pokoje a usadili se pohodlně v křeslech.

„Chtěl bych žít tak jako vy,“ prohlásil. „Žijete si v takovém klidu a míru.“

Usmál jsem se. Tří týdny mého způsobu života by ho zaručeně přivedly do blázince. Potřeboval ke štěstí shon, podnikání ve velkém, rychlá rozhodování, manipulaci s velkými částkami a pocit moci. Ovšem věděl jsem také, že tři týdny jeho způsobu života by mne přivedly do blázince ještě rychleji.

„Už jste vymyslel ten zámek?“ zeptal se.

Zapaloval si právě doutník a tvářil se, jako by o nic nešlo. Najednou jsem chtěl vědět, jestli za mnou přišel jenom proto, aby se to dozvěděl.

„Tak asi z poloviny,“ odpověděl jsem.

Sfoukl sirku.

„Řekněte mi, až to budete mít.“

„Slibuji.“

Vtáhl do sebe havanský kouř a přikývl. Viděl jsem na něm, že myslí na zájmy banky.

„Pro co byste byl ochoten udělat víc, pro přátelství nebo pro ten zámek?“ zeptal jsem se.

Trochu to s ním trhlo.

„Záleží na tom, co bych měl udělat.“

„Potřebuji pomoc při protiútok.“

„Proti Jodymu?“

Přikývl jsem.

„Tak to patří do kategorie přátelství. Můžete s mojí pomocí určitě počítat.“

Překvapilo mě, jak rozhodně to prohlásil. Podíval se na mne a usmál se.

„To, co vám provedl, bylo skutečně d'ábelské. Nezapomeňte, že jsem viděl, jak jste byl vyřízený, viděl jsem, jak vás pokořilo to jednání u soudu a jak vás musí všechno bolet. Vypadal jste opravdu zuboženě, na těle i na duši, skutečně.“

„Omlouvám se.“

„Nesmysl! Musím se přiznat, že kdyby vás byl jen okradl, byl bych vám nabídl nestrannou, nezávaznou radu, ale sám bych se do ničeho nepletl.“

Tohle jsem neočekával. Naopak, nebylo by mě překvapilo, kdyby to bylo obráceně, kdyby Charlieho byla víc rozhořčila finanční ztráta než nezasloužená ztráta cti.

„Jste si jistý...“ začal jsem nesměle.

„Samozřejmě. Co chcete podnikat?“

Byl odhodlaný ke všemu.

Sáhl jsem po dostihovém kalendáři, který se povaloval na zemi vedle mého křesla, a vysvětlil jsem Charliemu, jak jsem hledal a našel Padellika.

„Koupil ho v doncasterské dražbě za hotové nějaký veliký chlap v brýlích proti slunci, a teď se nám najednou objevil u Jodyho.“

„Dost se to nabízí...“

„Vsadil bych na to krk. Rupert Ramsey se chudák dře a snaží se z toho koně něco vyrazit, aby mohl běžet Champion Hurdles.“

Charlie klidně pokuřoval.

„Rupert Ramsey má Padellika, ale myslí si, že má

Energise. Je to tak?“

Přikývl jsem.

„Ano, a Jody zase přihlásil do Stratfordu Padellika, kterého nemá, a chce tam pod jeho jménem podstrčit Energise.“

„Tak nějak si to představuji.“

„Mně se to taky zdá logické.“

„Jenže ono to není tak docela jednoduché.“

„Proč?“

„Proto. zjistil jsem, že Padellik je současně přihlášený ještě na další dva dostihy, jeden v Nottinghamu a jeden v Lingfieldu. Všechny tři dostihy se běží tak za deset až čtrnáct dní a my nemůžeme vědět, na který z nich Jody koně skutečně pošle.“

„Záleží na tom?“ zeptal se.

Vysvětlil jsem mu, proč záleží na tom, pro který dostih se Jody rozhodne.

Poslouchal mlčky, oči jako talíře, obočí povytažené, až mu zmizelo ve vlasech. Nakonec se začal usmívat.

„Dobře,“ řekl. „Jak ale tedy chcete zjistit, kam koně pošlou?“

„Myslel jsem, že bychom mohli použít služeb vašeho přítele Berta. Pro vás by určitě udělal skoro cokoli.“

„Co by musel dělat?“

„Byl bych rád, kdybyste ho přemluvil, aby si zažádal o místo v jedné z nových sázkových kanceláří pana Gansera Mayse.“

Charlie se rozesmál.

„Kolik mu toho můžu povědět?“ zeptal se.

„Povězte mu jen, po čem má jít, neříkejte mu proč.“

„Steven, já se z vás zblázním.“

„Ještě něco,“ dodal jsem, „neznáte náhodou maximální pracovní dobu řidičů nákladních vozidel?“

Když jsme odlétali z Heathrow, sněžilo. Ve větru tančily drobné, vířící sněhové vločky. Opouštěl jsem zpola dodělaný zámek, zpola opravené auto a zpola vypracovaný plán.

Volal Charlie, aby mi oznámil, že Bert Huggerneck sehnal místo v sázkové kanceláři, která patřivala jeho bývalému šéfovi. Já se pokusil něco dozvědět od pracovníka dražebního střediska v Doncasteru. Pokus neměl úspěch. Jméno člověka, který koupil Padellika, neměli nikde zapsané. Prodej za hotové byla běžná záležitost a bylo vyloučené, aby si pamatovali, kdo koupil určitého bezvýznamného, laciného koně před celými třemi měsíci. Tím to končilo.

Owen projevil ochotu přispět mi ku pomoci, jak a kdy bude třeba, stejně jako Charlie. Prohlásil, že i když si odmyslí naše osobní vztahy, člověk, který zničil můj automobil, zasluhuje, aby ho pověsili. Jakmile prý se vrátím, rád mi pomůže stavět šibenici.

Cesta od sněhu ke slunci trvala osm hodin. Na letišti v Miami bylo sedmdesát pět stupňů Fahrenheita a před hotelem na pláži jen o trošku méně, ještě že mám rád horko! Klimatizace uvnitř hotelu snížila teplotu skoro na úroveň anglické zimy, ale můj pokoj v šestém patře měl naštěstí okna přímo na jihozápad. Roztáhl jsem záclony, otevřel okna dokořán a horký vzduch a světlo ihned zaplavily celou místnost.

Dole, kolem trpytivého bazénu, se ve větru od moře důstojně kolébaly vysoké štíhlé palmy. Betonový chodníček, který ohraničoval pozemky hotelu, končil na úzké písčité pláži, omývané bílou zpěněnou tříští příboje, která vroubila Atlantik. Dál už byly jen nekonečné míle

temně modrých vod, které na horizontu splývaly se světlejší modří nebe.

Představoval jsem si vždy Miami jako přeplácané okázalé letovisko a nebyl jsem připravený na to, jak je krásné. Dokonce i řady obrovských betonových kvádrů hotelů, jejichž fasády byly rozčleněny pravidelnými vzorci čtvercových tmavých oken, působily mohutně a impozantně v kontrastu s roztroušenými skupinami půvabných palm.

U bazénu leželi hosté na pohodlných lehátkách pod slunečníky s bílými třásněmi a nábožně vstřebávali sluneční paprsky. Svlékl jsem pomačkané, ulepené cestovní šaty a šel se vykoupat do moře. Líně jsem se máchal v teplé lednové vodě a smýval ze sebe starosti jako zbytečný škraloup. Jody Leeds byl daleko, pět tisíc mil, byl v jiném světě. Bylo snadné a nesmírně příjemné na něho zapomenout.

Vrátil jsem se nahoru do pokoje, převlékl se do sportovních kalhot a plátěné košile a nařídil si hodinky na místní čas, abych věděl, kdy mám zavolat Allie. Před odjezdem jsme si ještě vyměnili kabelogramy, i když ne v kódu, protože telegrafní společnost pro takové žerty neměla to pravé pochopení.

Telegrafoval jsem. Adresu v Miami.

Odpověděla. Volejte čtyři sta osmdesát šest osmdesát dva kterýkoli večer po šesté.

Zavolal jsem jí v půl sedmé místního času. Bylo pátečního ledna. Hlas, který se mi ozval, nebyl její. Na chvíli jsem strnul, bál jsem se, že telegrafní společnost nějak zprávu popletla a že Allie nikdy nenajdu.

„Slečna Wardová? Chcete mluvit se slečnou Alexandrou?“

„Ano.“ Ulevilo se mi.

„Počkejte prosím chvíli u telefonu.“

Po krátkém čekání se konečně ozval známý hlas,

který mi byl najednou překvapivě blízký.

„Prosím?“

„Allie? Tady je Steven.“

„Nazdar!“ Slyšel jsem, jak se směje. „Jestli jste v Miami, tak jsem právě vyhrála padesát dolarů.“

„Můžete je inkasovat.“

„To není možné!“

„Přece jsme si domluvili schůzku,“ řekl jsem klidně.

„To ano.“

„Kde vás najdu?“

„Na Zahradním ostrově, číslo dvanáct set dvacet čtyři. Doveze vás sem kterýkoli taxík. Vyrazte hned, jestli můžete, je právě čas na koktajl.“

Zjistil jsem, že Zahradní ostrov je malý výběžek pevniny obklopený kanály, které byly natolik široké, aby si ten kousek pevniny mohl činit nárok na název „ostrov“. Taxíkář zvolna přejel dvacet yardů dlouhý ozdobný železný most a zastavil před číslem dvanáct set dvacet čtyři. Zaplatil jsem mu a šel zazvonit u dveří.

Zvenku nebylo na domě nic zajímavého. Bíle natřené zdi byly zpola zakryté tropickou vegetací a na oknech byly sítě proti moskytům. Hlavní dveře vypadaly masivně jako vchod do banky.

Otevřela Allie, s širokým úsměvem. Nenuceně mě políbila na tvář.

„Pojďte dál, tohle je dům mé sestřenice.“

Za nic neříkajícím vchodem byly rozlehlé, světlem zalité prostory, plné prostých barev. Modrá, tyrkysová, růžová, bílá a oranžová.

„Seznamte se... sestřenice Minty, její muž Warren Barbo,“ představovala nás Allie.

Potrásl jsem si rukou s jejími příbuznými. Minty byla velmi dobře upravená tmavovlasá paní se samozřejmým, sebejistým chováním, v citrónově žlutém plážovém obleku. Warren byl vysoký, veselý, dobrosrdečný,

plavovlasý. Nalili mi do velké skleničky blíže neurčený nápoj s ledem a odvedli mě do veliké prosklené místnosti s výhledem na západ slunce.

Venku zlatily večerní sluneční paprsky hustý trávník, klidnou hladinu bazénu a bílá lehátka. Ze všeho zářil klid, mír a blahobyť, vše bylo na míle vzdáleno od krve, slz a potu.

Warren jako správný hostitel zahájil konverzaci.

„Říkala Alexandra, že se zajímáte o koně. Nevím, jak dlouho se chcete zdržet, ale chtěl jsem vám říct, že v Hialeah právě teď probíhá hlavní dostihový týden. Denně se tam běží dostihy a večer jsou samozřejmě dražby. Někdy bych se tam večer rád podíval a ochotně bych vás vzal s sebou, kdybyste chtěl.“

To se mi líbilo, ale nejdříve jsem se otočil k Allie.

„Jaké máte plány vy?“ zeptal jsem se.

„Rozešla jsem se s Millie,“ oznámila mi bez zármutku. „Millie řekla, že jakmile vyřídíme všechny vánoční a novoroční objednávky, tak že to zabalí a odjede do Japonska. Tak jsem toho využila a rozjela se sem, za Minty a za Warrenem, na týden.“

„Měla byste chuť jet se podívat na dostihy a na dražby?“

„Samozřejmě.“

„Já tu můžu zůstat čtyři dny,“ dodal jsem.

Zářivě se na mne usmála, ale nic mi tím neslibovala. Přišli další hosté, dostali koktajly a Allie šla dělat chlebíčky. Šel jsem za ní do kuchyně.

„Můžete tam odnést ten krabí salát,“ podala mi velkou mísu. „Za chvíli se potom můžeme vytrazit a najíme se někde jinde.“

Hodinu jsem jí pomáhal roznášet chlebíčky, kterými v Americe řeší pohoštění větší společnosti. Byly výborné, vyráběla je Allie. Snědl jsem jich několik a jako pravý mužský jsem snil o tom, jak musí být krásné, když

se člověk ožení s dobrou kuchařkou.

Všiml jsem si, že vedle mne stojí Minty. Položila mi ruku na rameno a zadívala se stejným směrem jako já.

„Je to ohromná holka, přísahala, že určitě přijedete,“ řekla.

„To jsem rád,“ odpověděl jsem spokojeně.

Rychle se na mne ohlédla a začala se usmívat.

„Allie říkala, že si máme dát pozor na řeč, až se s vámi setkáme, prý vždycky uhádnete, co si člověk myslí při tom, co říká. Asi měla pravdu.“

„Asi ano, protože vy jste mi kupříkladu předchozí větou prozradila, že si Allie přála, abych přijel, a že věřila, že o ni stojím, že opravdu přijedu.“

„Ano, ale...“ Dala se do smíchu. „Já přece nic takového neřekla.“

„Ano, to vím.“

Vzala mi z rukou mísu s humrem zapečeným v křehkém těstíčku.

„Už jste pracoval dost,“ prohlásila s úsměvem. „Utíkejte!“

Půjčila nám vůz. Allie vyjela na sever po hlavním boulevardu a zastavila před restaurací, která se jmenovala Sedlo a třmen.

„Myslela jsem, že byste se tu mohl cítit jako doma,“ řekla se smíchem.

Podnik byl přeplněný. Všechny stoly obsazené, jeden těsně vedle druhého, jako ve většině amerických restaurací, takže mezi nimi mohli proklouznout jen velmi štíhlí číšníci. Na zdech byly obrovské zvětšeniny fotografií z dostihů a nespočetná sedla a podkovy, nábytek byl tmavý.

Bylo tam příliš hluku a na můj vkus příliš světla. Uštvaný vrchní nás zastavil hned u vchodu.

„Máte prosím objednaný stůl?“ zeptal se.

Viděl jsem, že kolem baru už čekají tucty lidí, až se

něco uvolní, a chystal jsem se říci, že lituji a že se nedá nic dělat. Allie mě rychle zarazila.

„Máme objednaný stůl pro dvě osoby, na jméno Barbo.“

Podíval se do seznamu, který držel v ruce, usmál se a přikývl.

„Pojďte laskavě za mnou.“

Bylo to sice neuvěřitelné, ale ukázalo se, že tam skutečně ještě mají jeden jediný volný stůl. Byl zastrčený až v rohu, ale měli jsme tam dobrý přehled po přecpané místnosti. Pohodlně jsme se usadili do křesílek s opěradly z tmavého mořeného dřeva a dívali se za vrchním, který se už energicky vrhal na další zákazníky.

„Kdy jste ten stůl objednala?“ zeptal jsem se.

„Včera, hned jak jsem přijela.“ Bílé zuby jí zasvítily. „Poprosila jsem Warrena, aby to zařídil, on sem rád chodí. Právě při té příležitosti jsem taky uzavřela tu sázku. Warren i Minty tvrdili, že nemůžete být takový blázen, abyste přiletěl až z Anglie jen proto, abyste mě mohl vyvést na večeři.“

„A vy jste jim řekla, že jsem takový blázen a že jsem schopný všeho.“

„Samozřejmě.“

Donesli nám ústřice a grilovaná telecí žebírka se sálátem. Kolem nás vířil hluk a cinkot příborů od sousedních stolů a číšníci nám nad hlavami balancovali s ohromnými přeplněnými tácy. Bylo tam rušno.

„Líbí se vám tady?“ zeptala se Allie, než se pustila do žebírek.

„Moc se mi tu líbí.“

Oddechla si a já nedodal, že by se mi v nějakém tiším podniku za světla svící líbilo ještě víc.

„Warren tvrdí, že sem chodí všichni, kdo jsou vysazení na koně jako on.“

„Jak moc je Warren ‚vysazený‘ na koně?“ zeptal jsem

se.

„Má dvě dvouletá hříbata, trénuje mu je nějaký chla-
pík v Aikenu, v Severní Karolíně. Doufal, že mu obě po-
běží tady, v Hialeah, ale mají chlupaté klouby.“

„Co jsou chlupaté klouby?“

„Copak to u vás v Anglii nemáte?“

„Nemám tušení.“

„Warren to bude vědět.“ S potěšeným úsměvem se
pustila do salátu. „Warren je obchodník realitami,“ do-
dala. „Ale srdce mu nejvíc buší tam, kde do cílové ro-
vinky buší koňská kopyta.“

„To ho citujete?“

Usmála se ještě zářivěji.

„Přesně.“

„Řekl, že by nás vzal zítra do Hialeah, jestli nemáte
nic jiného v plánu.“

„No, stejně si na ty koně budu muset zvyknout.“

Řekla to bez přemýšlení a teprve potom se zarazila,
jako by si dodatečně uvědomila, co řekla a jak je možno
si to vykládat.

„Totiž, chtěla jsem říct...“ začala koktat.

„Já vím, co jste chtěla říct,“ řekl jsem s úsměvem.

„Zatraceně, vy to vždycky víte!“

Dojedli jsme žebírka a pak konečně došlo na kávu.

Ptala se, jak dlouho mi trvalo, než jsem se zotavil
z toho zuboženého stavu, v jakém mě naposledy viděla,
a co je v té celé záležitosti nového.

Vyprávěl jsem jí o těch člancích v novinách a o tom,
že jsme vůz našli havarovaný. Byla upřímně rozhořčená.
Měl jsem dojem, že ji nejvíce dopálilo, že tak vandalsky
zničili moje auto.

„Bylo tak krásné!“ vzdychla.

„Zase bude krásné.“

„Toho Jodyho Leedse bych nejradši uškrtila!“

Tentokrát si neuvědomila, že na sebe prozrazuje, co

ke mně cítí. Těšilo mě, že se náš vztah pomalu a jistě prohlubuje, měl jsem z toho radost.

Pomalů, beze spěchu jsme postupně vypili tři šálky kávy. Pak jsem zaplatil a vyšli jsme ven, k vozu.

„Můžu vás vyhodit u vašeho hotelu, je to kousek od sud, jestli chcete,“ navrhovala Allie.

„To vás nesmí ani napadnout, pojedu s vámi samozřejmě až k domu.“

Ušklíbala se.

„Nebojte se, tady mi nic nehrozí a aligátoři jsou daleko, až v Everglades, to je odtud sto mil.“

„Jsou i dvounozí aligátoři.“

„Dobře, jak tedy chcete.“

Pomalů jela na jih a celou cestu se trochu usmívala. Před domem své sestřenice zůstala stát, zatáhla ruční brzdu, ale motor nechala běžet.

„Bude nejlepší, když se odvezete domů, Minty určitě nebude nic namítat.“

„To je zbytečné, můžu jít pěšky.“

„To tedy nemůžete, jsou to čtyři míle.“

„Já si ale všechno rád prohlížím zblízka, chci vědět, z čeho se co skládá, jak co vzniklo, i města.“

„Vy jste opravdu blázen.“

Vypnul jsem motor, vzal ji do náručí a políbil tak jako tehdy doma, jenže víckrát. Vzdechla a mně se zdálo, že ten povzdech nebyl z nudy.

Ráno jsem si v půjčovně najal impalu a jel na Zahradní ostrov. Dveře otevřela posluhovačka a zavedla mě za Warrenem a Minty, kteří stáli v plavkách u bazénu v lednovém slunci, které tam hrálo tolik jako u nás v červenci.

„Dobré jitro,“ zdravila mě Minty. „Alexandra vám vzkazuje, že se hned vrátí. Šla k holiči.“

Vlasy čerstvě od holiče byly lesklé a krásné jako celá

Allie. Běžovo-černé plátěné šaty bez rukávů jí velmi slušely, měla v nich útlý pas a sukně měla rozumně krátké, nohy neschovávala. Asi na mně bylo vidět, jak se mi líbí, protože jakmile se na mne zadívala, zešíroka se začala usmívat.

Minty a Warren se šli převléci do vycházkových šatů a my zatím popíjeli u bazénu studenou pomerančovou šťávu. Ten den se zdál být mimo čas a prostor, jako bych měl prázdniny, ale pro manžele Barbovy to byl den jako každý jiný. Později jsem si uvědomil, že Warren žije stále jako by byl na letních prázdninách, které jen tu a tam přeruší krátkým pobytem v kanceláři. Pracoval za něho štáb ctižádostivých, pilných mladých mužů. Prodávali menší obytné domy důchodcům toužícím žít ve slunci, zatímco organizátor podniku, Warren, jezdil na dostihy.

Budovy Turf klubu v Hialeah byly samá kudrlinka, zdobné jako krajka, jako cukroví. Je pravda, že v Miami člověk tu a tam našel zaprášený, oprýskaný kout a stopy chudoby na ulicích, ale ve velikém parku za městem dosud přežíval někdejší přepych, ba dokonce se zdálo, že i vzkvétá.

Cestou kolem padoků okouzlovaly návštěvníky velké klece s krásnými, pestrými ptáky a kolem dokola projížděl miniaturní barevný vláček. Pro štíhlé i méně štíhlé postavy číhalo kalorické nebezpečí v tunách výborné zmrzliny. Nad zemí poletovaly roztrhané lístky z totalizátoru jako velké sněhové vločky.

Úroveň dostihů byla ten den průměrná, ale mně se stejně podařilo prohrát, kdykoli jsem si na něco vsadil. Allie prohlásila, že mi to patří a že hazard je odporná, sebevražedná neřest.

„Vždyť se na sebe podívejte, kam jste to dotáhl.“

„Kam?“

„Do spárů Gansera Mayse.“

„V těch už nejsem.“

„Čím to vlastně začalo, tím hazardem, nebo dostihy?“ zeptala se.

Pokrčil jsem rameny.

„Celý život je hazard. Vajíčko oplodní jen ta spermie, která se pohybuje nejrychleji.“

Dala se do smíchu.

„Tohle byste měl vyprávět kuřatům.“

Byl to takový den, kdy každý nesmysl zní jako moudrost. Minty a Warren se u baru setkali s celou řadou přátel a dopřáli nám úplnou volnost, to bylo příjemné. Koncem odpoledne jsme vyšplhali až úplně nahoru na tribunu a rozhlíželi se odtamtud po závodisti, které večerní slunce barvilo do všech odstínů žluté, růžové a rudé. Hejno plameňáků u jezírka uprostřed závodisti měnilo pomalu barvu z růžové do temně červené a v hladině jezírka se zrcadlila bledá obloha stříbrem a zlatem.

„Dal bych na to krk, že v Londýně sněží,“ prohlásil jsem.

Když se setmělo, šli jsme na večeri a Warren nás pak odvezl k dražebnímu středisku na konec závodisti. Prostory, ozářené reflektory, byly mnohem prostší než závodisti, žádné kudrlinky, ty byly jen pro turisty. Obchodování koňmi je vážná věc.

Tři hlavní areály byly spojené vyšlapanými pěšinami, podle nich barové stánky. Byla tam dražební aréna, výběh a dvě dlouhé stáje, ve kterých stály prodejné exponáty, kousaly seno a musely trpělivě snášet, jak do nich lidé dloubají, osahávají je a koukají se jim na zuby.

Warren rozhodl, že se nejdřív půjdeme podívat do stájí. Zvolna jsme se loudali podél stájí a Warren se přitom co chvíli díval do katalogu, přestože mu Minty před-

tím oznámila, že se žádní noví koně kupovat nebudou, dokud se nez baví těch, co stojí doma chromí.

„Jistě, miláčku,“ předl Warren, ale v oku mu plál oheň, který jeho bankovnímu kontu nevěstil nic dobrého.

Se zájmem jsem si prohlížel, co tam nabízejí. Byli tam nejrůznější koně starší než tři roky, kteří měli za sebou dostihové zkušenosti. Warren tvrdil, že nejlepší bývají dražby dvouletých hříbat, které budou koncem měsíce. Minty poznamenala, že by snad tedy bylo nejlepší, kdyby se ovládl a počkal si na ty dvouleté.

Na samém konci stál bylo mizerné světlo a já si zprvu myslel, že poslední stání je prázdné. Pak se tam ale něco pohnulo, zablýskalo se oko a zaleskla se hladká srst na oblé koňské zádi.

Černý kůň. Tmavý jako Energis.

Padl mi do oka, protože byl černý. Pak jsem si ho ale začal s údivem prohlížet zblízka. Byl skutečně neobyčejně podobný Energisovi, nápadně podobný!

Ta podoba způsobila, že ve mně uzrál nápad, který se mi už hodnou chvíli převaloval v hlavě. V duchu jsem se smál. Ten kůň byl dar nebes a neslušelo se, aby se člověk díval darovanému koni do huby.

„Co jste objevil?“ zeptal se Warren dobromyslně.

„Mám doma přesně takového koně, proutěnkáře.“

Warren se podíval na štítek, který měl kůň přilepený na boku. Číslo šedesát dva.

„Číslo šedesát dva,“ nalistoval koně v katalogu. „Tady ho máme. Black Fire, valach, černý hnědák, pětiletý. Hm.“ Rychle četl, co tam píše o jeho původu a výkonech. „No, za moc nestojí a asi nikdy stát nebude.“

„Škoda.“

„Jo.“ Odvrátil se. „Ale tamhle je opravdu pěkné kaštanově hnědé hříbě...“

„Ne, Warrene!“ bránila se zoufale Minty.

Všichni jsme se šli podívat na to kaštanově hnědé hříbě. Warren se vyznal v kupování koní asi tak jako já, a já si ještě k tomu přečetl hned na první stránce katalogu, že dražební podnik neručí za kvalitu předváděných zvířat. Jednoduše řečeno, když si u nich někdo koupí mrzáka, tak má smůlu.

„Toho si nevšímejte,“ prohlásil Warren suverénně. „Můžete si ke koni povolat veterináře hned po koupi, jen koně nesmíte vyvést z areálu, když veterinář shledá na koni nějakou závažnou zdravotní závadu, můžete od koupě ustoupit. Musíte to ale udělat do dvaceti čtyř hodin.“

„To zní dobře.“

„Jistě. A to si dokonce můžete objednat i rentgen, takže byste přišel na to, kdyby kůň měl chlupaté klouby. Jinak na to nepřijdete, koně s tím klidně chodí, vypadají normálně, ale dostihy běhat nemůžou.“

Allie si odevzdaně povzdechla.

„Tak nám konečně pověz, co to vlastně ty chlupaté klouby jsou.“

„To jsou šimbajny, praskliny a malé komprese na styčných plochách kostí v kloubu,“ vysvětloval Warren.

„To se jim stane, když upadnou?“

Warren se shovívavě usmál.

„Ne, to je ze cvalů na tvrdé půdě, z nárazů a otřesů.“

Půjčil jsem si od Warrena katalog a začal si důkladněji prohlížet podmínky koupě. Zjistil jsem, že ta čtyřia-dvacetihodinová lhůta, ve které lze nechat po koupi koně vyšetřit, platí jen pro chovné klisny. Nesměle jsem na to Warrena upozornil.

„Tady píší, že je moudré nechat koně vyšetřit od veterináře ještě před dražbou. Po uzavření koupě už reklamace není možná.“

„Nepovídejte! Opravdu?“ vzal si ode mne katalog a začal studovat podmínky, vytištěné drobným písmem.

„Na mou duši, máte pravdu.“ Bral to s humorem.

„Doufám, že si to budeš pamatovat,“ řekla Minty významně.

Warren skutečně ztratil trochu nadšení pro to kaštanové hříbce, ale já se ještě jednou vrátil k Black Firovi a tentokrát jsem u něho zastihl mladíka v džínech a starém svetru, který koni právě přinesl vědro vody.

„To je váš kůň?“ zeptal jsem se.

„Ne, já tu jen vypomáhám.“

„Nevíte, co dělá radši, kouše, nebo kope?“

Kluk se ušklíbl.

„Řek bych, že ani jedno, ani druhý, je na to moc línej.“

„Mohl byste ho, prosím vás, vyvést ven, tady je tma, rád bych se na něho podíval na světle.“

„Jasně.“

Odvázal vazák od kroužku a vyvedl Black Fira do uličky, která vedla středem stájí pod řadou žárovek blikajících u stropu.

„Tak tady ho máte,“ přemluvil koně, aby si stoupl jako pro fotografa. „Vypadá docela pěkně, že jo?“

„Pokud je na něho vidět, tak ano.“

Důkladně jsem si ho prohlížel a hledal rozdílnosti. Ne, nebylo pochyb, vypadali stejně, stejná výška, stejný exteriér, dokonce i tatáž mírně arabská hlava. Černý jako uhel. Když jsem k němu přistoupil a poplácal ho po hřbetě, snášel to mužně. Buď měl mírnou povahu, nebo mu dali nějaké uklidňující prostředky.

Na šíji tvoří koním srst většinou tak jeden dva víry, které se pak zapisují do jejich identifikačních průkazů. Energis žádné víry neměl. Padellic také ne. Pečlivě jsem si prohlédl hlavu, šíji i plece Black Fira a přejížděl prsty po jeho srsti. Bylo tam sice mizerně vidět, ale žádné víry jsem nikde nenašel.

„Mockrát děkuji,“ řekl jsem chlapci a ustoupil stranou.

Překvapeně se na mne podíval.

„To se mu ani nekouknete na zuby a nevošaháte mu nohy?“

„On je snad nemá v pořádku?“

„Ale jo.“

„Tak proč bych to dělal?“

Nedodal jsem to, co nám bylo oběma jasné, že i kdybych koně na příslušných místech ohledal, stejně bych z toho nebyl moudrý.

„Má v hubě vytetované číslo?“ zeptal jsem se.

„Jo, samozřejmě.“ Nadzvedl obočí jako klaun. „To mu vytetovali, než poprvé běžel dostihy.“

„Jaké je to číslo?“

„Jo, to já nevím.“

Řekl to takovým tónem, jako by chtěl naznačit, že tohle přece ani vědět nemůže a že musím být blázen, když se na to ptám.

„Tak se prosím podívejte.“

„Jak chcete.“

Pokrčil rameny, zručným hmatem chytl koně za čelist, rozevřel mu hubu a odhrnul spodní ret. Naklonil se, aby lépe viděl. Kůň se ani nehnul a poslušně, klidně stál.

„Vono to není moc vidět, ale řek bych, že tam má F, pak šestku a ještě nějaký jiný čísla, jenže voni ty čísla sou časem vždycky takový už jako rozmazaný, tomuhle valachovi je teď pět, tak ty čísla museli tetovat nejmíň před třema rokama.“

„Děkuji.“

„Není zač.“

Vstrčil do kapsy pět dolarů, které jsem mu podal, a odvedl Black Fira zpět do stání. Black Fire sice znamená černý oheň, ale tenhle kůň rozhodně ohnivý nebyl.

Otočil jsem se a zjistil, že Allie, Minty a Warren stojí v řadě vedle sebe a se zájmem pozorují, co se děje. Allie

a Minty se shovívavě usmívaly, ale Warren povážlivě potřásal hlavou.

„Ten kůň vyhrál za tři celé dostihové sezóny celkem devět tisíc tří sta dolarů, to znamená, že si nevydělal ani na žrádlo,“ prohlásil a podal mi katalog otevřený na stránce, kde byl popis koně.

Přečetl jsem si jeho neslavný životopis sám.

„Ve dvou letech žádné umístění. Ve třech letech třikrát vítěz, čtyřikrát třetí místo. Ve čtyřech letech dvakrát třetí místo. Celkem třikrát vítěz, šestkrát třetí místo, výhry celkem. \$ 9 326.“

Jako tříletý měl celkem slušné výsledky, ale vždy v nevýznamných dostizích, kde nebyla valná konkurence. Vrátil jsem katalog Warrenovi s úsměvem a s díky, a všichni jsme pak pomalu vyšli ze stájí a zamířili do jiných. Když už i Warrena přestávalo bavit nakukovat do dalších a dalších stání, vydali jsme se všichni ven, k malé ohradě, kde shromažďovali koně před dražbou.

Prostranství bylo ozářené světly připevněnými kolem ohrady a reflektory ve stromech. Malé skupinky lidiček v ohradě, jako na divadle, se snažily rychle na poslední chvíli ještě vylepšit na koních, co se dalo, aby oklamaly nezkušené oči a získaly za své zboží víc peněz. Někteří koně měli do hřív vpletené pestré vlněné bambulky v hrdém oblouku od čela až dolů po šíji, jako v cirkuse. Kůň číslo 1 měl tmavočervené bambule, byl celý naparáděný, zdvihl hnědou hlavu a teatrálně zařehtal.

Omluvil jsem se Allie a Barbovým, že se za chvíličku vrátím, a zanechal jsem je tam, opírali se o ohradu a přihlíželi. Jednou nebo dvakrát jsem se zeptal kudy, než jsem po malém bloudění našel přeplněnou dražební kancelář v hlavní budově střediska. Tam jsem se zeptal.

„Chcete zvěrolékařské dobrozdání? Jistě, ale platí se

předem, prosím. Jestli se vám na to nechce čekat, tak se můžete vrátit tak za půl hodiny, budete to tu mít.“

Zaplatil jsem a vrátil se k ostatním. Warren rozhodl, že je nejvyšší čas se něčeho napít, a tak jsme chvíli postáli v teplém nočním vzduchu před jedním z barových stánků a pili bacardi s kokakolou z papírových pohárků.

Z otevřených dveří a úzkých oken hlavní dražební roztundy proudilo světlo.

Řady plátěných židlí uvnitř sálu se rychle začínaly plnit a dole, ve středu arény na stupínku u pultu si páni z dražební komise začínali chystat věci. Rychle jsme dopili a vpluli do davu, který se valil dovnitř.

Kůň číslo 1 tančil po rampě, až mu bambulky poskakovaly, kroužil kolem stupínku. Vyvolávač vykřikoval monotónně, zpěvavé formulky jako zaříkávadla, amplión jeho hlas mnohonásobně zesiloval a přibližoval, ale já mu ze začátku nerozuměl ani slovo. Kůň číslo jedna šel za pět tisíc dolarů a Warren poznamenal, že ceny jsou tak nízké, protože ekonomická situace nestojí za nic.

Koně přicházeli a odcházeli. Když se dostavilo číslo 15 s oranžovými bambulkami ve hřívě, vyvolali tak vysokou částku, že to v publiku zahučelo. Tiše jsem se při té příležitosti vytratil a utíkal do kanceláře, kde jsem právě zastihl veterináře. Zrovna sděloval své nálezy jiným zájemcům.

„Číslo šedesát dva? To mám, počkejte, podívám se do notesu.“ Otočil asi jednu nebo dvě stránky. „Tady je. Je to tmavý hnědák, valach, ano?“

„Černý.“

„Černý hnědák, nikdy neříkejte jen černý,“ řekl přísně, pak se usmál. Byl to člověk ve středních letech, vypadal energicky a tvářil se úředně. „Pětiletý, zdravý.“

Zaklapl notes a otočil se k dalšímu tazateli.

„To je všechno?“ zeptal jsem se hloupě.

„Jistě,“ řekl úsečně. „Na srdci žádný šelest, nohy

dobré, chrup odpovídá věku, oko normální, rozsah pohybu v kloubech v mezích normy, krok dobrý. Šlachy v pořádku, klouby v pořádku.“

„Děkuji.“

„Není zač.“

„Dostal nějaké uklidňující prostředky?“ zeptal jsem se.

Ostře si mě prohlédl, pak se pousmál.

„Asi ano. Nejspíš acepromazin.“

„Prosím vás, to se stává běžně, nebo mu to dali, protože by s ním jinak byla potíže?“

„Podle mého názoru dostal malou dávku, nezdá se mi, že by byl prevít.“

„Ještě jednou děkuji.“

Vrátil jsem se do aukční síně právě ve chvíli, kdy Warren poposedával a naříkal, že mu berou to kaštanově hnědé hříbě. Když cena vystoupila na patnáct tisíc, visela mu Minty doslova na ruce a prosila ho, aby se nechoval jako pitomec.

„To hříbě musí být dobré, jinak by tak nepřihazovali,“ bránil se Warren.

Hříbě šlo nakonec za dvacet pět tisíc po půlminutovém zuřivém přihazování a Warren nad ním celý večer nepřestával naříkat. Minty si oddechla, jako když vlajková loď bezpečně obepluje nebezpečné skalisko, a prohlásila, že bychom měli jít chvíli na vzduch. Vrátili jsme se ven, k ohradě, kde připravovali koně.

Zahlédl jsem při dražbě několik lidí z Anglie. Nebyli to přátelé ani známí, byli to lidé, které jsem znal od vidění a oni mě a kteří by si určitě všimli, kdybych prováděl něco nápadného.

Jakoby nic jsem se otočil k Warrenovi.

„Mám v New Yorku peníze, zítra mi je sem mohou poslat. Mohl byste mě, prosím vás, dnes večer založit?“

„Samozřejmě,“ řekl dobromyslně a sáhl po náprsní

tašce.

„Kolik potřebujete?“

„Tolik, abych si mohl koupit toho černého valacha.“

„Cože?“ strnul s rukou ve vzduchu, oči vykulené.

„Nekoupil byste ho pro mne?“

„To nemyslíte vážně.“

„Myslím.“

Bezradně se otočil k Allie.

„Opravdu to myslí vážně?“

„Je mu to podobné, říkala jsem vám, že je to blázen.“

„Ano, tím to bude,“ přikývl Warren, „protože jen blázen může koupit zvíře, které je naprosto bezcenné a k ničemu jen proto, že vypadá přesně tak jako kůň, kterého má doma.“

Allie to najednou přestalo připadat nesmyslné. Začala se usmívat.

„Co s ním máte v plánu?“ zeptala se mě.

Políbil jsem ji na čelo.

„Nedokážete myslet na nic jiného?“ odpověděl jsem.

Warren koupil Black Fira za čtyři tisíce šest set dolarů. Vydražil si ho, podepsal smlouvu, zaplatil a krásně se při tom bavil.

Stále ve výborné náladě zařídil transport koně z Haleah a leteckou přepravu do Anglie.

„Ten si to užívá,“ smála se Minty.

Skvěle naložený se s námi vracel na Zahradní ostrov a skvěle naložený s námi ještě celé to podnikání zapil.

„No, koupil jste si mrzáka,“ řekl pobaveně, „páni, já se ale takhle nebavil už celá léta. Viděl jste, jak se tvářil ten chlap, co přihazoval proti mně? Myslel si, že koně koupí za tisíc.“ Dal se do smíchu. „Když to vylezlo na čtyři tisíce, tak se začal vztekat, viděl, že mě nesetřese.“

Minty utrousila, že by měl být rád, že si to tak pěkně užil, protože hned tak žádného koně kupovat nebude. Allie mě šla vyprovodit. Stáli jsme chvíli venku za dveřmi, ve tmě.

„Jeden den je pryč, zbývají ještě tři,“ řekla.

„S koňmi jsme skončili,“ ujišťoval jsem ji.

„Dobře.“

„Trochu méně lidí by taky neškodilo.“

Po krátkém mlčení prohlásila, že taky souhlasí.

Usmál jsem se, políbil ji na dobrou noc a vstrčil ji zpátky do dveří, než si to rozmyslím a ztratím všechna svá dobrá předsevzetí a než ve mně zvítězí docela obyčejná, staromódní vášeň. Kdyby člověk vzal Allie útokem, byl by na nejlepší cestě ji ztratit.

Prý co kdybychom jeli na floridské ostrovy Key a co kdybychom si s sebou vzali jídlo na piknik a šli si zaplavat do moře. Jeli jsme impalou, v kufru krabici stude-

ných dobrot. Před námi nad obzorem planul obratník Raka.

Silnice na Key West ubíhala míli za mílí po růženci malých ostrůvků, po vysokých náspech a mostech. Palmy, písečné duny, třpytivá voda a chudé trsy trávy. Skoro žádné budovy. Tu a tam sluncem vybělená dřevěná chata, dřevěné přístávací molo, rybářské lodi. Nekonečné nebe, horké slunce, nekonečné moře. Také jsme potkávali výletní autobusy společnosti Greyhound a stejšny s rodinkami, maminky v růžových natáčkách.

Allie měla s sebou papírek, na který jí Warren nakreslil malou mapu jednoho z menších ostrůvků, kam jezdil na ryby. Když jsme na ostrůvek dojeli, odbočili jsme ze silnice na prašnou cestu, skoro se tomu ani cesta říkat nedalo. Končila z ničeho nic u dvou nakloněných palem a zúžila se na узoučkou pěšinku, která směřovala mezi písečnými dunami a suchými trsy trávy k moři. Vyndali jsme z kufru krabici a šli jsme dál. Najednou jsme se ocitli v malém písečném dolíku, odkud nebylo vidět ani na vůz, ani na silnici.

„Tamhle je Sokolí průplav,“ Allie ukazovala na moře.

„Žádné sokoly nevidím.“

„Rudé moře taky není červené.“

Svlékla lehké, bílé letní šaty a odhodila je na písek. Měla na sobě modro-bílé bikiny a pod nimi krásnou, zlatově medovou kůži.

Bez dalšího povídání běžela k moří, já si rychle stáhl košili a kalhoty a utíkal za ní. Plavali jsme ve vlažné mořské vodě a mně to připadalo jako vrchol rozkoše.

„Proč jsou ty ostrovy neobydlené?“ zeptal jsem se.

„Většinou jsou příliš malé, nemají pitnou vodu. Taky kvůli hurikánům. Ostatně, takové krásné počasí, jako je teď, tu taky vždycky není, v létě je tu strašné vedro a často se tu honí ošklivé bouřky.“

Vítr v korunách palem vál nesměle a líbezně. Šplou-

chali jsme se na mělčině a pak jsme přešli úzký proužek pláže k našemu teplému dolíčku. Allie mi cestou neúnavně vyprávěla o želvách, barakudách, banánových rybičkách a tarponech. Uvědomil jsem si, že je tak mnohomluvná z rozpaků.

Sáhl jsem do kapsy od saka a vytáhl dvacetidolarovou bankovku.

„Tady máte na zpáteční cestu autobusem,“ podal jsem jí peníze.

Nervózně se zasmála.

„Mám ještě peníze, které jste mi poslal z Anglie.“

„Máte je s sebou?“

Usmála se, potřásla hlavou, bankovku pečlivě složila a vstrčila ji za bikinky.

„Tady budou v bezpečí,“ prohlásila rázně. „Co kdybychom si teď dali vodku s martini?“

Přinesla pití, led a tuze dobré věci k jídlu. Slunce se pomalu posunulo na obloze o třicet stupňů k západu a já se v jeho paprscích líně hřál, zatímco Allie uklízela nádobí do krabice a čistila příbory.

„Allie?“

„Hm?“

„Co takhle teď?“

Přestala uklízet. Sedla si na paty, odhrnula vlasy z čela a pak se konečně na mne podívala.

„Zkuste si sednout sem, ke mně,“ poplácal jsem dlaní teplou zem.

Zkusila to a nic strašného se nestalo, žádná hrůza ji nepřepadla.

„Přece to nebude poprvé,“ řekl jsem trochu prosebně, ale s přesvědčením.

„Ne, ale...“

„Ale co?“

„Poprvé se mi to nelíbilo.“

„Proč?“

„Já nevím. Asi jsem toho mládence neměla dost ráda.“

„Tak proč jste s ním spala?“

„Ono to zase není tak úplně jednoduché... Víte, ve škole, v koleji, prostě to člověk musel absolvovat. Bylo to před třemi roky, v létě. Od té doby ne. Ne že bych se bála... spíš jsem měla strach, že bych nesplnila... že by to ode mne nebylo fér.“

Odmlčela se.

„Máte pořád možnost sednout na autobus.“

Usmála se a pomalu se položila vedle mne. Věděl jsem, že by mne na to osamělé místo nebyla vodila, kdyby v zásadě nebyla ochotná se aspoň pokusit. Jenže po tom, co mi řekla, mi už nemohla stačit trpná ochota. Kdyby se jí to nelíbilo, nemohlo by se to líbit ani mně.

Nespěchal jsem na ni. Letmo jsem se jí dotkl, letmo políbil, mírně jsem ji hladil. Klidně, pomalu dýchala, vzrušená nebyla.

„Nesvlékneme se? Tady nás nikdo neuvidí.“

„Dobře.“

Svlékla si horní polovinu bikinek, zabalila do ní dvacetidolarovou bankovku a odložila ji na písek. Pak odleťla druhá polovina. Seděla, paže kolem kolen, a dívala se na moře.

„Tak pojd’“, usmál jsem se na ni a odhodil šortky. „Osud horší než smrt vůbec není tak strašný.“

Rozesmála se uvolněně a položila se vedle mne, jako by se byla v tu chvíli rozhodla, že se opravdu vynasnaží, i když z toho nic nebude mít. Po krátké chvilce se však už zachvěla pravým příjemným vzrušením a pak už to bylo nejen hezké, ale krásné.

„Páni“, vzdychla nakonec se smíchem a lapala po dechu. „Vůbec jsem netušila...“

„Co jsi netušila?“

„Ve škole... to bylo úplně jiné... to nebylo nic.“

Natáhla se po bikinkách a vybalila dvacetidolarovou bankovku.

Držela ji v prstech, zamávala ji, pak se zasmála, rozevřela ruku a dovolila větru, aby odvál peníze na zpáteční cestu daleko k jihu.

V Londýně byla taková zima, že by se člověk odtamtud nejraději vystěhoval. Vrátil jsem se v úterý, brzo ráno, v botách písek z pláže a v srdci soucit s Eskymáky. Na letišti na mne čekal domodra prokřehlý Owen.

„Nám tady pršelo a taky jsme měli déšť se sněhem. Taky stávkují železničáři,“ oznamoval mi, zatímco mi pomáhal ukládat zavazadla do pronajaté cortiny. „Taky ještě nedošla ta objednaná ocel a do Regents Parku prý utekla kobra.“

„To vám tedy pěkně děkuji.“

„Není zač.“

„Ještě něco?“

„Z Newmarketu volal nějaký pan Kennet, že prý se Hermes zhroutil. A ještě...“

„No co?“ pobízěl jsem ho.

Sám jsem potřeboval nějaké povzbuzení.

„Neobjednal jste náhodou fůru hnoje?“

„Jistěže ne.“

Veškerou zeleň u mého domu představovaly tři truhlíky s fuchsiemi a jeden starý ořech, který rostl před domem mezi velikými dlažebními kameny. Za domem nebylo nic, jen dílna.

„Doručili nám hnůj.“

„Kolik?“

„Popeláři to určitě neodvezou.“

Pomalu jsme se od Heathrow přibližovali k domovu a mně se chtělo spát, protože díky časovému rozdílu mezi oběma kontinenty pro mne byla půlnoc. Nezastavili jsme u vjezdu do garáže, ale u chodníku, protože vjezd byl úplně zatarasený kupou hnoje, vysokou asi pět stop.

Bylo vyloučené tu horu obejít, aniž si člověk umazal

boty. Opatrně jsem se protáhl s kufrem ke vchodu a Owen mezitím odjel hledat místo na zaparkování.

Za dveřmi jsem našel doručenkou. Byl to korespondenční lístek, na kterém bylo tiskacími písmeny stručně a nezdvořile napsáno.

„Pro smrada smrad.“

Roztomilé gesto, ne příliš originální, ale zneklidňující, protože člověka poučilo o síle nenávisti, která je inspirovala.

Mohla to udělat Felicity?

Ten hnůj mi byl nesmírně povědomý, pokud šlo o jeho složení. Zblízka bylo vidět, že v něm jsou koňské kobližky, kousky slámy a dřevěné piliny. Tahle fůra určitě nebyla od zahradníka, ale přímo z hnojiště u stájí, velmi mi připomínala známé hnojiště u Jodyho. To ovšem nic neznamenal. Tenhle produkt asi vypadal všude podobně.

Přiklusal Owen a s odporem se zadíval na tu páchnoucí kupu.

„Kdybych nebyl jezdil vaším vozem domů, jak jste mi nabídl, nebyl bych se k němu dnes vůbec do garáže dostal a nemohl bych pro vás přijet na letiště.“

„Kdy to tu složili?“

„Zastavil jsem se tady včera dopoledne, abych se podíval, jestli je všechno v pořádku. Dnes ráno jsem sem zajel zapnout ústřední topení a už to tady bylo.“

Ukázal jsem mu korespondenční lístek. Přečetl si ho, nakrčil nos odporem, ale lístek do ruky nevzal.

„Pravděpodobně na něm budou otisky prstů,“ řekl.

„Myslíte, že má smysl hlásit to na policii?“ zeptal jsem se pochybovačně.

„Za pokus to stojí. Nevíte, co ten blázen ještě může provést, totiž chci říct, že ať to udělal kdo chtěl, musí to být blázen.“

„Uvažujete logicky.“

„Děkuji.“

Šli jsme dovnitř a zavolali na stanici. Policista přišel po obědě, zdálo se mu to všechno legrační, ale odnesl si ten korespondenční lístek v igelitovém pytlíku.

„Co s tím svinstvem provedeme?“ zeptal se Owen otráveně. „Tohle na zahrádku nikdo nebude chtít, je tam spousta neporušených travních semen, z toho by byl plevel.“

„Zítřka s tím něco udělám.“

„Musí toho být tuny,“ řekl zasmušile.

„Nehodlám to odhazovat lopatou, sám, ani s vámi, najmu si na to minibagr.“

Celý příští den jsem strávil tím, že jsem najímal kde co. Stejně je zajímavé, co všechno lze najmout, když se člověk trochu snaží, nejjednodušší však byl ten minibagr.

Zavolaal jsem Charliemu v hodinu, kdy většina bankéřů sahá po klobouku a chystá se domů.

„Jedete přímo domů?“ zeptal jsem se.

„Přijde na to.“

„Nechcete se stavět na skleničku?“

„Už jedu.“

Když dorazil, odebral mu Owen jeho rover a jel ho někam zaparkovat. Charlie stál a upřeně se díval na tu hromadu hnoje, která se na okrajích pomalu začínala roztékat a pod světlem pouličních lamp nebyla o nic krásnější než za dne.

„Někdo mě nemá rád,“ poznamenal jsem s úsměvem. „Pojďte dál a utřete si, prosím vás, pořádně boty.“

„To je ale puch!“

„Trochu pubertální vtip, že?“

Odložil boty vedle mých na noviny, které Owen moudře rozprostřel za dveřmi. Pak šel za mnou nahoru jen v ponožkách.

„Tak kdo?“ Sáhl po veliké skotské.

„Smrad mě pokřtila Jodyho žena Felicity, tehdy po té scéně v Sandownu.“

„Myslíte, že to má na svědomí?“

„Co já vím? Je to energická ženská.“

„Byl někdo při tom, když to... hm... doručovali?“

„Owen se ptal sousedů, ale nikdo nic neviděl. Zjistil jen, že to tu včera v sedm večer ještě nebylo. Jeden soused šel v tu dobu vyvenčit svého labradora na moje fuchsie.“

Napil se whisky a zeptal se, co jsem dělal na Floridě. Nedokázal jsem se ovládnout, začal jsem se usmívat...

„Kromě toho,“ dodal.

„Koupil jsem koně.“

„Vy si nedáte pokoj.“

„Koupil jsem dvojníka pro Energise.“

„Tak to strýčkovi Charliemu povězte pěkně po pořádku.“

Vyprávěl jsem mu skoro všechno, skoro.

„Je tu jedna potíž,“ vysvětloval jsem. „Musíme se připravit na to, že si vybere v sobotu Stratford, ale on si stejně dobře může vybrat v pondělí Nottingham nebo ve středu Lingfield.“

„Nebo taky nic.“

„Nebo taky může mrznout.“

„Kdy se to dozvíme?“ zeptal se Charlie.

„Bude muset podat přihlášku čtyři dny před dostihem, ale pak tu přihlášku během dalších tří dnů může stáhnout. S jistotou budeme vědět, co chceme, teprve večer před dostihem, kdy v novinách vyjde definitivní seznam přihlášených koní. A i tak bude třeba, aby nám to Bert Huggerneck potvrdil.“

Začal se pochechtávat.

„Berta přestává bavit sedavé zaměstnání, nemůže se dočkat, až se dostane zase na závodistiště.“

„Doufám, že to v té kanceláři ještě vydrží.“

„Ale příteli!“ Zapálil si doutník a mávnutím zhasil sirku. „Bert je od přírody bojovník, kdybyste ho do té akce zasvětil, byl by mnohem spokojenější, Gansera Mayse má velmi nerad, ale zato tvrdí, že vy na to, že jste kapitalista, nejste tak zlý. Ví, že se něco chystá, a prohlásil, že pokud se naskytne příležitost dát Ganseru Maysovi do nosu, velice rád by to provedl osobně.“

Pobavilo mě, jak podrobně ho cituje.

„Dobře, když to je takhle, tak bych pro něho nějakou práci měl.“

„Co?“

„Řídil by provoz.“

Zadýmal z doutníku.

„Víte, co mi ten váš plán připomíná? Vaše hračky. Vy budete točit klikou a všichni panáčci se roztočí a začnou cvičit tak, jak mají předepsáno.“

„Vy nejste žádný panáček.“

„Ale ano jsem, jenže já to vím, hlavní problém bude naprogramovat ty, kteří to nevědí.“

„Myslíte, že to klapne?“

Vážně se na mne zadíval.

„S trochou štěstí by to mělo vyjít.“

„Nemáte žádné morální zábrany?“

Najednou se usmál tak, že mě to až zahřálo.

„Copak nevíte, že bankéři jsou srdcem piráti?“

Charlie si vzal ve středu volno a strávili jsme společně celý den průzkumem terénu. Z Londýna jsme jeli do Newbury, z Newbury do Stratfordu nad Avonou, ze Stratfordu do Nottinghamu a z Nottinghamu zpět do Newbury. To už měli v barech otevřeno a my si zašli na skleničku.

„Řekl bych, že je jen jedno opravdu ideální místo,“ ozval se Charlie. „To by ovšem bylo možno použít jak pro Stratford, tak pro Nottingham.“

Přikývl jsem.

„Myslíte to prostranství u toho ovocnářského stánku?“

„Ano. Souhlasíte?“

„Ano.“

„A když se nerozhodne ani pro Stratford, ani pro Nottingham, tak strávíme neděli tím, že budeme něco hledat na lingfieldské silnici.“

„Ano.“ Potěšeně se usmál. „Řeknu vám, že jsem se takhle nebavil od té doby, co jsem z armády. Nechtěl bych o to přijít ani za nic, ať už to dopadne, jak chce.“

Jeho nadšení bylo nakažlivé. Oba jsme se vraceli do Londýna ve skvělé náladě.

Situace před domem se mezitím velmi zlepšila. Hromada hnoje zmizela a Owen se snažil spláchnout kbelíky vody to, co po ní zbylo. Zápach zatím přetrvával. Owen se zdržel, protože se mě chtěl dočkat. Všichni tři jsme se v hale zuli a odešli nahoru.

„Jsme úplně jako Japonci,“ řekl Charlie.

„Čekal jsem na vás, pane Scotte, protože přišel hovor z Ameriky.“

„Volala slečna Wardová?“ zeptal jsem se s nadějí.

„Ne, volali kvůli koni, nějaká dopravní firma. Řekli, že kůň, který je určený pro vás, poletí, jak bylo domluveno, dnes večer do Gatwicku. Letadlo má přistát zítra ráno přibližně v deset. Máte to tu napsané.“ Ukázal na poznámkový blok u telefonu. „Radši jsem se vás ale chtěl dočkat, abyste to nepřehlédl. Říkali, že bude třeba koně převzít a zajistit dopravu z letiště.“

„Koně převezmete vy.“

„Jak si přejete,“ řekl klidně.

„Owene, kdyby se náhodou stalo, že by vás vyhodil, přijďte za mnou,“ poznamenal Charlie.

Chvilí jsme ještě poseděli a hovořili o různých přípravách a o Owenově účasti v našich plánech. Byl plný elánu, stejně jako Charlie, jako by měl v sobě zabudo-

vané dynamo.

„Už se nemůže dočkat, až to začne,“ prohlásil a Charlie souhlasně přikyvoval.

Nikdy bych si býval nepomyslel, že ti dva jsou v skrytu duše dobrodruzi. Jak bylo vidět, podcenil jsem je.

Podcenil jsem také Berta Huggernecka a Allie, protože ti také měli více verry a nadšení než pochybností a výhrad.

Charlie přivedl Berta ve čtvrtek po práci. Zasedli jsem všichni ke kuchyňskému stolu a prohlíželi velikou, podrobnou mapu.

„Tady je silnice A 34,“ tužkou jsem ukázal červenou linku, která se táhla od jihu k severu. „Vede z Newbury až do Stratfordu. Odbočka na Nottingham je kousek na sever od Oxfordu. Místo, které jsme objevili, je níž, tady.“ Udělal jsem tužkou značku na mapě. „Asi jednu míli před odbočkou na Abingdon.“

„Safra, tam to znám, ta silnice vede kolem toho atomovýho podniku, že jo?“

„Správně.“

„Jo, to najdu, to je jednoduchý jak facka.“

„Je tam u silnice ovocnářský stánek, teď je samozřejmě zavřený, taková dřevěná bouda.“

„Takovejch je spousta,“ přikývl Bert.

„Jistě, ale u téhle je veliké parkoviště.“

„Na který straně?“

„Když jedete na sever, tak vlevo.“

„Jo, to je jasný.“

„Je to na takové rovince, na kterou dojedete po kratším prudkém stoupáku. Každý tam ještě pojede pomalu. Myslíte, že to zvládnete?“

„Ať mě ten sprosták neuráží!“ stěžoval si Charliemu.

„Omlouvám se.“

„To je všechno? Víc toho pro mě nemáte? To mám je-

nom zastavit provoz?“ zeptal se zklamaně.

A já jsem si hlupák myslel, že se nechá prosit!

„Ne, pak budete muset ještě ostře zapracovat, nebude to legrace a bude to muset jít rychle.“

„Co to bude?“

Když jsem mu to vysvětlil, poposedl na židli a dočista se rozzářil.

„Tohle se mi začíná líbit,“ prohlásil. „To je teda doopravdy krásný. A jestli si myslíte, že sebou nedovedu hodit, protože sem těžkej, tak se safra mejlíte.“

„Bez vás by to všechno bylo neproveditelné.“

„Slyšels?“ otočil se k Charliemu.

„Dokonce je to možná i pravda,“ podotkl Charlie.

Pak Bert zjistil, že má vlastně hlad, a odebral se nejkratší cestou do spižírny.

„Tak copak tu máte? To vy nikdy nejíte? Schováváte na něco tuhle šunkovou konzervu?“

„Ne, klidně si ji vezměte.“

Bert si nachystal šunkový sendvič s palcovou vrstvou hořčice a s gustem si pochutnával. Mezery zaplňoval pívem.

„Můžu to už v tý kanceláři zabalit, nebo ne?“ zeptal se mezi sousty.

„Dozvěděl jste se něco o Ganseru Maysovi?“

„Dozvěděl jsem se, že má přezdívku. Ale ten podnik, tu kancelář, tu byste nepoznal, říděj to tam teď takový dva frajeři, chytrý, mazaný a vostrý jako břitva, kouska srdce nemaj, to můj šéf, ten měl měkký srdce.“

„Bookmaker s měkkým srdcem? To mi nevykládej, takový člověk neexistuje,“ ozval se Charlie.

„No, potíž právě byla v tom, že náš starej měl taky naměkklej mozek.“

„Jakou má Ganser Mays přezdívku?“ zeptal jsem se.

„Cože? Jo tak, tedy, ty dva chytrý hoši, co sou tak vostrý, že se vo sebe div nepořežou, ty mu říkaj Svěrák,

Svěrák Mays. Teda když si povídají jen tak mezi sebou.“

„Svěrák, protože dokáže lidi zmáčknout, až jim nic nezbyde? Jako vašeho šéfa?“

„Vám to myslí, to se musí uznat. Jo, proto mu tak říkaj. Teda, lidi se nechaj zmáčknout na dva způsoby. Jednak tak, jak to udělali s našim starým, že mu řekli, že maj koupenou prohru u některýho koně, když to nebyla pravda. No, a pak navopak, když ty chytrý hoši vědí, že nějakaj kuň, kterej do tý doby nestál za nic, zaručeně vyhraje. Vobcházej pak malý bookmakery a sázej tu něco, tam něco, a ty malý bookmakeři se radujou, že přijdou snadno k prachům, protože špatnej kuň přece vyhrát nemůže, kdyby já nevím co. No, a pak ten kuň přece vyhraje a všichni se vezou.“

„Musí Ganseru Maysovi dlužit celé jmění.“

„To je fakt a přitom kde ty prachy vzít? No, a pak se najednou vobjeví ten proklatej milostpán, pan Ganser Mays a milostivě se nabídne, že vod nich převezme místnosti a že se tím dluh smaže. A to taky udělá.“

„Myslel jsem, že jsou dnes bookmakeři mazanější,“ poznamenal jsem.

„Jo, to by člověk vočekával, že jo? Však voni si taky myslej, že sou mazaný, jenže nejsou. Je fakt, že když přijdou na to, že je někde nějaká levota, tak ječe, jako když je na nože bere a vodmítaj platit, jenže předtím samozřejmě prachy vochtotně berou, to se rozumí samo sebou. Chovaj se jako blbý, nezkušený ovce.“

„Jenže tentokrát asi nikoho nenapadne, že by v tom mohla být nějaká levota,“ řekl jsem.

„Právě. Fůra malejch bookmakerů zkrátka najednou zjistí, že je ten nenažranej hajzl spolknul a hotovo. Jako to bylo s mým šéfem.“

Chvíli jsem uvažoval.

„Bude nejlepší, když to v té kanceláři vydržíte až do okamžiku, kdy budeme mít jistotu, kdy a kde kuň po-

běží. Určitě ho nenechají běžet, aniž by na něho nevsadili, můžeme tedy předpokládat, že jeho první dostih bude ten dostih. Rád bych měl ovšem jistotu. Když budete ještě v té kanceláři, tak se třeba něco dozvíte.“

„Myslíte jako abych měl našpicovaný uši?“

„Určitě a také otevřené oči.“

„Můžete bejt klidnej, budu jako vostříž,“ ubezpečoval mě Bert.

Charlie se natáhl po šunce, chlebu a hořčici a vyrobil si menší vydání Bertova sendviče.

„Teď pokud jde o dopravu,“ pokračoval jsem. „Najal jsem vozidla, která budeme potřebovat v Chiswicku. Dnes brzy ráno jsem tam zajel a všechno prohlédl. Owen odtamtud odjel landroverem s přívěsem do Gatwicku převzít Black Fira, odveze ho do stájí a vrátí se do Londýna vlakem. Pro vás, Charlie, mám maringotku a vůz, s nímž ji potáhnete. Owen vám to zítra doveze do Readingu a zaparkuje u nádraží. Do Londýna se zase vrátí vlakem. Mám dvě sady klíčků od vozu i od maringotky, tak vám tu jednu může ihned předat.“ Zašel jsem do obývacího pokoje a přinesl cinkající svazek klíčů. „Ať už to vypukne kdy chce, můžete odjet do Readingu vlakem a odtamtud vyjet vozem s maringotkou.“

„Výborně,“ Charlie se spokojeně usmíval.

„Je to maringotka, kterou si najímají na chovatelské výstavy a trhy a tak, je zařízená jako kancelář, nejsou tam žádná lůžka, žádná kuchyňka, jen pult, dva psací stoly a asi tři čtyři skládací židle. Nastěhujeme tam všechny věci, které budete potřebovat, ještě než to Owen odveze do Readingu.“

„Výborně.“

„Pak ještě budeme mít veliký stěhovací vůz pro Owena. Zítra sem s ním přijedou a naložím do něj všechny rekvizity. Tím budeme mít všechno připravené.“

„Poslyšte, jak ste na tom s hotovejma prachama?“ zeptal se Bert.

„Chcete nějaké peníze?“

„Totiž, když tak koukám, jak pořád na všechny strany něco najímáte, tak mě napadlo, jestli by nebylo dobrý, kdyby se pro mě taky vopatřil auták. Mám starou káru, na kterou už vůbec není spolehnout. Dost bych se namíchl, kdybych celou tu legraci prošvihnul třeba pro to, že by mi vařila voda nebo skrz nějakou podobnou blbost.“

„Ovšem, bude to jistější.“

Šel jsem do pokoje pro peníze a podal jsem Bertovi několik bankovek.

„Moment! To je moc! Tolik nepotřebuju, co si myslíte, že si chci najmout, zlatej kočár?“

„Jen si to nechte.“

Váhavě se na mne zadíval.

„Poslouchejte, kamaráde, já v tom nejedu kvůli prachům!“

Zastyděl jsem se.

„Víte co, Berte... vraťte mi, co nespotřebujete, nebo to třeba pošlete Úrazovému fondu žokejů.“

Rozzářil se.

„Já vim co, já ty prachy prochlastám se svým bejvalým starým, to bude vůbec ten nejlepší dobrej skutek.“

Charlie snědl sendvič a otřel si ruce do kapesníku.

„Nezapomeňte na ty nápisy, prosím vás,“ připomínal mi.

„Už je mám hotové. Chcete se podívat?“

Sešli jsme všichni dolů do dílny, kde opřené o zeď schly rekvizity k naší chystané inscenaci.

„Páni, ty vypadaj, jako by byly pravý,“ řekl Bert.

„Musí tak vypadat,“ podotkl Charlie.

„Poslouchejte, když tohle vidím, tak začínám věřit, že k tomu všemu skutečně dojde.“

Charlie odjel domů, do přepychové vily v Surrey, ke své ženě bridžistce, a Bert se vrátil do Staines, do úzkého patrového řadového domku, který sdílel se svou starou, baculatou maminkou. Chvilí po jejich odchodu jsem si zašel do garáže pro vůz a vyrazil po dálnici M4 k Heathrow.

Přijel jsem příliš brzy, o celou hodinu dřív, než bylo třeba. V minulosti jsem si už vícekrát povšiml, že čekám-li něco příjemného, většinou se dostavím trochu předčasně, jako bych tím mohl něco uspíšit. Tentokrát to dopadlo naopak. Letadlo, kterým letěla Allie, přistálo s hodinovým zpožděním.

„Nazdar,“ pozdravila mě.

Vypadala svěží a jako ze škatulky, jako by za sebou neměla čtyři tisíce mil cestování, ale jen čtyři.

„Tak jak se vede chudince staré zmrzlé Anglii?“

„Co tu jsi, tak už se oteplilo.“

Zářivě se usmívala jako vždy, ale tentokrát jí zářily i oči, svítilo v nich teplé floridské slunce.

„Jsi hodná, žes přijela.“

„Prosím tě, o tuhle legraci bych přece nechtěla přijít ani za nic!“ Upřímně, nadšeně mě políbila. „Abys věděl, tak jsem sestře neřekla, že tu budu.“

„Výborně!“

To mě potěšilo. Odvezl jsem ji k sobě domů.

Pro mě nastala soukromá změna klimatu. Strávili jsme noc, vlastně naši první společnou noc, stočení a zamotaní do klubíčka, pod pravou peřinou. Bylo to určitě pohodlnější a příjemnější než na pláži, v rybářské lodi nebo tehdy odpoledne v mém klimatizovaném hotelovém pokoji v Miami.

Druhý den ráno jsme vyrazili ještě za tmy. Tráslí jsme se v lednovém chladu a nemohli se dočkat, kdy topení ve voze začne konečně hřát. Řídila Allie, pekelně soustředěná na jízdu po levé straně vozovky. Prosila

mě, abych ji hlídal, aby na křižovatce nezatočila automaticky na nesprávnou stranu. Za dvě hodiny jsme bezpečně dojeli ke stánku na silnici A 34 a smělým obloukem zajeli na parkoviště. Kolem hřměly obrovské nákladní vozy na hlavní trase ze southamptonských doků do průmyslové oblasti u Birminghamu. Silnice byla na mnoha místech pro takový provoz příliš úzká.

Pokaždé, když nějaký nákladní vůz dojížděl na vrchol stoupání před naším parkovištěm, přeřadil rychlost, většinou hodně hlučně. Allie na mne křičela.

„Nedá se říct, že by tu bylo venkovské zátíší!“

Usmál jsem se.

„Každý decibel nám bude dobrý.“

Pili jsme horkou kávu z termosky a pozorovali, jak šedivé ráno přechází z chmurného úsvitu v nevlídný den.

Allie se podívala na hodinky.

„Je devět. Tady se opravdu pozdě rozednívá.“

„V devět už tady budeš muset být.“

„Řekneš mi potom, kdy mám vyrazit.“

„Dobře.“

Dopila kávu.

„Víš určitě, že pojedou tudy?“

„Tohle je nejlepší a nejkratší cesta a kromě toho vždycky jezdí tudy.“

„Vidím, že má své výhody, když máš za nepřítele bývalého kamaráda, znáš aspoň jeho zvyky.“

Uklidil jsem věci od kávy a znovu jsme vyrazili, tentokrát na jih.

„Tudy přijedeš,“ vysvětlil jsem, „přímo po A 34.“

„Dobře.“

Řídila už s mnohem větší samozřejmostí a držela se vlevo, aniž se při tom soustředěně mračila. Dojeli jsme na velkou křižovatku a zastavili u světel. Rozhlédla se a přikývla.

„Ano, až přijedu sem, budu vědět, že už mi zbývají jen dvě míle.“

Jeli jsme ještě několik mil, z kopce do kopce, nevlídnou, pustou, větrnou, neutěšenou krajinou.

„Teď zpomal,“ poprosil jsem ji. „Vidíš tamhle tu odbočku vlevo? Vede k Jodyho stájím, je to jen asi míle.“

„Já toho chlapa skutečně nenávidím.“

„Vždyť ho vůbec neznáš.“

„Můžeš nenávidět hady a taky se s nimi neznáš.“

Minuli jsme Newbury a Allie se nebezpečně otáčela ve snaze zapamatovat si cestu obráceně.

„Dobře. A co teď?“

„Pořád dál po A 34 na Winchester, ale tam až nedojedeme.“

„Dobře.“

Projeli jsme Whitchurchem a šest mil za městem jsme odbočili doprava, na úzkou, okresní silnici. Po chvíli jsme zastavili u zchátralého panského domu s vybledlým nápisem na tabuli u vchodu.

JEZDECKÁ ŠKOLA HANTSFORD MANOR.

Prvotřídní instruktáž. Možnost ubytování.

Možnost ustájení a pronájmu koní a poníků.

Tohle místo jsem si vybral na základě inzerátu v časopise Kůň a pes, protože bylo tak výhodně blízko a Allie odtamtud mohla snadno a bez obtíží dojet k tomu stánku. Teď, když jsem spatřil dům, začaly ve mně hlodat pochybnosti.

Člověk měl pocit, že tam všechen život zemřel, na všechno usedal prach, rostl plevel, dřevo trouchnivělo a naděje umírala. Uvnitř domu bylo sice také cítit plíseň a tlení, ale majitelky byly živé. Dvě sestry, jedna druhé velmi podobná, asi sedmdesátileté, hubené, šlachovité, obě v jezdeckých kalhotách a botách, obě v saku, obě

měly vlídné, vybledlé modré oči, protáhlou, silnou dolní čelist a bohaté šedivé vlasy pod praktickou síťkou.

Představily se jako slečna Johnstonová a paní Fairchild-Smithová. Prý jsou velmi rády, že mohou u sebe uvítat slečnu Wardovou, a prý doufají, že se slečně Wardové bude u nich líbit. Prý v téhle roční době mívají zřídka více hostů. Kůň slečny Wardové prý dorazil v pořádku předešlý den a prý se o něho pečlivě starají.

„Vy osobně?“ zeptal jsem se zaraženě.

„Samozřejmě,“ ozvala se slečna Johnstonová dotčeně, jako by chtěla naznačit, že jen ať se opovážím říci, že by snad na to nestačily! „V téhle roční době většinou nedržíme tolik personálu,“ dodala.

Odvedly nás do stájí, kde jako všude jinde bylo vidět, jak neúprosně hlodá zub času. Na první pohled jsem měl dojem, že jsou stále prázdné. Skládaly se ze sbírky dřevěných, chatrných stavení, mezi kterými stála jediná nízká zděná budova a v ní v řadě čtyři boxy. V jednom z nich byl Black Fire.

Měl čerstvě podestláno, ve džberu čerstvou vodu, v síti pěkné seno, hubu měl ve žlabu a žral oves a otruby. Ihned jsem pochopil, kam asi mizí jakýkoli výnos podniku. Do láskyplné péče o zákazníky.

„Vypadá výborně,“ řekl jsem a v duchu s úlevou zjistil, že se opravdu podobá Energisovi jako vejce vejci a že jsem se tehdy večer v Miami nezmýlil.

Allie si odkašlala. „Hm... slečno Johnstonová, paní Fairchild-Smithová... Zítra ráno bych možná ráda odvezla Black Fira k jednomu známému, se kterými chci jezdit. Nevadilo by vám to?“

„Ale samozřejmě že ne,“ odpověděly dvojhlasně.

„Mohla bych vyjet v osm?“

„Jistě, koně budete mít připraveného, zlatíčko,“ ujistovala ji slečna Johnstonová.

„Večer bych ještě k těm známým zavolala, pak vám

dám vědět. Kdybych k nim nejela zítra, jela bych určitě buď v pondělí nebo ve středu.“

„Jak si budete přát, zlatíčko.“ Slečna Johnstonová se na chvíličku rozpačitě odmlčela. „Byla byste ale tak laskavá, mohla byste nám laskavě sdělit, jak dlouho se asi hodláte u nás zdržet?“

Allie odpověděla bez rozmýšlení.

„Myslím, že by bylo nejrozumnější, kdybych vám zaplatila za týdenní pobyt, jak pro mne, tak pro koně, nemyslíte? Je možné, že tu ani celý týden nezůstaneme, ale předpokládám, že v tuhle roční dobu o kratší pobyty asi nestojíte, že?“

Obě sestry se tajně zaradovaly, a když Allie ještě k tomu vytáhla hotové peníze a zaplatila celou částku předem, oběma zrůžověly hubené tváře a úzké nosy.

„Že jsou legrační?“ řekla Allie, když jsme vyjžděli z brány. „Prosím tě, co mám dělat s touhle divnou řadicí pákou?“

Seděla tentokrát za volantem landroveru, kterého jsem najal v Chiswicku, a snažila se naučit, nač jsou všechny ty nezvyklé páky.

„Tahleta s červeným knoflíkem zařazuje převod na všechna čtyři kola, tou se žlutým knoflíkem můžeš zařadit speciální velmi nízké rychlosti, ale tu nebudeš potřebovat, protože nepojedeš zoraným polem, ani nebudeš vytahovat ze země pařezy.“

„No, moc bych za to nedala, když člověk něco podniká s tebou...“

Jela s čím dál tím větší jistotou, takže jsme se za chvíli mohli vrátit pro přívěs, do kterého se vejdou dva koně. Nikdy v životě ještě s přívěsem nejela a zjistila, jako každý, že nejhorší je couvat. Projeli jsme křížem krážem celý Hampshire, oba jsme přitom různě kleli, až nakonec Allie prohlásila, že určitě k tomu stánku dojede, až bude třeba, i kdyby ji to mělo zabít. Natankovali jsme

a vrátili se do Hantsford Manor, kde jsme zaparkovali landrover čelem k silnici, aby Allie ten přívěs „nevykloubila“ hned při výjezdu, jak prohlásila.

„Uvidíš, že ten přívěs bude mnohem těžší, když v něm budeš mít koně,“ upozorňoval jsem ji.

„Nepovídej?“

Vrátili jsme se k Black Firovi, aniž jsme potkali některou ze sester. Vytáhl jsem z kapsy malý přístroj na holení a stříhání, který se skládal z břitvy zabudované do obyčejného hřebínku.

„Co s tím budeš dělat?“ zeptala se Allie.

„Kdyby se tu objevila některá z těch zlatíček, nějak je prosím tě zabav. Musím se pokusit, aby náhradník vypadal úplně stejně jako skutečná hvězda.“

Vešel jsem do boxu a snažil se co možná klidně přiblížit k Black Firovi. Kůň měl na sobě ohlávku, ale nebyl přivázaný. Nejdříve ze všeho jsem přivázal vazák ke kroužku. Pak jsem koně pohladil po šíji a poplácal po plecích. Říkal jsem mu přitom vemlouvavým hlasem různé nesmysly. Zdálo se, že mu nevadím, tak jsem se osmělil a přiložil mu na srst malý přístrojek na holení a stříhání.

Často jsem slýchal, že nervózní lidé přenášejí svoji nervozitu i na koně. Byl bych rád věděl, jestli Black Fire cítí, jak jsem nešikovný a nezkušený. Dospěl jsem k přesvědčení, že budu muset strávit s koňmi více času, že vlastnit koně by člověka mělo zavazovat k tomu, aby je skutečně znal.

Zaškubal svalstvem. Potřásl hlavou a zařehlal. Stál však klidně, takže když jsem skončil práci, měl na pravé pleci malou lysinku přesně na stejném místě a přesně stejně velikou jako Energis.

Allie stála opřená lokty o spodní vrátka stání a dívala se na mě otevřenými horními vrátky.

Usmála se.

„Genialita pozůstává z devíti desetin z nekonečné trpělivosti,“ pronesla.

Narovnal jsem se, ušklíbl a poplácal Black Fira skoro přátelsky po hřbetě. Zavrtěl jsem hlavou.

„Genialita je nekonečné utrpení,“ řekl jsem. „Ale já jsem šťastný. Chyba.“

„Jak to tedy můžeš vědět? Jak můžeš vědět, že génius trpí?“

„Jako když člověk z údolí zahlédne vrcholky hor.“

„A ty bys raději trpěl na těch vrcholcích?“

Vyšel jsem ze stání a pečlivě za sebou zavřel vrátka.

„Člověk buď nafasuje horolezecké boty, nebo ne. Nemáš na vybranou a to je asi dobře.“

Najednou se odněkud vynořily obě sestry a zvaly nás na skleničku sherry. Každý jsme dostali, co by se vešlo do dvou náprstků v broušených skleničkách, každá byla jiná. Podíval jsem se na hodinky a kývl na Allie. Zdvihla se a poprosila, jestli smíme zatelefonovat svým známým.

Telefon je v knihovně, ochotně vysvětlovaly, tudy prosím. Dejte prosím pozor na ten děravý koberec, abyste nezakopla. Tamhle na stole. Usmály se, přikývly a zmizely.

Vedle telefonu byla malá plechová krabička s nálepkou, na které bylo napsáno. Prosíme, platte za telefonické hovory. Zavolal jsem tiskovou kancelář v Londýně a požádal slečnu v centrále, aby mě spojila s dostihovým oddělením.

„Chcete vědět, které koně odhlásili z nováčků ve Stratfordu?“ ozval se někdo. „No, můžeme vám to říct, ačkoliv jsme radši, když lidi počkají na večerníky. Takovéhle dotazy nás zdržují.“

„Musím nutně učinit nějaká opatření...“ začal jsem mumlat.

„No dobře. Tak moment... jo, tady to je...“ přečetl mi

rychle seznam jmen. „Máte to?“

„Ano, mnohokrát děkuji.“

Pomalů jsem odložil sluchátko. V ústech jsem měl náhle sucho. Jody přihlásil Padelika na sobotní dostih ve Stratfordu před třemi dny. Kdyby ho tam neměl v úmyslu poslat, musel by ho odhlásit nejpozději do pátku, do jedenácti hodin dopoledne...

Byl pátek a jedenáctá hodina minula. Mezi koňmi odhlášenými ze sobotního dostihu Padellic nebyl.

„Zítra,“ řekl jsem. „Běží zítra.“

„Páni,“ Allie měla oči jako talíře. „No nazdar!“

Sobotní ráno, osm hodin.

Seděl jsem ve vypůjčené cortině zaparkované u silnice na nejvyšším kopci v kraji a pozoroval, jak deštivý úsvit zvolna tlumí světla reflektorů projíždějících vozů.

Nemohl jsem spát, a proto jsem přijel tak brzy. Ruch odpoledních a večerních příprav v pátek způsobil, že jsem si šel lehnout ve vysokých obrátkách a v mozku se mi pak celou noc všechno motalo, stále jsem uvažoval o všech možných okolnostech, které mohly zhatit naše plány.

Opakoval jsem si úryvky hovorů.

V duchu jsem znovu slyšel nevěřící, zaražený hlas Ruperta Ramseyeho na druhém konci telefonu.

„Cože chcete?“

„Chci svézt Energise v dopravním boxu. Zažil totiž v jednom boxu v Sandownu velmi nepříjemnou příhodu, bouračku... tak jsem myslel, že kdyby se teď svezl v klidu a bez úrazu, že by mu to mohlo dodat sebedůvěru.“

„Myslím, že to k ničemu nebude,“ řekl.

„Já bych to ale stejně rád zkusil. Požádal jsem jednoho mladíka, jmenuje se Pete Duveen a jezdí s vlastním boxem, aby koně vyzvedl a na chvíli se s ním projel. Myslel jsem, že zítra by se to mohlo hodit. Pete Duveen řekl, že by pro koně mohl přijet v půl osmé. Mohl byste mu ho připravit?“

„Zbytečně vyhazujete peníze,“ namítl zasmušile, „obávám se, že s tím koněm není všechno v pořádku a že to nejsou jen nervy.“

„No, uvidíme. A ještě... Budete prosím zítra večer doma?“

„Ano, až se vrátím z Chepstow.“

Nejdůležitější dostihové odpoledne mělo být v sobotu v Chepstow, na západním břehu bristolského průplavu. V Chepstow byly vypsány nejvyšší peněžité ceny a chystala se tam většina špičkových trenérů, jako Rupert Ramsey.

„Doufám, že nebudete mít námitky, ale najal jsem od jedné firmy pro Energise bezpečnostní hlídky, nastoupí, až se kůň vrátí z té projížďky.“

V telefonu bylo ticho. Pak se Rupert ozval, odměřeně a s pečlivou zdvořilostí.

„Prosím vás, nač to?“

„Z bezpečnostních důvodů,“ řekl jsem klidně. „Hlídky budou jen patrolovat u stájí a občas se tam kouknou, nebudou určitě nikomu překážet.“

Představoval jsem si, jak pokrčil rameny, jak vzdychl a jak si řekl, že se nedá nic dělat, že i s výstředními majiteli člověk musí nějak vyjít.

„Když na tom trváte, prosím... ale proč?“

„Kdybych se u vás směl zítra večer zastavit, tak bych vám to všechno rád vysvětlil,“ řekl jsem nesměle.

„No...“ chvíli uvažoval. „Pozval jsem zítra na večeři několik přátel. Nechcete se k nám připojit?“

„Ano jistě,“ ochotně jsem souhlasil. „Velmi rád.“

Zívl jsem a trochu jsem se ve voze protáhl. Přestože jsem měl teplou větrovku, rukavice a tlusté ponožky, zábly mě ruce i prsty u nohou. Okny, na která vytrvale mrholilo, bylo vidět neutěšenou, nehostinnou zvlněnou krajinu Downs. Přímo před sebou, přes bzučící stěrače jsem viděl silnici A34 na dobré dvě míle. Vynořovala se v dálce na kopci, pak klesala do údolí a zase zvolna stoupala přes Downs k vršku, na kterém jsem čekal.

Dvě míle za mnou byla křižovatka s dopravními světly a ještě o dvě míle dál byl ovocný stánek.

Předešlý večer v šest hodin mi zavolal Bert Huggerneck, celý rozčilený.

„Poslyšte, chcete něco vědět? Zejtra je plánovanej Svěrák.“

„S Padellikem?“ řekl jsem s nadějí.

„S kým jiným? Jasně že na starýho zatracenýho chudáka Padellika.“

„Jak jste se to dozvěděl?“

„Že sem poslouchal za dveřma,“ řekl rozjařeně. „Ty dva mladý chytráci se tam vybavovali, uličníci podělaný. Ganser Mays zaplaví všechny sázkový kanceláře po celý Anglii, všechny bookmakery, na poslední chvíli sázkama na Padellika. Ty dva vostrý hoši verbujou svoje slečny a kamarádky, který žádnej bookmaker vod vidění nezná, aby to vobíhaly s prachama. Musej jich mít celý stovky, podle toho, co sem slyšel.“

„Berte, vy jste ohromný.“

„Jo, safra, asi sem se minul povoláním.“

Celé odpoledne jsme s Owenem strávili tím, že jsme nosili věci do velikého nákladního vozu, který jsem najal v Chiswicku. Pečlivě jsme stále kontrolovali, jestli jsme na nic nezapomněli. Owen pracoval jako d'ábel a co chvíli se usmíval.

Charliemu jsem zavolal ještě z Hantsford Manor. Chytil jsem ho, právě když odcházel na oběd.

„Tak to můžeme spustit, bude to zítra, Stratford!“

„Sláva!“

Zavolal mi z kanceláře znovu v pět hodin. „Už jste četl večerní noviny?“ zeptal se.

„Ještě ne.“

„Jodymu poběží dva koně v Chepstow.“

„Kteří?“

„Cricklewood poběží v hlavním dostihu a Asphodel

v rámcovém steeplu.“

Jak Cricklewood, tak Asphodel patřily člověku, který se po mém odchodu stal Jodyho hlavním zákazníkem. Cricklewood byl v očích veřejnosti nejlepší kůň, kterého Jody ve svých stájích měl.

„To znamená, že Jody asi bude muset do Chepstow, určitě.“

„To bych aspoň předpokládal. Nebude chtít upoutávat pozornost na Padellika tím, že by ho osobně doprovodil do Stratfordu, nemyslíte?“

„To jistě.“

„To je přesně to, co jsme chtěli,“ řekl Charlie s uspokojením. „Jodyho se zbavíme, bude v Chepstow.“

„Přece jsme doufali, že by to tak mohlo dopadnout.“

Charlie se zasmál.

„Vy jste doufal!“ Odkášlal si. „Tak se tedy uvidíme zítra, na bojišti. A poslyšte, Steveně...“

„Zlomte vaz, až budete točit tou klikou!“

Točit klikou...

Podíval jsem se na hodinky. Bylo teprve půl osmé, ještě bylo na jakoukoli činnost příliš brzy. Nastartoval jsem motor a čekal, až začne hrát topení.

Všichni ti malí panáčky, kteří se budou točit na svých hřídelích a budou cvičit tak, jak mají předepsáno... Allie, Bert, Charlie a Owen. Felicity a Jody, Ganser Mays, Padellik, Energis a Black Fire. Rupert Ramsey a Pete Duveen.

Pak tu však byl ještě jeden panáček, o kterém jsem nevěděl zhora nic.

Uvažoval jsem o něm a neklidně jsem se zavrtěl.

Veliký člověk s brýlemi proti slunci, svalnatý, uměl se prát.

Co ještě?

Kdo koupil Padellika v doncasterské dražbě?

Nevěděl jsem, jestli ten člověk koně koupil na Jodyho pokyn, nebo jestli znal Energise tak dobře, že mohl sám hledat jeho dvojníka. Nemohl jsem žádným způsobem zjistit, jak to vlastně bylo.

Ve svých plánech jsem pro něho neměl žádné místo. Jestli se někde vynoří jako Černý Petr, může všechno zmařit. Zdvihl jsem dalekohled, který jsem měl připravený na vedlejší sedadle, a začal jsem sledovat vozidla, jak se vynořovala na vrcholu kopce v dálce. I při velkém zvětšení bylo na vzdálenost dvou mil obtížné rozeznat jednotlivé vozy. Když sjížděly dolů do údolí a začínaly stoupat vzhůru, směrem k mému stanovišti, viděl jsem je jen zepředu a zkresleně.

Na horizontu se objevilo něco, co vypadalo jako vůz s přívěsem. Podíval jsem se na hodinky. Jestli to je Allie, tak přijíždí přesně.

Zaostřil jsem a pozoroval ta dvě vozidla, jak sjíždějí dolů do údolí. Byl to určitě landrover s přívěsem pro transport zvířat. Vystoupil jsem z vozu a díval se, jak vyjíždějí do kopce, až jsem konečně dokázal přečíst poznávací značku. Byla to Allie.

Vyšel jsem na silnici a zamával na ni. Zajela na parkoviště, stočila okénko a ustaraně se vyklonila.

„Co se děje?“

„Všechno v pořádku.“ Políbil jsem ji. „Přijel jsem sem moc brzy, tak jsem ti chtěl aspoň popřát dobré jitro.“

„Uličníku! Když jsem tě tu viděla stát a mávat, dostala jsem strach, že se něco zvirtlo.“

„Trefilas dobře?“

„Bylo to úplně jednoduché.“

„Spalas dobře?“

Nakrčila nos. „Celkem ano. Ale, páni, to je bláznivý podnik, ten dům. Nic tam nefunguje. Když chceš spláchnout na záchodě, musíš přivolat slečnu Johnstonovou, protože jen ona zná ten zázračný hmat, nikoho jiného to

neposlouchá. Ale jsou vlastně obě moc milé, chudinky.“

„Asi pamatují lepší časy,“ poznamenal jsem.

„Ano, to určitě. Ukazovaly mi knihu s výstřižky z novin a časopisů. Tak před třiceti čtyřiceti lety musely mít v jezdeckém světě jméno. Taky všude možně vyhrávaly. Ted' mají co dělat, aby vyšly s rentou a brzy asi budou mít hlad.“

„Říkaly něco?“

„Ovšem že ne. Je to ale na nich vidět.“

„Black Fire je v pořádku?“

„Jistě. Pomohly mi ho naložit, naštěstí, bez nich bych to nikdy nedokázala.“

„Byly s ním potíže?“

„Ne, byl jako beránek.“

Šel jsem dozadu k přívěsu a nakoukl dvířky dovnitř. Black Fire byl uvázaný v levém stání, vpravo visela síť se senem. Ty dvě dámy možná umřou hladu, ale jejich koně určitě ne.

Vrátil jsem se k Allie. „Zlom vaz.“

„Ty taky.“

Zářivě se na mne usmála, vytočila okénko a opatrně vyjela z parkoviště do proudu vozidel mířících na sever.

Nejdůležitější byl čas a časový plán.

Seděl jsem ve voze, obrazně jsem si okusoval nehty a doslovně se každých třicet vteřin díval na hodinky.

Padellic měl to odpoledne běžet v posledním dostihu, v šestém. Většinou tak plánovali proutěnky pro nováčky, obecenstvo tolik nepřitahovaly. Protože v lednu je odpoledne krátké, měl se poslední dostih běžet v půl čtvrté.

Jako většina ostatních trenérů, nechával Jody svoje koně přivázet tak dvě hodiny před příslušným dostihem. Zřídka kdy je posílal později, spíš se stalo, že dříve.

Jízda s dopravním boxem od Jodyho stájí do Strat-

fordu nad Avonou trvala dvě hodiny. Vůz s koněm musel tedy vyjet nejpozději v půl dvanácté.

Považoval jsem za pravděpodobné, že vyjedou o hodně dříve. Kdyby vyjeli skutečně až na poslední chvíli, nesmělo by je potkat nic neočekávaného ani cestou, ani při příjezdu na závodiště. Byl jsem přesvědčený, že kdybych já byl na místě Jodyho nebo Gansera Mayse, určitě bych nechtěl riskovat, když jde o tak velikou věc, a raději bych pro jistotu počítal s neplánovaným zdržením.

V půl jedenácté... Ale co když jeli dřív...

Polkl jsem nasucho. Nezbyvalo mi než se spolehnout na dohady.

Jestli Jody z nějakého neznámého důvodu vypravil koně mnohem dříve, jestli už tudy projeli, pak byly všechny naše plány úplně zbytečné.

Jestli je poslal minulý den... nebo jestli je poslal vozem jiného trenéra s jiným koněm, aby ušetřil na cestovních výlohách... Jestli se řidič z jakéhokoli důvodu rozhodl jet výjimečně jinudy...

Ta jestliže se množila jako mravenci.

Devět hodin patnáct minut.

Vystoupil jsem z vozu a vytáhl anténu veliké, výkonné vysílačky. Bylo mi sice dobře známo, že britský občan smí vysílat, jen když na to má veletucet různých úředních povolení, ale věděl jsem, že porušíme éter jen na několik sekund. Ostatně, kdybychom místo vysílání zapalovali na kopcích signální ohně, nadělali bychom určitě víc zmatku.

Začal jsem vysílat.

„Charlie?“

„Všechno v pořádku.“

„Výborně.“

Chvíli jsem počkal, pak jsem znovu přepnul na vysílání.

„Owen?“

„Slyším, pane Scotte.“

„Výborně.“

Owen a Charlie se navzájem nemohli slyšet, ale oba slyšeli mě, protože jsem byl tak vysoko na kopci. Nechal jsem páčku přepnutou na příjem a vrátil jsem vysílačku s vytaženou anténou do vozu.

Ještě trochu mrholilo, ale já měl sucho v ústech.

Přemýšlel jsem o nás pěti, jak sedíme a čekáme. Bylo by mě zajímalo, jestli je také zlobí nervy tolik jako mne.

Ve vysílačce to najednou zapraskalo. Rychle jsem se pro ni natáhl.

„Pan Scott?“

„Ano, Owene?“

„Právě tudy projel Pete Duveen.“

„Dobře.“

Uvědomil jsem si, že mluvím rozčileně, a slyšel jsem napětí i v Owenově hlase. Pete Duveen dorazil včas... Věci se dávaly do pohybu. Odložil jsem vysílačku a zhnuseně jsem konstatoval, že se mi třesou ruce.

Pete Duveen zajel se svým dopravním boxem na parkoviště devět a půl minuty poté, kdy minul Owenovo stanoviště, které bylo na dohled od silnice k Jodyho stájím. Pete měl bledě modrý box, vpředu a vzadu s velkým červeným nápisem, na kterém bylo jeho jméno, adresa a telefonní číslo. Vídal jsem ten vůz i jeho majitele často na dostizích, byl to také on, koho jsem si tehdy v Sandownu zbytečně najal, když jsem se pokoušel Jodymu zabránit v tom, aby si odvezl Energise.

Pete Duveen vypnul motor a seskočil z kabiny.

„Dobré jitro, pane Scotte.“

„Dobré jitro, rád vás vidím.“

„Já zase rád vyhovím.“

Vesele se usmál a tak trochu mi tím naznačoval, že mě sice má za úplného blázna, ale že nakonec mám

právo být blázen, pokud jsem neškodný a hlavně pokud mu platím.

Byl světlovlasý, statný, s větrem ošlehaným obličejem s malým, řídkým knírkem, klidný, upřímný a poctivý. Měl dopravní firmu, která se skládala jen z něho a jeho vozu, a docela se mu dařilo.

„Máte mého koně?“ zeptal jsem se.

„Jasně.“

„Jak se chová?“

„Výborně, celou cestu ani nepřešlápl.“

„Můžu se na něho podívat?“

„Jasně. Ale poslyšte, on se opravdu choval vzorně, když jsme ho nakládali, tak se tvářil, jako že mu to je úplně jedno.“

Spustil jsem postranici, která současně sloužila jako nakládací rampa pro koně. Vůz byl větší než ten, který měl Jody, jinak byl ale podobný. Kůň stál v posledním stání v přední řadě a tvářil se úplně znuděně a lhostejně.

Zase jsem postranici upevnil.

„Co my víme, třeba mu ta změna udělá dobře,“ poznamenal jsem.

„Třeba,“ utrousil skepticky.

Usmál jsem se.

„Nedal byste si kávu?“

„Rád.“

Otevřel jsem kufr u svého vozu, vytáhl termosku a nalil nám oběma každému jeden šálek.

„Nechcete sendvič?“ zeptal jsem se.

S díky přijal nabídku a s chutí se pustil do chleba obloženého masem a salátem z naložené zeleniny. Začal se omlouvat za to, že je tak hladový.

„Vyjel jsem dnes hodně brzy, když jste chtěl, abych tu byl už v půl desáté.“

„To je dobře.“

„Hm... proč jste chtěl, aby to bylo tak brzy?“

„Protože na později už mám jiný program,“ řekl jsem klidně.

To ho ještě utvrdilo v tom, že musím být blázen, ale čí chleba jíš...

Přestávalo mrholit a nebe začínalo blednout. Povídali jsme si o dostizích vůbec, pak o dostizích ve Stratfordu nad Avonou a já si začínal dělat starosti, jak ho zabavím, kdyby se Jodyho vůz zdržel a vyrazil skutečně až na poslední chvíli.

Do čtvrt na jedenáct jsme každý vypil dva šálky kávy a Pete už měl dost sendvičů. Začal se neklidně vrtět, trochu naznačoval, že bychom snad mohli vyrazit. Tvářil jsem se, jako bych to nepozoroval, a vykládal jsem mu o radostech spojených s vlastnictvím dostihových koní, zatím co se mi žaludek svíral pěknou trémou. Deset hodin dvacet minut. Deset hodin dvacet pět minut. Půl jedenácté. Nic.

Možná že jsem si to špatně vypočítal. Možná že se přihodila jedna z těch neplánovaných věcí, která by mohla všechno zvrtnout.

Půl jedenácté a pět minut.

„Poslyšte,“ ozval se Pete významně. „Vy jste říkal, že toho ještě dnes máte moc, takže já bych si myslel...“

Ve vysílačce to zapraskalo.

Rychle jsem skočil k předním dvířkům a sáhl pro ni do vozu.

„Pan Scott?“

„Ano, Owene?“

„Právě po té silnici přijíždí modrý box... Zahnul na jih.“

„Dobře.“

Musel jsem se přemáhat, abych nedal najevo svoje zklamání. V tom voze museli být ti dva koně, které Jody posílal do Chepstow.

„Copak je?“ ptal se vedle mne Pete Duveen, plný ne-

vinné zvědavosti.

„To bylo rádio.“

„Znělo to jako rádio, co mají policajti.“

Usmál jsem se a vrátil se dozadu za vůz. Sotva se mi podařilo znovu zahájit konverzaci s Petem, ozvalo se znovu zapraskání.

„Pan Scott?“

„Poslouchám.“

„Právě přijel světle hnědý box s červeným pruhem. Zahnul na sever,“ oznamoval vzrušeně.

„To je on.“

„Tak já jedu.“

Najednou se mi udělalo skoro nanic. Zhluboka jsem se nadechl a přehodil páčku na vysílání.

„Charlie?“

„Co?“

„Už jedou.“

„Aleluja!“

Zase se vedle mne objevil zmatený a zvědavý Pete. Neohlížel jsem se na něho a vytáhl jsem z kufru cestovní brašnu.

„Tak bychom mohli vyrazit,“ řekl jsem přátelsky. „Kdybyste proti tomu nic neměl, tak bych se rád sám přesvědčil, jak se kůň chová za jízdy, rád bych se s vámi kousek svezl, nevadilo by vám to?“

Tvářil se udiveně. Celý ten podnik mu musel připadat úplně bláznivý.

„Jak chcete,“ řekl odevzdaně, „vy jste šéf.“

Pokynul jsem mu, aby nastoupil a nastartoval vůz, a hodil jsem svoji brašnu vpředu na sedadlo pro spolujezdce. Motor zabručel, naskočil a začal hřmít. Vrátil jsem se ke své cortině.

Zamkl jsem kufr, zavřel okénka, zamkl dvířka a pak jsem se opřel o blatník, v jedné ruce dalekohled, ve druhé vysílačku. Petovi Duveenovi trvalo devět a půl

minuty, než dojel od Jodyho odbočky k mému parkovišti. Šoférovi, který vezl Energise, to trvalo přesně stejně dlouho. Díval jsem se dalekohledem na protější kopec a viděl jsem, jak se přes horizont přehoupl nejdříve Owenův modrý nákladák a hned za ním ten světle hnědý.

Díval jsem se, jak sjíždějí do údolí a začínají zase stoupat. Přepnul jsem na vysílání.

„Charlie?“

„Poslouchám.“

„Máte sedm minut. Owen je vpředu.“

„Dobře.“

Zastrčil jsem anténu a s vysílačkou v ruce jsem se vyhoupl k Petovi do kabiny. Tázavě se na mne zadíval. Nemohl pochopit, čím jsem se tak zdržel.

„Ještě moment,“ řekl jsem bez dalšího vysvětlování.

Trpělivě čekal, bláznům se nemá odporovat.

Konečně přijel Owen. Když vyjel do kopce až k našemu parkovišti, přeřadil a začal zvolna přidávat. Jodyho šofér si počínal stejně. Podíval jsem se na předek vozu, když nás míjel. Promáčklý plech už byl vyklepaný, ale o laku se vozu ještě ani nezdálo. Stačil jsem nakouknout do kabiny. Seděli tam dva muži. Jody tam nebyl. Ty dva jsem neznal, jeden z nich byl asi nový šofér a druhý stájník. Líp to dopadnout nemohlo.

Rychle jsem nastoupil k Petovi.

„Tak jedeme.“

Ten náhlý spěch musel vypadat stejně bláznivě jako to, jak jsem předtím otálel, Pete však bez komentáře poslechl. Jakmile se v proudu vozidel objevila mezera, rychle vyjel na silnici. Mezi námi a Jodyho boxem jelo asi čtyři nebo pět vozů, to bylo docela výhodné.

Během další čtyřmílové jízdy jsem se snažil tvářit jakoby nic, ale srdce mi přitom bilo jako buben na diskotéce. Owen přejel velikou křižovatkou vteřinu předtím,

než naskočila oranžová, a Jodyho vůz musel zůstat stát na červenou. Viděl jsem, jak Owen mizí za zatáčkou.

Mezi námi a Jodyho boxem byly jen tři osobní vozy a jeden malý firemní nákladní vůz. Když zase naskočila zelená, jeden z osobních vozů odbočil doleva a my jsme se ocitli příliš blízko za boxem, který jsme sledovali. To se mi nelíbilo.

„Jedťe o něco pomaleji, prosím vás,“ požádal jsem.

„Jak chcete... Ale kůň je klidný jako beránek.“

Ohlédl se přes rameno na velikou, černou koňskou hlavu, která klidně a trpělivě koukala malým okénkem. Kůň byl asi tak nervózní jako balvan.

Předjely nás dva osobní vozy. Rozvážně, pomalu jsme jeli dál, až jsme se dostali k úpatí kopce. Pete přeradil a vůz začal hřmotně stoupat. Před vrcholem stoupání zahlédl Pete výstražnou tabuli na trojnožce na kraji silnice.

„Zatraceně,“ ulevil si.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Viděl jste to? Před námi je dopravní kontrola.“

„To máte jedno, vždyť nikam nespěcháme.“

„Vlastně ne.“

Vyjeli jsme na náhorní rovinku. Před námi vlevo byl stánek s ovocem a parkoviště. Uprostřed silnice byly v řadě postavené červenobílé kužele, jakými se označují překážky na vozovce, v levém dopravním pruhu stál vysoký člověk v policejní uniformě s čepicí s černobíle kostkovanou páskou a řídil provoz.

Jak jsme se k němu blížili, viděli jsme, že soukromé vozy pouští dál. Petovi ukázal, aby zajel na parkoviště. Šel podle vozu a povídal si s Petem.

„Dlouho vás nezdržím, jen několik minut. Objedťe to prosím a zastavte tamhle směrem ke mně.“

„Dobře,“ řekl Pete odevzdaně a přesně uposlechl pokynů.

Zatáhl ruční brzdu. Stáli jsme čelem k silnici, několik stop vlevo od nás stál Jodyho box, za ním zády k silnici Owenův nákladák a ještě dál za ním, až na druhé straně vyštěrkovaného prostranství, stála maringotka, slepou stěnou bez oken směrem k nám.

Landrover s trajlerem, kterým přijela Allie, stál blízko Jodyho boxu. Pak tam byl ještě vůz, kterým přitáhli maringotku. Celé parkoviště vypadalo zaplněné a plné úřední činnosti. Na trojnožce před maringotkou byl další nápis.

*Odbor pro životní prostředí
Dopravní průzkum*

U dveří na jednom konci maringotky byl nápis *Vstup*.

Jodyho šofér a stájník právě v tu chvíli vstupovali po schůdcích a mizeli v maringotce.

„Tudy prosím,“ ukázal úřední prst. „A vezměte si s sebou řidičský průkaz, papíry od vozu a knihu jízd, prosím.“

Pete pokrčil rameny, vzal papíry a šel. Vyskočil jsem z kabiny a díval se za ním.

Jakmile zmizel uvnitř, plácl mě Bert po zádech zcela neúředně a nepolicejně a prohlásil. „To bylo snadný jak facka.“

Okamžitě jsme zahájili bleskové akce. Museli jsme udělat spoustu práce a měli jsme na to jen čtyři minuty.

Odjistil jsem postranici u Jodyho boxu a opatrně jsem ji spustil dolů. Věděl jsem, že jakýkoli hluk, jakékoli podezření, že by se snad někdo mohl dobývat ke koni, vždy přivolá řidiče dopravního boxu, policie sem, policie tam. Nebezpečí hluku také bylo od začátku jedním z našich největších problémů.

Spustil jsem rampu u vozu Peta Duveena a u trajleru, s kterým přijela Allie.

Bert mezitím přinesl veliké balíky stočených, tři palce silných latexových koberců z Owenova nákladního vozu a rozprostřel je na všech spuštěných rampách a na zemi mezi jednotlivými vozy. Já pak vytáhl z tašky ohlávku, kterou sem. pro tento účel zvlášť koupil, a vylezl jsem do Jodyho boxu. Černý kůň se na mne lhostejně díval. Stál tam zcela klidně, na hřbetě příkrývku a na nohou chrániče. Podíval jsem se, jestli má na uchu ten malý vroubek a lysinku na pleci, a pak jsem ještě ztratil drahocennou vteřinu tím, že jsem koně poplácával po hřbetě.

Bylo mi jasné, že úspěch celého podniku zcela závisí na tom, jestli se mi podaří přemluvit tohoto skoro neznámého čtvernožce, aby se mnou klidně a bez odporu odešel. Trpce jsem litoval, že nemám víc zkušeností. Měl jsem sice šikovné ruce a lásku ke svému zvířeti, ale to nestačilo.

Odepnul jsem řemínky na příkrývce a děkoval jsem nebesům za to, že Jody nemá ve zvyku dávat koním na cestu jako chrániče pracně natočená obinadla, ale že používá chráničů z umělé hmoty, vyložených pěnovou gumou, které se na nohu připevňují jen pruhy samolepicí pásky.

Než Bert dokončil protihluková opatření, měl jsem všechny čtyři chrániče dole. Pak jsem dal koni novou ohlávku. Tu, kterou měl předtím, jsem rozepnul a nechal viset na vazáku. Na novou jsem připevnil provaz a zkusmo jsem trošku zatáhl. Energis udělal krok vpřed, pak další a pak mě krásně, jako po másle následoval dolů z rampy. Bylo to jako zázrak, jen bych si byl přál, aby to šlo rychleji.

Rychleji! Teď ještě ty ostatní, rychle.

Zdálo se, že koním ty měkké pěnové koberce při chůzi nevadí, jen odmítají jít rychle. Snažil jsem se chovat klidně, nechtěl jsem, aby poznali, že jsem rozčilený,

bál jsem se, aby se nevylekali, aby se nezačali plašit, aby nezačali tancovat a nebušili okovanými kopyty do tvrdého povrchu parkoviště.

Rychleji, rychleji!

Musel jsem odvést Energisova dvojníka na místo, musel jsem mu dát správnou příkrývku, správné chrániče a správnou ohlávku, než se řidič boxu a stájník vrátí z maringotky.

Ještě kopyta... Dostihové podkovy občas přibíjel koním místní kovář, ještě než vyjeli, ten jim pak většinou kopyta namazal olejem, aby nebylo vidět rýhy po rašpli a aby nohy pěkně vypadaly. Přivezl jsem si pro tento případ v tašce olej na kopyta a dobře jsem udělal. Energis měl už podkovy vyměněné.

„Proboha dělejte,“ honil mě Bert, když mě viděl jít pro olej.

Sám právě utíkal zpátky k nákladnímu vozu, uklízel latexové koberce a šklebil se rozjařeně jako kluk.

Namazal jsem kopyta, takže byla krásně tmavá a lesklá. Připnul jsem ohlávku, která tam visela, uzlu na vazáku jsem se ani nedotkl, věděl jsem, že by stájník okamžitě poznal, kdyby byl uzel jiný. Připevnil jsem řemínky na příkrývce a pásky na chráničích. Zavřel jsem malá dvířka u stání přesně tak, jak byla předtím, a ještě jsem se jednou ohlédl, než jsem zdvihl rampu. Černý kůň se na mě netečně díval trpělivýma a klidnýma očima. Usmál jsem se na něho, seskočil dolů a s Bertovou pomocí jsem zdvihl a zajistil postranici.

Owen vyšel z maringotky, přeběhl přes parkoviště a zajistil rychle rampu trajleru. Já vyskočil ke koni v Petově boxu. Bert zdvihl rampu a nehučně zastrčil háky.

Parkoviště vypadalo z okna Petova boxu klidné a uspořádané.

Owen se usadil za volant svého vozu a Bert se vrátil na silnici. V tu chvíli vyšel z maringotky Jodyho řidič

a stájník a spěchali přes parkoviště ke svému dopravnímu boxu. Rychle jsem se schoval. Zaslechl jsem, jak si jeden z nich stěžuje. „Zatracený pitomý poldové, takhle člověk zbytečně ztrácí čas!“

Motor naskočil, vůz se dal do pohybu, Bert ohleduplně zastavil několik vozidel, aby mohl v klidu vyjet na silnici a pokračovat v přerušené cestě. Kdyby mě nebylo čekalo ještě tolik práce, byl bych se asi dal do smíchu.

Hodil jsem přes koně příkrývku a přivázal vazák na ohlávku. Ještě chrániče. V životě jsem nemusel pracovat tak rychle. Nezapomněl jsem na nic? Ohlédl jsem se na svého krásného černého koně a rychle jsem uvažoval. Kůň se na mne také upřeně díval. Usmál jsem se na něho a řekl mu, že je ohromný. Pak se z maringotky vynořil Pete a já rychle vylezl do kabiny na sedadlo pro spolujezdce a snažil jsem se tvářit znuděně, jako po dlouhém čekání, zatímco jsem byl zpocený námahou a srdce mi tlouklo jako o závod.

Pete nasedl za volant a zhnuseně hodil do přihrádky papíry a knihu jízd.

„Tohle je teď každou chvíli, každou chvíli nás stavějí, kontrolují vozidla. Vždycky se tím zabije půl hodiny, dopravní průzkum!“

„Je to jistě k zlosti,“ snažil jsem se mluvit pomalu, pomaleji než mi tlouklo srdce.

Vrátila se mu obvyklá dobrá nálada.

„No, musím uznat, že ty kontroly jsou také k něčemu dobré. Byly doby, kdy některé nákladáky byly jako smrt na kolečkách. Ostatně, někteří řidiči taky.“

Natáhl se po klíčkách od zapalování.

„Tak kam teď?“ zeptal se.

„Můžeme jet. Měl jste pravdu, kůň je naprosto klidný. Odvezl byste mě, prosím vás, k mému vozu?“

„Jasně, vy jste šéf.“

Bert zastavil na chvíli provoz v dopravním pruhu,

který směřoval na jih, a asistoval nám při výjezdu. Obličej měl jako vytesaný z kamene, ale určitě se ohromně bavil. Pete mě rozvážným tempem zavezl na malé parkoviště, kde čekala moje cortina.

„Vy si asi myslíte, že jsme zbytečně promarnili den, ale mohu vás ubezpečit, že z mého hlediska to bylo velmi prospěšné,“ řekl jsem.

„Jistě,“ přikývl.

„Tak to by bylo.“

Vzal jsem brašnu a seskočil z kabiny. Zamával mi ještě z okénka a vyrazil po A34 na jih.

Opřel jsem se o vůz a díval se za ním, jak sjíždí do údolí a jak stoupá k horizontu a mizí.

Jakpak se asi Energisovi bude líbit jeho nový domov?

Když jsem se vrátil, seděli Charlie, Allie, Bert i Owen v maringotce, pili kávu a smáli se jako malé děti.

„Poslyšte,“ Bert se zakuckával smíchy. „Představte si, že sotva sme sundali tu ceduli a ty kužele, jeli kolem policajti. To bylo vo chlup!“

„Doufám, že nezastavili.“

„Ale kdepák! Teda, tu čepici sem sundal hned, je mi jasný, že policajti nemaj rádi, když si na ně někdo hraje, i když ta kostkovaná policejní páska byla jen mašle s černě namalovanejma kostkama.“

„Byl to jediný policejní vůz, který tady za celou tu dobu projel,“ řekl Charlie střízlivě.

„Ty kužele byly na silnici jenom asi deset minut,“ poznamenala Allie. „Kdyby se tu byli ukázali policajti zrovna během té chvíle, to by byla opravdu velká smůla.“

Seděla u jednoho z psacích stolů, vypadala úpravně a nenápadně, v jednoduché tmavé sukni a svetru. Na psacím stole stál stroj a stoh papírů. U druhého stolu seděl Charlie ve starším, obnošeném obleku, který mu byl trochu malý. Učesal si pěšinku vprostřed, vlasy měl ulízané, změnil mocného finančníka v malého byrokrata. Před sebou měl haldu úředně vyhlízejících papírů a tiskopisů, na stěně ministerské vyhlášky a nařízení.

„Prosím vás, kde ste to všechno sebral?“ zeptal se Bert.

„Řekl jsem si o to, nevěřil byste, jak je snadné získat úřední vyhlášky a podobné věci, jednoduše si o ně řeknete.“

„To mě teda podržte!“

„Ty naše tiskopisy nejsou ovšem správné, jsou to ve-

směs žádosti o řidičský průkaz nebo o cestovní pas. S Owenem jsme si vymysleli otázky pro tuhle kontrolu, naklepali jsme je pro Charlieho na stroji a Charlie předstíral, že zapisuje odpovědi do formulářů.“

Owen se se šťastným úsměvem napil kávy a Charlie se pochechtával.

„Škoda, že jste neviděl tady našeho přítele, jak sehrál tu svoji zdržovačku. Stál tady přede mnou, tvářil se jako úplný idiot, na otázky buď odpovídal úplně nesmyslně, nebo se se mnou začínal hádat. Ti chlapi od Jodyho se docela bavili, takže ani nic proti tomu zdržení nenamítali, to spíš ztrácel trpělivost ten váš, ten Pete Duveen, stál ale až na konci fronty, takže musel být zticha.“

„Čtyři minuty, říkal jste, že potřebujete aspoň čtyři minuty, tak jsem dělal, co jsem mohl,“ řekl Owen.

„Myslím, že jste to dokázal protáhnout skoro na pět minut,“ řekl jsem vděčně. „Bylo zvenku něco slyšet?“

Allie se dala do smíchu.

„Tady byl takový randál... Owen se hádal, já mlátila do stroje, venku jezdily vozy, měli jsme puštěné rádio, a pak to topení... Co jsi s tím topením udělal?“

Všichni jsme se podívali na plynový radiátor, kterým se maringotka vytápěla. Hlomožil jako rozbitý žentour.

„Přišrouboval jsem nahoře takovou klapku na volném pantu. Horký vzduch klapku nadzdvihuje, takže naráží do plechu.“

„Prosím vás, vypněte to, než se z toho zblázním,“ ozval se Charlie.

Vytáhl jsem šroubovák a klapku odmontoval. Topení se uklidnilo a Charlie prohlásil, že uznává, že vzdělání může být tu a tam i užitečné.

„Pete Duveen se s tím Jodyho řidičem znal,“ poznamenala Allie, „asi se všichni znají, je to klan.“

„Bodejť, pořád se setkávají, na všech dostihách,“ přikývl Bert. „Jo, ten řidič začal dělat trochu potíže, když

jsme řekli, že sem dovnitř musí i ten stájník, měl ste pravdu, vono je nějaký nařízení, že nesměj nechat dostihovýho koně ani chvíli bez dozoru. Tak sem teda řek, že jim ho zatím pohlídám. Dobrý, co? Řek, že to snad bude v pořádku, když sem policista. Já řek, že máme instrukce, že k tý kontrole musí jít každej, bez výjimky.“

„Když se člověk tváří patřičně úředně, tak ho každý poslechne,“ Charlie blaženě přikyvoval.

„No...“ odložil jsem šálek s kávou, kterou jsem už velice potřeboval, a protáhl jsem se. „Měli bychom vyrazit, nemyslíte?“

„Ano... Nejdřív ale musíme všechny tyhle věci přestěhovat do Owenova náklad'áku.“

Pomalů se zdvihli. Stále se ještě potěšeně usmívali. Sbalili jsme všechny rekvizity inscenace „dopravní kontrola“ do papírových pytlů. Allie vyšla za mnou ven.

„Ty si neumíš představit, jaká to byla legrace...“

Ted', když už to bylo za námi, mi taky připadalo, že to vlastně byla ohromná zábava. Objal jsem Allie, políbil ji a přikázal jí, aby byla opatrná. Sám jsem jí to za sebe také musel slíbit.

„Večer ti zavolám,“ řekl jsem.

„Nejraději bych jela s tebou!“

„Jenže tohle tu nemůžeme nechat celý den stát,“ ukázal jsem na landrover s přívěsem.

Usmála se.

„To máš asi pravdu. Charlie také říkal, že bychom odtud měli co nejrychleji vypadnout, než se nás někdo začne vyptávat, co tu vlastně děláme.“

„Charlie má úplnou pravdu.“

Jel jsem na dostihy do Stratfordu nad Avonou.

Jel jsem rychle a cestou jsem uvažoval o tom, do jaké míry a jakým způsobem je možné napravovat křivdy bez pomoci advokátů. Přemýšlel jsem o pomíjivé ceně

dostihových koní a o pomalých cestách spravedlnosti. Přemýšlel jsem o tom, jak snadno by mohla uplynout nejlepší léta života výborného koně, zatímco by se u soudu hádali o to, komu ten kůň vlastně patří. Co asi Jody udělá, až zjistí, co se dopoledne odehrálo? Tiše jsem doufal, že ho znám natolik dobře, abych to dokázal správně odhadnout.

Když jsem chvíli před prvním dostihem zaparkoval u závodistiště, zahlédl jsem Jodyho box, stál v řadě jiných vozů u vjezdu ke stájím. Podle toho, jak tam pobíhali a že rampa byla spuštěná, jsem usoudil, že koně ještě nevyvedli ven.

Seděl jsem ve voze asi ve stoyardové vzdálenosti a díval se k boxům dalekohledem. Jestlipak stájník pozná, že má nesprávného koně? Možná že ne, jistě ho ve snu nenapadne, že mu ho cestou někdo mohl vyměnit, a pokud by se mu něco nezdálo, tak to nejspíš bude považovat za hloupost a jednoduše nad tím pokrčí rameny. Byl nový, a jak jsem znal provoz u Jodyho, bylo možné doufat, že nebude ani příliš zkušený, ani chytrý.

Zatím se tvářil bezstarostně. Sešel z rampy, v jedné ruce vědro vody, v druhé nějaké věci a odešel branou ke stájím. Byl štíhlý, asi dvacetiletý, měl kudrnaté dlouhé vlasy, na sobě křiklavě červené kalhoty. Tiše jsem doufal, že ho zajímá spíš jeho vlastní exteriér než exteriér koně. Odložil jsem dalekohled. Čekal jsem.

Vtom jsem zahlédl, jak přes parkoviště kráčí směrem k dopravním boxům nějaká žena v bílém plášti. Trvalo mi několik vteřin, než jsem si uvědomil, kdo to je.

Felicity Leedsová.

Jody se svými zkušenými očima sice odjel do Chepstow, ale tady se objevila Felicity.

Vyskočil jsem z vozu a rychle jsem k ní zamířil.

Mládenec se vrátil ze stájí, vylezl po rampě do vozu a po chvíli se znovu objevil s koněm. Felicity se k němu

blížila v okamžiku, kdy koně začínal přemlouvát, aby sešel dolů.

„Felicity!“ zavolal jsem.

Otočila se, zahlédla mě, zatvářila se zděšeně, rychle se ještě podívala na koně a pak vykročila směrem ke mně.

Když jsme se setkali, zadíval jsem se jí přes rameno a zeptal se se správnou dávkou překvapení, které jen tak tak že nehraničilo s podezíravostí.

„Co je to za koně?“

Ohlédla se na černý koňský zadek, který mizel ve stájích, a začala rychle uvažovat.

„To je Padellic, náš proutěnkář, nováček. Za moc nestojí.“

„Trochu mi připomíná...“ začal jsem zvolna.

„Dnes poběží první dostih,“ skočila mi rychle do řeči Felicity. „Neskládáme do něho žádné velké naděje.“

„Aha,“ řekl jsem váhavě, jako by mi stále ještě něco vrtalo v hlavě. „Půjdete se na něho podívat do stájí? Já bych...“

„Ne,“ řekla rozhodně. „To není zapotřebí, je určitě v pořádku.“

Krátce mi zamávala a vykročila energicky k hlavnímu vchodu na závodiště.

Do dostihových stájí nesmí nikdo vkročit bez doprovodu trenéra. Věděla, že svoji zvědavost nebudu moci ukojit, dokud koně nevyvedou těsně před dostihem. Až do té chvíle jí tedy nehrozilo žádné nebezpečí.

Mně záleželo na tom, aby se do stájí nedostala ani Felicity. Nebyl důvod, proč by tam musela chodit, trenéři tam často nešli, když jejich koně nepřijeli zdaleka. Usoudil jsem však, že nemůže uškodit, když se Felicity pro to odpoledne postarám o zábavu.

Narazil jsem na ni znovu před vážnicí. Třásla se napětím od hlavy v hedvábném šátku až k patě na vyso-

kém podpatku, na tvářích měla červené, hektické skvrny a v očích vzteklý neklid, žhavý jak v horečce.

„Felicity, nevíte náhodou něco o hromadě hnoje, kterou mi někdo složil před domem?“

„O čem?“

Podívala se na mne nechápavě a nevinně. Jenže ta nevinnost a nechápavost nebyla dost přesvědčivá.

Popsal jsem do velikých podrobností tvar, vzhled a složení té hromady a poznamenal jsem, že se velice podobala hromadě hnoje u jejich stájí.

„Všechno hnůj vypadá stejně,“ prohlásila. „Těžko byste poznal, odkud který je.“

„Ale ano, poznal, stačí poslat vzorek na analýzu.“

„Vy jste to udělal?“ zeptala se ostře.

„Ne,“ přiznal jsem.

„Tak vidíte!“

„Stejně to však nejspíš vypadá na to, že to máte na svědomí vy nebo Jody.“

S odporem se na mne zadívala.

„Na všech závoďkách každý ví, jak ohavně jste se k nám choval, nemůžete se tedy divit, když někdo vyjádřil svoje pocity tak hmatatelně.“

„Jenže by mě překvapilo, kdyby si s tím kdokoli jiný než vy dal tolik práce.“

„Nehodlám se s vámi o tom bavit,“ odsekla.

„Já zase ano.“

A také jsem v tom pokračoval, neúnavně.

S tou hromadou hnoje utekla valná část odpoledne. O zbytek času se postaral Quintus.

Vkráčel se svou krásnou, důstojnou, ale prázdnou hlavou k tribunám. Formálně nadzdvihl klobouk a Felicity krátce políbil na tvář. Na mne se zamračil.

Felicity se k němu vrhla jako ke své spáse.

„Nevěděla jsem, že tu budeš,“ vítala ho s úlevou a s radostí.

„Myslel jsem, že neuškodí, když sem zajedu.“

Odvedla ho z doslechu a začala mu něco vážně vykládat. Souhlasně přikyvoval a usmíval se. Stále ještě mu něco povídala. Dobrotivě kýval hlavou a poplácával ji po zádech.

Vrhl jsem se na ně jako neodbytná vosa.

„Proboha, už s tím dejte pokoj!“ vyštěkla Felicity.

„O čem mluví ten člověk?“ zeptal se Quintus.

„O hromadě hnoje, kterou měl před domem.“

„Ach tak!“

Znovu jsem to celé začal vyprávět. Musím říci, že mi ta hromada začala dodatečně přirůstat k srdci.

Quintus se tvářil pobaveně a spokojeně. Měl co dělat, aby se nedal do smíchu, a v očích mu svítila zlomyslnost.

„Stejně vám to patří,“ řekl.

„Myslíte?“

„Pro smrada smrad,“ prohlásil se zadostiučiněním.

„Co jste to řekl?“

„Hm... nic.“

Najednou mi to bylo všechno jasné. „Tak vy to máte na svědomí!“ řekl jsem s jistotou.

„Nebud'te směšný.“ Stále ještě byl pobavený.

„Takové pubertální, záchodové žerty se k vám přesně hodí.“

„No dovolte, to je urážka!“ pobavení vystřídal vztek.

„Bude vás zajímat, že si policie ten korespondenční lístek odnesla, vezmou z něho otisky prstů.“

Naprázdko otevřel a zavřel ústa. Tvářil se ohromeně. „Policie?“

„Ano, pánové v modrých uniformách.“

„To je vám podobné, nemáte vůbec smysl pro humor,“ vybuchla Felicity vztekle.

„Spokojím se s omluvou,“ poznamenal jsem. „Ale musí být písemná.“

Nejdřív se bránili, pak se neochotně přiznali a nako-

nec začali skládat omluvný list. Zabralo to spoustu času. Ukázalo se, že Quintus najal sklopný nákladní vůz a pověřil svého zahradníka, aby hnůj naložil. Felicity a Jody dodali zboží, Quintus osobně dohlížel na to, jak bude doručeno, a napsal ten korespondenční lístek.

Quintus také vlastní rukou, smělým, zdobným písmem napsal omluvný dopis. Zdvořile jsem mu poděkoval a ubezpečil jsem ho, že si ten dokument dám zarámovat. Nebyl nadšený.

Mezitím skončil pátý dostih a byl čas sedlat pro šestý.

Bylo logické, že se Felicity jako trenérova žena ujme úkolu dohlížet na sedláni jejich koně. Kdyby se toho úkolu byla skutečně osobně ujala, určitě by poznala, že to je jiný kůň.

Felicity zase věděla, že půjde-li do padoku, nemůže mi zabránit, abych tam také nešel jako řadový divák, a nechtěla určitě riskovat, abych měl příležitost prohlédnout si koně zblízka.

Vyřešila to tak, že k sedláni poslala Quinta. Sama se statečně překonala a s nadlidským úsilím mi smířlivě položila ruku na rameno.

„Dobře, tak tedy zapomeňme na to, co bylo, a pojďme to spolu zapít.“

Zatvářil jsem se, jak se slušelo, překvapeně.

„Jak si přejete, samozřejmě,“ souhlasil jsem.

Odešli jsme spolu do baru, kde jsem jí objednal velký džin s tonikem a sobě skotskou s vodou. Stáli jsme, upíjeli, hovořili o ničem a v duchu jsme se oba zabývali svými starostmi. Třásla se vzrušením a já měl sám co dělat, aby nebylo vidět, jak jsem rozčilený. Bylo to paradoxní, stáli jsme tam a snažili se vši silou jeden druhého zdržovat, aby se ten druhý nemohl jít podívat na koně. Ona se o to snažila, protože si myslela, že to je Energis, já se o to snažil, protože jsem věděl, že to Energis není. Bylo to vlastně směšné a já měl sto chutí dát se do smí-

chu.

Felicity si dala další džin a otálela u něho tak dlouho, že když jsme se dostali k padoku, koně odtamtud právě odváděli ke startu. Quintus Felicity skvěle zastoupil, viděli jsme, jak koně ještě pro štěstí plácl po zadku. Felicity si vydechla úlevou a okamžitě se přestala snažit být ke mně roztomilá. Když se ode mne odpoutala a připojila se ke Quintovi, nijak jsem ji nezdržoval. Šli se spolu dívat na dostih.

Kůň si vedl poměrně dobře.

Běželo dvaadvacet koní, žádný z nich nebyl mimořádný a Energis by jim byl utekl hned od startu. Pro jeho náhradníka to byla však rovnocenná konkurence. Doběhl na čestném šestém místě, běžel tedy mnohem lépe, než bych byl očekával. Publikum pozdravilo vítězného favorita a já usoudil, že je načase, abych se vytratil ze závodistiště.

Když jsem jel do Stratfordu, doufal jsem, že by se mohlo zdařit, aby kůň běžel, aniž by kdo objevil záměnu, ale nebyl jsem si tím vůbec jistý. Byl jsem připravený udělat pro to vše, co je v mých silách, chtěl jsem totiž, aby Ganser Mays poznal, jak to chutná, když člověk vsadí vše a o vše také přijde.

Neuvědomil jsem si, jak se ta prohra dotkne Felicity.

Ačkoli jsem o to nestál, viděl jsem ji po dostihu, když čekala na vracejícího se koně. Žokej, dobrý jezdec, kterému nepochybně řekli, že musí vyhrát, se tvářil nešťastně, ale Felicity byla na pokraji skutečného zhroucení.

Byla bledá jako stěna, chvěla se a oči měla prázdné.

Kdybych byl stál o osobní mstu, mohl jsem mít zado-stiučinění. Odjížděl jsem však ze závodistiště vystřízlivělý a bez nálady. Bylo mi Felicity líto.

Rupert Ramsey mě přivítal s kamenným, nepřístupným výrazem, vůbec se netvářil tak, jak by člověk očekával od úspěšného trenéra, který pozval na večeři jednoho ze svých zákazníků.

„Jsem rád, že jste přijel brzy,“ řekl přísně, „pojdte se mnou laskavě do kanceláře.“

Následoval jsem ho halou do známé místnosti, kde příjemně hřál oheň v krbu. Rupert se ani neměl k tomu, aby mi nabídl něco k pití, tak jsem se rozhodl, že mu to trochu usnadním.

„Chystáte se mi říct, že kůň, který se k vám dnes vrátil, nebyl týž, který od vás ráno odejel.“

Nadzdvihl obočí. „Takže vy to nepopíráte?“

Usmál jsem se.

„Samozřejmě že ne, já si vás přece vážím, a proto jsem předpokládal, že na to musíte ihned přijít.“

„Přišel na to stájník Donny, ten to řekl hlavnímu stájníkovi a ten to oznámil mně, takže jsem se šel přesvědčit, jestli to je pravda. Ted' bych si přál vysvětlení.“

„A musí to být věrohodné vysvětlení,“ dodal jsem stejně karatelským tónem, jakým mluvil on.

Ani se neusmál.

„Tohle není žert.“

„Možná že ne, ale také to není zločin. Kdybyste se trochu uklidnil, tak vám to všechno vysvětlím.“

„Nechal jste mi dovézt ringera, a to by nestrpěl žádný slušný trenér.“ Zlobil se doopravdy.

„Kůň, kterého jste považoval za Energise, byl ringer, a toho sem poslal Jody, ne já. Kůň, kterého jste se marně snažil připravit na Champion Hurdles, kůň, který odtud dnes ráno odjel, byl celkem bezvýznamný nováček,

jmenuje se Padellic.“

„Tomu nevěřím!“

„Když jste ho pokládal za Energise, byl jste jím velmi zklamaný,“ připomněl jsem mu.

„No...“ začínal váhat.

„Jakmile jsem zjistil, že u vás je nesprávný kůň, požádal jsem vás přece výslovně, abyste ho nikde nenechával běžet, nechtěl jsem, abyste se zapletl do jakékoliv aféry s ringerem, sám jsem se ostatně do takové záležitosti také nechtěl zaplést.“

„Ale když jste to zjistil... proč jste to prosím vás neoznámil Jodymu? Proč jste mu neřekl, že to popletl?“

„Nic nepopletl, poslal sem nesprávného koně úmyslně.“

Dvakrát mlčky přešel místnost a pak nám beze slova oběma nalil skleničku.

„Prosím, pokračujte.“

Pokračoval jsem hodnou chvíli. Vybídl mě, abych si sedl, a sám se posadil proti mně. Poslouchal vážně a napjatě.

„Ty bezpečnostní hlídky...“ ozval se nakonec. „Vy očekáváte, že se Jody dnes večer pokusí Energise odvézt?“

Přikývl jsem.

„Jody je nesmírně paličatý. Už jednou jsem se dopustil té chyby, že jsem podcenil jeho odhodlanost a rychlost, tehdy jsem o Energise přišel poprvé. Předpokládám, že když se vrátil z Chepstow, vyslechl Felicity, řidiče a stájníka, jistě se strašně rozzuřil a rozhodl se okamžitě jednat. Nepatří mezi lidi, kteří nejdřív den dva uvažují a pak teprve jednají. Přijede dnes večer. Já aspoň myslím a doufám, že dnes večer.“

„Bude předpokládat, že Energis je tady?“

„Měl by. Jistě se vyptal šoféra, co se dělo cestou, a šofér mu nepochybně řekl o té dopravní kontrole. Jody

se ho na to jistě vyptal podrobně a musel se dozvědět, že tam byl také Pete Duveen. Předpokládám, že pak Petovi zatelefonoval, jestli si při té kontrole nevšiml něčeho neobvyklého. Pete nemá, co by skrýval, takže mu nepochybně řekl, že tam vezl černého koně a od-tamtud také vezl černého koně. Také mu jistě řekl, že jsem tam byl. Nežádal jsem ho, aby o tom nemluvil, takže to jistě řekl, protože je přímý, upřímný a sdílný.“

Rupertovi zacukaly rty. Skoro se usmál, ale jen na zlomek vteřiny.

„Nemůžu říct, že bych s vaším postupem souhlasil.“

„Nebylo v tom nic nezákonného,“ řekl jsem suše. Mlčky jsem ovšem pominul spornou otázku Bertovy jakoby policejní uniformy.

„Řekněme že ne.“ Chvilí uvažoval. „Takže ta bezpečnostní hlídka je tady jednak proto, aby zabránila možné krádeži Energise, jednak proto, aby eventuálně nachytala Jodyho při činu.“

„Ano.“

„Jsou to dva muži, potkal jsem je dnes navečer na dvoře, říkali, že dostanou instrukce od vás, až přijedete. Upřímně řečeno, byl jsem na vás v tu chvíli tak dopálený, že jsem si těch chlapíků moc nevšímal.“

„Já s nimi mluvil hned, jak jsem přijel. Jeden z nich bude v pravidelných intervalech obcházet dvůr, druhý bude hlídkovat přímo před boxem. Řekl jsem oběma, aby se ze svých míst nechali pod jakoukoli záminkou odlákat.“

„Aby se nechali odlákat?“

„Jistě. Když chytáte myš do pastičky, musíte jí v první řadě dopřát, aby si mohla pořádně prohlédnout slatinu.“

„Panebože!“

„Napadlo mě... Byl byste ochotný být někde po ruce, abychom měli svědka, kdyby Jody skutečně přišel

krást?“

Teprve v tu chvíli si uvědomil, že se vlastně také nechal od Jodyho napálit. Zatvářil se tak jako kdysi Charlie a Bert. Uvědomil si také, že taková menší pomsta by vlastně vůbec nebyla špatná. Začal se mírně usmívat.

„Nevíme ovšem, kdy Jody přijde,“ namítl. „Jestli vůbec přijde... Ale mezi mými hosty dnes večer budou dva lidé, kteří by byli přímo ideální jako nezaujatí svědci. Jedna soudkyně a místní vikář.“

„Zdrží se dlouho?“ zeptal jsem se.

„My je můžeme zdržet.“ Chvíli uvažoval. „A co policie?“

„Jak dlouho by trvalo, než by přijeli, kdybychom tam zavolali?“

„Hm... tak deset minut, možná čtvrt hodiny.“

„To by mělo stačit.“

Přikývl. V domě se ozval zvonek. Přicházeli hosté. Vstal a pak se ještě na chvilku zarazil a zamračil.

„Říkal jste, že ty hlídky se mají nechat odlákat ze svých míst, proč tedy vůbec chcete, aby jeden z těch mužů hlídkoval přímo před boxem vašeho koně?“

„Jak by se jinak Jody dozvěděl, do kterého boxu jít?“

Večeře se mi zdála být nekonečná, ačkoli jsem si pak vůbec nedovedl vzpomenout, co jsme vlastně jedli. U stolu nás bylo osm, většinou samí mnohem chytřejší a společensky více zběhlí lidé než já, nejvíc ze všech zářil místní vikář, ze kterého se vyklubal skvělý imitátor. Vnímal jsem jeho parodie jen tak napůl, ale vím, že všichni ostatní se při nich váleli smíchy. Myslel jsem stále na své lidi, kteří byli venku, v zimní noci, a myslel jsem na záškodníka, kterého jsme se snažili přilákat.

O půlnoci si vikář k zármutku svého publika zahrál na Popelku a zmizel, aby si připravil všechno, co potřeboval na neděli, a ihned po něm zmizeli další tři hosté.

Rupert přemluvil poslední dva, aby se ještě zdrželi na skleničku. Zůstala tam paní soudkyně s manželem, mladým plukovníkem v aktivní službě, který snesl neuvěřitelné množství portského. Spokojeně se uvelebil, když viděl, že přinesli další láhev, a jeho paní se smířila s osudem a pokračovala v nevinném a neškodném flirtování s Rupertem.

V hlavě mi stále kroužily podobné pochybnosti jako ráno. Co když jsem to špatně odhadl... co když Jody nepřijede... co když přijede a podaří se mu koně ukrást, aniž bychom ho přistihli...

S tím jsem samozřejmě musel také počítat. Znovu jsem promyslel všechna ta „co když“. Snažil jsem se vymyslet kombinace, které mě předtím nenapadly, snažil jsem se vzpomenout na něco, co jsem mohl vynechat, snažil jsem se počítat i s tím, s čím jsem až do té chvíle nepočítal. Rupertovi muselo být jasné, že jsem duchem nepřítomný. Občas se po mně pobaveně podíval, ale ne-snažil se mě vyburcovat.

Zvonek u domovních dveří třikrát dlouze, důrazně zazvonil. Vyskočil jsem rychleji, než se sluší.

„Jen běžte,“ řekl Rupert shovívavě. „Kdybyste nás potřeboval, tak za vámi hned přijdeme.“

Přikývl jsem a vyšel přes halu ven na dvůr. U dveří stál jeden z mých lidí, ten ve flanelovém obleku, v ruce baterku a tvářil se ustaraně.

„Co se děje?“

„Já vlastně nevím. Druzí dva obcházejí dvůr, já je už hodnou chvíli neviděl. Myslím, že už dorazila návštěva, dopravním boxem ale nepřijeli.“

„Vy jste je viděl? Myslím ty návštěvníky?“

„Ne, jenom jejich vůz. Stojí hned u silnice, schovaný mezi rododendrony. Totiž... stojí tam auto, které tam ještě před půl hodinou nebylo. Co si o tom myslíte?“

„Jdeme se tam podívat.“

Přikývl. Nechal jsem domovní dveře pootevřené a vykročili jsme spolu k hlavní bráně. Před branou stál mikrobús, kterým přijely moje hlídky, a asi padesát yardů za branou jsme narazili na vůz skrytý v hustém křoví. Byl ve světle baterky sotva vidět.

„Tohle auto neznám. Co když s ním přijel nějaký zamilovaný pár?“ namítl jsem.

„V tom případě by určitě seděli uvnitř, dnes v noci by na mezi zmrzli.“

„To je pravda.“

„Mohli bychom jim ale vyndat palec z rozdělovače.“

Zdvihli jsme kapotu a opatrně jsme vyndali tu velmi důležitou součástku. Pak jsme se rychle vrátili ke stájím. Svítili jsme si co nejméně a snažili se jít pokud možno po trávě. Noc byla větrná, takže tišší zvuky zanikly, byla taková tma, že jsme jeden na druhého na pět kroků nedohlédli, a taková zima, že by v ní mrzly i kamenné sochy.

U brány na dvůr jsme se na chvíli zastavili, poslouchali a rozhlíželi se.

Nikde žádné světlo. Temné obrysy budov proti zataženému, černému nebi člověk spíš tušil, než viděl.

Slyšet bylo jen burácení větru a naše oddychování. Po našich hlídkách nebylo nikde vidu ani slechu.

„Co teď?“

„Půjdeme se podívat na koně,“ řekl jsem.

Obešli jsme hlavní dvůr, pečlivě po kraji, po betonovém chodníčku. Uprostřed dvora byl skřípavý štěrk, na kterém by nedokázala jít tiše ani kočka.

Před boxem číslo čtrnáct stála židle, obyčejná, kuchyňská židle, opřená opěradlem o zeď. Byla prázdná.

Tiše jsem odsunul závory u horních dvířek a nakoukl dovnitř. Kůň se tiše pohnul a zašustil kopytem ve slámě. Posvítíl jsem si baterkou. Krásné černé zvíře tam trpělivě stálo, ve tmě, v polospánku a snilo koňské sny.

Zavřel jsem vrátka. Závora trochu zaskřípala.

„Je v pořádku,“ řekl jsem. „Pojďme se podívat, kde jsou ti dva.“

Přikývl. Dokončili jsme obchůzku dvora a začali nakukovat do různých zákoutí. Baterky jsme používali jen výjimečně. Nemohl jsem se zbavit nepříjemného pocitu, že nejsme jediná dvojice, která tápe ve tmě. Každou chvíli se mi zdálo, že něco nebo někoho vidím a napřáhoval jsem ruce do prázdna, do všudypřítomné tmy. Tak uběhlo asi pět minut. Vždy jsme udělali několik opatrných kroků, pak jsme se zastavili, poslouchali, a znovu. Obešli jsme všechny zadní boxy. Nic. Nic jsme neviděli, nic jsme nezaslechli.

„Tohle je k ničemu,“ zašeptal jsem. „Nikde nejsou. Nenapadlo vás ještě, že se možná před námi schovávají, že nás možná považují za ty vetřelce?“

„Právě teď mě to napadlo.“

„Vraťme se na přední dvůr.“

Vydali jsme se zpátky, ale tentokrát zkratkou, malou uličkou mezi dvěma budovami stájí. Šel jsem první, a proto jsem to byl já, kdo málem zakopl o něco, co leželo na zemi.

Rozsvítil jsem baterku. Viděl jsem tmavomodrou uniformu a červené kapky krve na čele. Byl to muž, který měl sedět na té prázdné kuchyňské židli, měl zavřené oči a ani se nepohnul.

„Panebože,“ vzdychl jsem zoufale. „Tohle si nikdy neodpustím.“

Klekl jsem si vedle něho a snažil se nahmatat mu puls.

„Je naživu,“ řekl můj přítel v šedém. Mluvil klidně a přesvědčivě. „Podívejte se, jak dýchá. Bude určitě v pořádku, uvidíte.“

Byl jsem nešťastný, že člověk, který leží přede mnou, je zraněný jen proto, že jsem ho já přivedl do nebez-

pečné situace. Vyskočil jsem.

„Jdu sehnat doktora.“

„A co kuň?“

„Čert vem koně, tohle je důležitější.“

„Počkám tady u něho, dokud se nevrátíte.“

Přikývl jsem a celý ustaraný jsem spěchal k domu. Tentokrát jsem si celou cestu svítil baterkou. Jestli se mu stalo něco vážného, můžu za to já...

Dal jsem se do běhu.

Vrazil jsem do haly, kde se právě paní soudkyně s panem plukovníkem chystali k odchodu. Ještě si povídali s Rupertem. Soudkyně si přitahovala plášť kolem ramen a Rupert podával jejímu muži kabát. Všichni tři se otočili a dívali se na mne celí zkamenělí, jako na zjevení.

„Někdo napadl jednoho z mých mužů. Je v bezvědomí. Mohl byste zavolat lékaře?“

„Jistě,“ řekl Rupert klidně. „Víte, kdo ho napadl?“

„Nikoho jsem neviděl.“

„Mám zavolat policii?“

„Ano, buďte tak hodný.“

Šel k telefonu a začal rychle vytáčet číslo.

„Co je s koněm?“ zeptal se ještě.

„Nepřijeli s dopravním boxem.“

Zatímco mobilizoval záchranné síly, přemýšleli jsme oba o tom, co to může znamenat. Plukovník i soudkyně stáli v hale jako sochy, s pootevřenými ústy. Jakmile Rupert položil telefon, energicky se k nim obrátil.

„Pojďte s námi prosím na dvůr, možná že budeme potřebovat svědky.“

Nepatřili naštěstí mezi lidi, kteří se při podobné příležitosti hledí vytratit. Když jsme s Rupertem vyběhli ze dveří, vykročili zvolna za námi.

Venku se zdál být úplný klid.

„Leží v uličce mezi boxy,“ vysvětloval jsem.

„Vím asi kde,“ přikývl Rupert. „Nejdříve se ale podíváme, co je s Energisem.“

„To až potom.“

„Ne, teď hned. Šlo jim o koně, jinak by nebyli omráčili hlídku.“

Rychle rozsvítil všechna světla na předním dvoře a vykročil přes jasné osvětlený štěrk.

Bylo to, jako by zatroubily polnice. Tam, kde až do té chvíle panovalo naprosté ticho a tma, vybuchlo světlo, pohyb a hluk. Obě poloviny dvířek u boxu číslo čtrnáct se otevřely a vyskočily z nich dvě tmavé postavy.

„Chyťte je!“ křikl Rupert.

Ze dvora bylo možno vyjít jedině velikými vraty, kterými jsme předtím přišli. Obě postavy kličkovaly směrem k východu, jeden nás obíhal jednou stranou, druhý druhou.

Rupert se snažil nadběhnout tomu menšímu. Jak se ten člověk v běhu otočil ke světlu, poznali jsme Jodyho.

Já běžel za větším z obou mužů. Natáhl jsem se po něm, dotkl jsem se ho.

Rozpráhl se po mně silnou paží a nastavil mi bok. Odrazil jsem se od něho jako míč, zakopl jsem a upadl.

Svaly měl jako kámen. Černé brýle se leskly.

Černý Petr.

Jody s Rupertem se váleli po štěrku, jeden svíral druhého, Jody kolem sebe mlátil a kopal, oba kleli. Zkusil jsem to znovu s tím silákem, ale zase bezvýsledně. Chvilku zaváhal, nevěděl, jestli má utíkat, nebo jestli má jít na pomoc Jodymu, proto se mi podařilo ho dohonit. Nakonec se však rozhodl, že udělá nejlíp, když uteče.

Než se mi podařilo vstát ze země, běžel na plné obrátky k východu.

Najednou se proti němu z druhé strany vyřítla postava v tmavomodré uniformě, skočila mu po nohou a

složila ho na zem. Černé brýle obloukem odletěly a obě rozložené postavy se začaly v pevném obětí válet po zemi. Většinou byla nahoře tmavomodrá uniforma. Běžel jsem na pomoc a sedl jsem si silákovi na nohy. Kroutil jsem mu bez soucitu kotníky k zemi. Zakřičel bolestí a přestal se prát. Musím se přiznat, že jsem vstával hodně pomalu.

Jody se mezitím vysmekl Rupertovi a přeběhl kolem nás. Plukovník, který se se svou paní užasle díval na celé to představení, usoudil, že je nejvyšší čas pro účinnou vojenskou akci. Elegantně nastavil Jodymu nohu.

Jody zakopl a upadl. Plukovník se nepřestával exponovat, předklonil se a chytil Jodyho za límec. Rupert se mezitím vzpamatoval a přiběhl mu na pomoc. Oba pánové si více méně na Jodyho sedli a přikovali ho k zemi.

„Co teď?“ Rupert byl celý zadýchaný.

„Počkáme na policii,“ odpověděl jsem stručně.

Silákovi i Jodymu se tenhle plán příliš nelíbil. Oba se snažili se nám vytrhnout. Silák si stěžoval, že jsem mu zlomil nohu. Jody, o kterého se zcela odborně staral plukovník, se nevzmohl ani na slovo. Plukovník byl dokonce tak zdatný, že ani nepotřeboval naši pomoc. Rupert tedy vstal, oprášil se a tázavě se na mne podíval.

Podíval jsem se k boxu číslo čtrnáct. Obě vrátka byla otevřená a uvnitř byla tma. Rupert přikývl a pomalu tam vykročil. Rozsvítil světlo v boxu.

Když se vrátil, měl tvář jako vytesanou z kamene.

„Energis je mrtvý,“ řekl trpce.

Rupert přinesl odněkud provaz a společně s plukovníkem svázal Jodymu ruce za zády, než mu dovolil vstát. Plukovník pak držel volný konec provazu, takže měl Jodyho potupně jako na vodítku. Jakmile se Jody postavil, pokusil se plukovníka kopnout, ale Rupert ho zdvořile upozornil na to, že jestli nepřestane, svážou mu také nohy.

S mým přítelem v modrém pak Rupert opakoval akci na silákovi. Ten neměl nohy v takovém stavu, aby mohl někoho kopat, ale zato používal takový slovník, že to zarazilo i paní soudkyni, a ta jistě byla na lecco zvyklá.

Když jsme si siláka konečně pořádně prohlédli, bylo nám ihned jasné, proč má věčně na nose ty černé brýle. Stál před námi jako rozzuřený býk, třásl se bezmocným vztekem, poskakoval po jedné noze a škubal provazem, kterým měl svázané ruce a který držel můj přítel v modrém. Na obou očích měl strašlivě deformovaná víčka, hlavně spodní, a i při špatném umělém osvětlení bylo vidět, že má spojivky víček silně zarudlé a zanícené. Chtě nechtě ho člověk musel politovat.

Rupert si ho upřeně prohlížel.

„Ale já vás přece znám! Co to máte s očima?“

„Starej se vo sebe, vole!“

„Macrahinish, jmenujete se Macrahinish!“

Silák mlčel. Rupert se obrátil ke mně.

„Copak vy ho neznáte? Ačkoli, možná že za vás už nepůsobil. Je to veterinář, bývalý veterinář, sebrali mu diplom, doporučili mu, aby nechodil na dostihy, a má výslovný zákaz vkročit do kterékoli dostihové stáje.“

Silák Macrahinish vyjádřil velice jadrně své mínění jednak o dostihovému sportu vůbec, jednak adresně

o Rupertovi.

„Byl odsouzený pro doping a pro podvody, musel si to odsedět. Organizoval doping ve velkém a sám dodával drogy. Vypadá teď o hodně starší, taky má něco s očima, ale je to on, zaručeně, je to Macrahinish,“ vysvětloval Rupert.

Otočil jsem se a vykročil k osvětlenému boxu číslo čtrnáct. Otevřel jsem dvířka a podíval se dovnitř.

Můj krásný černý kůň ležel na boku, nohy natažené, bezvládnou hlavu na slámě. Oko měl slepé, kalné, ačkoli měl ještě lesklou srst a z huby mu vykukoval kus sena. Nikde nebylo vidět žádnou krev, žádné viditelné zranění. Vešel jsem dovnitř, sedl si na paty. Smutně a s trpkostí jsem koně pohládl.

Jody s Macrahinishem přišli nedobrovolně za mnou, přistrkali je až do boxu. Stáli vedle mne, když jsem vzhlédl, spolu s Rupertem, plukovníkem, jeho ženou. Můj přítel v modrém blokoval ústupovou cestu.

„Jak jste ho zabil?“ zeptal jsem se s nezastíranou hořkostí.

Macrahinish promluvil dlouze a jadrně, ale to, na co jsem se ptal, jsem se od něho nedozvěděl.

Jak jsem vstával, zahlédl jsem za mrtvým koněm hnědou koženou aktovku, napůl schovanou ve slámě. Sehnul jsem se a zvedl ji. Macrahinish se začal zmítat a chrлил ze sebe jednu nadávku za druhou. Já mezitím opřel aktovku o žlab a otevřel jsem ji.

Uvnitř jsem našel pečlivě seřazené nejrůznější veterinární nástroje. Dotkl jsem se jen jediného předmětu, který jsem opatrně vyndal.

Byla to nádobka z umělé hmoty, která obsahovala čistou tekutinu a na které bylo zřetelně napsáno, že to je sterilní fyziologický roztok.

Ukázal jsem ji Jodymu.

„Nakapali jste mi z toho alkohol přímo do žíly,“ řekl

jsem.

„Vždyť ste byl v bezvědomí,“ ohražoval se překvapeně.

„Drž hubu, blbče,“ křikl Macrahinish.

Usmál jsem se.

„Nebyl jsem celou tu dobu v bezvědomí, pamatuji si skoro všechno, co se tu noc stalo.“

Jody se otočil k Macrahinishovi.

„Tvrdil, že si nic nepamatuje!“

Macrahinish ho zato obdařil tak strašlivým pohledem, že by se za něj nemusela stydět ani Medúza.

„Šel jsem se k vám podívat, jestli ještě máte Energise, a taky jsem ho tam našel,“ řekl jsem.

„Nepoznáte jednoho koně vod druhýho,“ syčel Jody. „Ste smradlavej srab, nenažranej slepej smrad.“

„To platí i na vás,“ poznamenal jsem. „Kůň, kterého jste zabil, není Energis.“

„Je.“

„Drž hubu!“ ječel Macrahinish zuřivě. „Sakra drž hubu, ty idiote!“

„Ne,“ pokračoval jsem. „Je to americký kůň, který se jmenuje Black Fire.“

Jody se divoce, nepřičetně zadíval na nehybné tělo.

„Sakra, je to Energis, poznal bych ho všade!“

„Zatraceně drž hubu, vytrhnu ti jazyk z chřtánu!“ řval Macrahinish.

Rupert se váhavě zeptal. „Jste si jistý, že to není Energis?“

„Naprosto.“

„To říká jenom mně na vztek!“ sípěl Jody. „Vím, že to Energis je, vidíte přece jistě tady tu lysinku na plecích? Je to Energis!“

To už Macrahinish nebyl schopný slov. Zapomněl na zraněný kotník i na pouta a pokoušel se na Jodyho vrhnout. Jody se na něho díval jen letmo. Soustředil se na

koně.

„Chcete říct, že jste sem přišli s úmyslem zabít Energise a že se vám to také zdařilo?“ zeptal se Rupert pomalu.

„Ano,“ odpověděl vítězoslavně Jody.

To slovo se chvíli chvělo ve vzduchu, viselo v tichu. Nikdo nepromluvil. Jody se rozhlédl, uvědomil si, jak se na něho všichni dívají, a jeho odbojnou pýchu pomalu vystřídala nejistota. Konečně pochopil, co se mu Macrahinish pokoušel říct. Pochopil, že se za žádných okolností neměl k ničemu přiznávat. Oheň pohasl a zbyl jen doutnající popel.

„Já ho nezabil,“ řekl vzdorně. „To Macrahinish. Já ho zabít nechtěl, ale Macrahinish na tom trval.“

Přijel policejní vůz se dvěma mladými, svědomitými a důslednými policisty, kterým vůbec nepřipadalo divné, že je někdo přivolal k vraždě koně. Pečlivě si zapisovali do notesů, že pět svědků, z toho jedna soudkyně, slyšelo, jak Jody Leeds doznal, že on a jeden veterinář zbavený diplomu se krátce po půlnoci vloupali do stájí pana Ramsayho s úmyslem usmrtit jednoho z koní. Zapisovali si také, že ve stájích byla mrtvola koně nalezena. Příčina smrti až do výsledku pitvy neznámá.

Krátce po policistech se dostavil Rupertův lékař, starší, otcovsky vyhlížející pán. Zíval, ale nebručel. Šli jsme spolu za mou zraněnou hlídkou, za mým přítelem. K mé veliké úlevě byl při vědomí, zdravě vzdychal, seděl na zemi a držel hlavu v dlaních. Odvedli jsme ho do Rupertovy kanceláře, kde mu doktor ošetřil a zalepil ránu na čele, dal mu nějaké tablety a doporučil dva dny klidu. Zraněný se usmál a prohlásil, že to bude záležet na tom, jestli mu šéf dá volno.

Jeden z mladých policistů se ho zeptal, jestli si nepamatuje, kdo ho uhodil.

„Nějaký vysoký člověk v černých brýlích. Plížil se za mnou a držel v ruce velké poleno. Něco jsem zaslechl... otočil jsem se a posvítíl baterkou, tak jsem ho zahlédl. Praštil mě po hlavě. Víc nevím, když jsem se probral, byl jsem tady, na zemi.“

Celý šťastný, že je v pořádku, jsem se vrátil na přední dvůr. Rupert hovořil s několika svými lidmi, které to pozdvížení vyburcovalo ze spaní. Soudkyně a plukovník zřejmě už odešli domů. Macrahinish poskakoval po jedné noze a obviňoval mne, že jsem mu tu druhou zlomil, prý mne bude žalovat pro použití nepřiměřeného násilí při bránění vlastního majetku. Starý pan doktor klidně a bez řečí postiženou končetinu prohlédl a nakonec prohlásil, že podle jeho názoru jde jen o podvrtnutí.

Policisté poněkud unáhleně Macrahinishovi rozvázali ruce, spoléhali na to, že se zraněnou nohou se nemůže pokusit o útěk. Jakmile vyslechli, že to je jen podvrtnutí, nabídli Macrahinishovi pouta. Začal se bránit, a protože policisté podcenili jak jeho sílu, tak jeho zuřivost, stejně jako předtím já, trvalo několik minut, než se jim podařilo ho zkrotit a spoutat.

„Bránil se zatčením. Napadl policisty při výkonu povinností,“ psali udýchaní obránci zákona do notesů.

Macrahinishovy brýle ležely na štěrk uprostřed dvora, tam, kde mu upadly při našem prvním střetu. Viděl jsem, kde se blyští, a došel jsem pro ně... Zdvihl jsem je a vrátil se s nimi. Pomalu jsem je položil Macrahinishovi do spoutaných rukou.

Zadíval se na mne zpod zarudlých víček. Neřekl ani slovo. Když si nasazoval brýle, trásl se mu ruce.

„Ektropion,“ poznamenal doktor, když jsem se obrátil k odchodu.

„Prosím?“

„Ta víčka, to se jmenuje ektropion, má smůlu, chudák.“

U Jodyho se už policisté žádné chyby nedopustili. Seděl pak vzadu ve voze vedle Macrahinishe, na rukou pouta a v očích arktický chlad. Když se jeden z policistů chystal zabouchnout dvířka, naklonil se ven a zasyčel na mě.

„Smrade!“

Rupert pozval moje hlídky, aby se šly ohřát a něčeho napít. V kanceláři jsem mu je všechny představil.

„Můj přítel v šedém je Charlie Canterfield, můj přítel v modrém Bert Huggerneck, můj zraněný přítel s obličejem umazaným od krve je Owen Idris.“

Když si s nimi Rupert potřásl rukou, pobaveně se usmívali a Rupert okamžitě pochopil, že za těmi úsměvy asi něco vězí. Tázavě se ke mně otočil.

„Od které jsou vlastně firmy?“ zeptal se.

„Charlie je ředitel banky, Bert byl zaměstnaný u jednoho bookmakera a Owen mi pomáhá v dílně.“

Charlie se pochechtával a dodal se svým výběrovým etonským přízvukem.

„Dosahujeme též skvělých výsledků v inscenaci statistických šetření v dopravě, pro vaši informaci, kdybyste snad někdy v tomto směru potřeboval naše služby.“

Rupert potřásl hlavou a došel do baru pro brandy a pro sklenice.

Štědře nám naléval.

„Když se vás na něco zeptám, odpovíte?“

„Pokud to bude možné...“ řekl jsem.

„Ten mrtvý kůň... to není Energis?“

„Ne, je to tak, jak jsem říkal, byl to kůň, kterého jsem koupil ve Státech a který se jmenoval Black Fire.“

„Ale ta holá skvrna na pleci... Jody si byl přece tak jistý...“

„Té skvrny jsem docílil pomocí holicího strojku. Jinak

si ti dva koně skutečně byli nesmírně podobní, zvlášť v šeru, jsou oba skoro černí. Totožnost Black Fira si však můžete ověřit velmi snadno, má v hubě vytetované americké dostihové číslo.“

„Proč jste ho sem dovezl?“

„Nechtěl jsem riskovat samého Energise. Než jsem vůbec Black Fira v Americe objevil, nevěděl jsem, jak to udělat, jak Jodyho přilákat bez rizika. Pak už to bylo snadné.“

„Musím ale říct, že se mi dnes večer nezdálo, že byste počítal s tím, že by koně mohli zabít,“ řekl Rupert zamyšleně.

„Ne, nepočítal jsem s tím, nevěděl jsem o Macrahinishovi, totiž nevěděl jsem, že je bývalý veterinář a že by mohl mít větší autoritu než Jody. Předpokládal jsem, že se Jody pokusí koně ukrást, a chtěl jsem ho při tom chytit. Chtěl jsem ho přistihnout při tom, jak se hmataitelně dopouští trestného činu, aby se z toho nedokázal vykroutit. Chtěl jsem především ukázat pánům z dostihového předsednictva, spíš než policii, že Jody není nevinná ukřivděná ovečka, za jakou ho pokládali.“

Rupert o tom chvíli uvažoval.

„Proč jste si myslel, že on by koně nechtěl zabít?“

„No... taky mě napadlo, že by mohl... Ale spíš jsem počítal s tím, že ne, protože Energis je přece tak vynikající kůň! Myslel jsem, že ho Jody bude chtít někde schovat s tím, že na něm později určitě vydělá, i kdyby ho měl prodat na parkúry. Energis reprezentuje peníze a Jody nikdy nezahodí šanci dostat se k penězům.“

„Ale Macrahinish chtěl, aby kůň byl mrtvý,“ řekl Rupert.

Vzdychl jsem. „Asi to považoval za jistější.“

Rupert se usmál. „Přivedl jste je do nepříjemné situace. Nemohli bez rizika dopustit, abyste znovu získal Energise. Nemohli si být jistí, zda byste pak nemohl

přece jen nějakým způsobem dokázat, že ho předtím ukradli. Ovšem, pokud byste už toho koně neměl, těžko byste něco dokazoval, vlastně byste ani nemohl nic dokázat.“

„To je pravda,“ přikyvoval Charlie, „právě tak uvažoval Steven.“

„Pak je tu ještě jedna věc,“ dodal jsem, „Jody by jednoduše nesnesl představu, že jsem na něho vyzrál. Nešlo mu tedy jen o vlastní bezpečnost a profit, chtěl Energise získat, aby se mi pomstil.“

„Víte, co si myslím? Řekl bych, že je dobře možné, že vsadil ve Stratfordu na Padellika veškeré svoje úspory, a když Padellik přišel šestý, ztratil všechno. To už je samo o sobě dostatečný motiv pro pomstu.“

„To je fakt,“ ozval se Bert. „Mě by zase zajímalo, kolik na tom prošvihla ta kurva Ganser Mays! Je to ale legrace, co? Voni si mysleli, že sázejí na ringera a my jim mezitím krásně podstrčili namísto Padellika právě přesně skutečného Padellika.“

„Kterého trénoval Rupert, takže běžel, jak nejlíp mohl.“

Rupert si nás všechny postupně prohlédl a pak potřásl hlavou.

„Stejně jste ale uličníci.“

Nepřeli jsme se s ním, pili jsme přece jeho brandy.

„Odkud jste přivezl toho amerického koně?“ zeptal se Rupert.

„Z Miami.“

„Ne... myslím dnes ráno.“

„Z jedněch menších stájí na venkově. Nechal jsem ho přivézt k té kontrole...“

„Teda, měl ste ho vidět!“ skočil mi rozjařeně do řečí Bert. „Myslím, měl ste vidět tady našeho kapitalistu. Fičel sem tam, z boxu do boxu se třema koňma jako cirkusák.“

„Přiznávám se, že už jsem přemýšlel o tom, jak jste to vlastně zvládli.“

„No, vzali sme Energise z Jodyho boxu a strčili ho do prázdného přívěsu, kterým přijel Black Fire. Padellika sme přestěhovali tam, kde byl Energis, do Jodyho boxu, a Black Fira sme dali tam, kde byl předtím Padellik, teda k vám, do vašeho boxu. Tak museli všichni klusat doko-lečka, jako na kolotoči.“

„Dopravní kontrola, všichni přeseď!“ smál se Charlie. „Padellik vyjel odsud a skončil ve Stratfordu, Black Fire vyjel z těch malých stájí a dojel sem. Energis odjel od Jodyho...“ zarazil se. „Kam?“

„Kam?“ zeptal se Rupert.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Je na bezpečném místě, to vám mohu zaručit.“

Byl v bezpečí u slečny Johnstonové a paní Fairchild-Smithové v Hantsford Manoru, s Allie.

„Necháme ho tam, kde je, pro jistotu ještě tak týden nebo dva.“

„Totiž, to je tak, viděl ste, jaký nám tady dělali dílo Jody a ten chlap s těma králíčíma vočima, ale co ten třetí? Toho sme přece píchli tam, kde to nejvíc bolí, že jo, no, a my přece nechceme, aby nakonec Energise klepnul po hlavě pan Svěrák Ganser kurva Mays.“

Do Londýna jsem se vrátil s Owenem. Já řídil, on seděl vedle mne a chvilkami podřimoval, chvilkami se snažil předstírat, že ho vůbec nebolí hlava.

„Nebud'te legrační, přece vím, jaké to je,“ řekl jsem. „Dostal jste pořádnou šlupku a zůstanete dva dny v posteli, i když si to nezasloužíte po tom šprýmování s panem doktorem, že nevíte, jestli vám dá šéf volno.“

Usmál se.

„Moc mě mrzí, že se vám to stalo.“

„Já vím.“

„Jak to víte?“

„Charlie mi to říkal.“

Podíval jsem se na něho. Ve světle přístrojové desky jsem viděl, že se tváří pokojně a spokojeně.

„Stejně to byl fantastický den,“ řekl ospale.

Než jsme dojeli domů a zajeli před garáž, byly čtyři hodiny ráno. Owen se pomalu probral, trochu se třásl a měl oči mátožné únavou.

„Dnes spíte v mé posteli a já si lehnu na gauč.“ Nadechl se. „...A žádné odmlouvání!“ dodal jsem.

„Dobře.“

Zamkl jsem vůz a vykročili jsme ke dveřím. Od toho okamžiku bylo všechno jinak.

Domovní dveře nebyly pořádně zavřené. Owen byl příliš ospalý, než aby si toho všiml, ale já to viděl ihned a srdce mi třikrát vynechalo.

Zloději, říkal jsem si tupě, a zrovna dnes!

Otevřel jsem dveře. Všude bylo ticho. V hale bylo jen několik málo kusů nábytku, ale nic tam nebylo rozházené. Nahoře asi bude spoušť...

„Co je?“ Owen poznal, že něco není v pořádku.

„Dílna!“ ukázal jsem na dveře,

„Ne!“

Dveře dílny byly pootevřené, ale ihned jsme pochopili, že vetřelec nepoužil klíče. Dřevo kolem zámku bylo rozštípané na třísky,

Prošli jsme po koberci v chodbě, já otevřel dveře do-
kořán a vykročili jsme na betonovou podlahu dílny.

Udělal jsem jen jeden jediný krok a zůstali jsme stát jako zkamenělí.

V dílně byla naprostá, beznadějná spoušť.

Všechna světla byla rozsvícená. Všechny skříně, všechny zásuvky byly otevřené, všechen obsah na zemi, všechno zničené a rozbité. Ponky byly převržené, police s nástroji vytržené ze zdi i s kusy omítky.

Všechny poje návrhy, náčrty a výkresy byly roztrhané na kousky. Všechny prototypy hraček vypadaly, jako by je někdo rozšlapal.

Plechovky s olejem a vazelínou byly vylité a vysypané na všechny ty trosky, a kde už olej nevystačil, byla vylitá barva, kterou jsem předtím opatřil na ty tabule pro dopravní kontrolu.

A stroje...

Polkl jsem. Na těchhle strojích už nic neudělám... nikdy... To nebyli zloději, říkal jsem si trpce.

To byla mstivá nenávist.

Neřekl jsem ani slovo, byl jsem jako omráčený a Owen asi také, protože jsme oba hodnou chvíli zůstali stát na místě jako přikovaní, beze slova a bez hnutí. Z té spouště před námi sálala zloba a zášť. Dělal se mi na nic při pomyšlení, jaká to musí být nenávist, aby dokázala takhle ničit.

Udělal jsem několik kroků, ale nohy jako by mi nepatřily. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se za dveřmi něco mihlo. Primitivní poplachové zařízení, které každý v sobě máme, okamžitě začalo pracovat, Naskočila mi

husí kůže. Bleskově jsem se otočil. To, co jsem uviděl, mi klidu nedodalo.

Stál tam Ganser Mays, číhal jako sup. Dlouhý nos vypadal ostrý jako ptačí zobák a v očích za brýlemi s kovovými obroučkami mu svítilo šílenství. Ten pohyb, který jsem zahlédl, to zdvihal ruce nad hlavu a chystal se rozmáchnout jako kat mečem. V rukou držel těžkou, velkou sekeru.

Uskočil jsem v tisícině vteřiny, než smrtící ostrí proletělo vzduchem v místě, kde jsem předtím stál.

„Běž pro pomoc,“ křikl jsem na Owena. „Utíkej, přiveď pomoc!“

Zahlédl jsem jeho úzkostí stažený obličej, otevřená ústa, vytřeštěné oči, zaschlou krev na tváři. Chvilí se ani nepohnul a já se bál, že nepůjde. Když jsem se však v příštím okamžiku podíval ke dveřím, nikdo tam už nebyl.

Nevím, jestli tam na mne Ganser Mays celou tu dobu čekal, jestli se na mne chystal, bylo mi však jasné, že jakmile mě uviděl, byl naprosto pevně odhodlaný se mnou naložit tak, jak naložil s mým majetkem. V příštích několika minutách jsem se velmi poučil. Poznal jsem, co je duševní teror. Poznal jsem, co je vrcholný fyzický strach. Poznal jsem, co to je, když proti neozbrojenému, nezkušenému člověku stojí jeho bližní odhodlaný zabíjet, se smrtící zbraní v ruce.

Ještě k tomu to byla moje vlastní sekerá!

Začali jsme hrát obludnou hru na honičku a na schovávanou kolem zničených strojů. Bylo by stačilo, aby jen jednou zasáhl cíl a byl bych přišel o ruku, o nohu nebo o život. Kdykoli mě doháněl, rozpřáhl se po mně. Netroufal jsem si utkat se s ním přímo, na to jsem neměl dost síly ani rychlosti. Uskakoval jsem, uhýbal vždy v poslední chvíli, schovával se za soustruhem... Pak za bruskou... za pilou... znovu za soustruh... aby mezi

mnou a smrtí bylo co nejvíc ocelové hmoty.

Kolem dokola, znovu a znovu.

Vím, že je těžké vést přesnou hranici mezi přičetností a šílenstvím, a je dobře možné, že podle některých definic Ganser Mays přičetný byl. Je jisté, že i při tom zničujícím běsnění uvažoval natolik účelně, aby si uvědomil, že bych mu mohl dveřmi utéct do bezpečí. Od okamžiku, kdy jsem vstoupil do dílny, ani na vteřinu nepřipustil, abych měl volnou cestu k ústupu.

Na podlaze se sice válely nástroje ze strhaných polic, ale byly většinou příliš malé, ostatně stejně byly mimo můj dosah, na protilehlé straně dílny. Nechtělo se mi opustit stroje, za kterými jsem se mohl jakž takž krýt, a běžet přes volnou prostoru, abych se něčím ozbrojil... Nebylo tam nic, co by se vyrovnalo té sekyře, jen pilníky, dláta, pilky a vrtáčky... To nestálo za riziko, musel jsem se za něčím krýt.

Kdyby se Owen rychle vrátil... snad bych vydržel...

Lapal jsem po dechu... byl jsem sice ve slušné tělesné kondici, ale nebyl jsem žádný atlet... svaly se mi příliš pomalu okysličovaly... zrádná únava začala zpomalovat moje pohyby... věděl jsem, že nesmím uklouznout na oleji, nesmím zakopnout o vyčnívající zakotvení strojů, nesmím se ničeho na povrchu přidržovat, jinak bych přišel o prsty nebo o ruce.

Zdál se být tělesně i duševně naprosto neúnavný. Nedíval jsem se mu do tváře, soustředil jsem se na sekyru, ale občas jsem přece jen zahlédl, jaký má výraz, kamenný, soustředěný, fanatický, nebyla žádná naděje, že by upustil od svého cíle, nemělo smysl snažit se s ním vyjednávat, nebylo možné s ním navázat kontakt, s lavičkou by se člověk také nedohovořil. Ani jsem se o to nepokoušel.

Dech se mi užil, měl jsem stažené hrdlo. Owene... sakra... spěchej... jestli si nepospíšíš, tak už to bude jedno,

pak už můžeš přijít třeba až zítra... pak už mi to nepomůže...

Ostří sekery zasvištělo těsně vedle mého ramene. Zatrásl jsem se při pomyslení, čemu jsem ušel. Začal jsem propadat panice. Zabije mne. Poznám, jaké to je, když se do člověka zakousne ostrá ocel... poznám, jak to bolí... uvidím, jak prýští krev... rozseká mě na kusy, jako rozsekal všechno.

Octl jsem se na konci dílny, u motoru, který poháněl všechny stroje. Ten šílenec stál ode mne asi na čtyři stopy, sekeru v ruce, divoký a neúprosný. Trásl jsem se, lapal po dechu a zoufale jsem se snažil někam uniknout. Když mě náhle napadlo kopnutím spustit páku od hlavního motoru, neměl jsem při tom v hlavě žádný složitý plán, jen jsem se snažil na chvíli odpoutat pozornost toho člověka.

Motor zahučel a uvedl do pohybu hlavní hnací řemen, ten roztočil kolo u stropu a tím se točila dlouhá hřídel, která probíhala nad celou dílnou. Řemeny, které vedly k jednotlivým strojům, tiše pleskaly, až na ty, které předtím přesekal. Volné konce přetátných řemenů vlály ve vzduchu jako konfety.

Na vteřinu se ode mne odvrátil. Stačil jsem oběhnout motor, který byl však o mnoho nižší než ostatní stroje a dostatečně mě nekryl. Ten šílenec se už zase na mne díval.

Viděl, že se nemám kam schovat, a v očích mu vítězoslavně zablýsklo. Bledý, zpocený, prudce zdvihl sekeru a vši silou po mně ťal.

V zoufalství jsem uskočil, uklouzl a spadl na zem. Jak jsem padal, říkal jsem si... tak teď... to je ono... teď je konec... bude u mne, než se mi podaří vstát.

Sekyra se znovu vznášela vzhůru. Prudce jsem natáhl nohu a snažil se zasáhnout ho do kotníku. Povedlo se mi to... trochu zakolísal, jen o pár palců, sílu jeho rozmachu

to vůbec neovlivnilo, ale směr ano. Ostří sekyry se místo do mne zaťalo do hlavního hnacího řemene. Ganser Mays se několik osudných zlomků vteřiny držel to-půrka. Možná že si myslel, že se někdo snaží mu tu se-kyru brát, že ji bránil, nevím... Ale pevně se jí držel a letící řemen ho zdvihl ze země jako pířko.

Řemen se pohyboval rychlostí deseti stop za vteřinu a přesně jednu vteřinu také trvalo, než Ganser Mays vyletěl k velikému kolu u stropu. V poslední chvíli asi sekyru pustil, ale to už bylo pozdě, kolo ho zachytilo a drtilo ho v úzké prostore pod stropem.

Ozval se výkřik... Krátký, pronikavý, smrtelný vý-křik... Kolo ho neúprosně protlačilo na druhou stranu a mrštilo jím k zemi. Motor, který poháněl těžké stroje, měkké lidské tělo zastavit nemohlo.

Dopadl na betonovou podlahu kousek ode mne. Z toho zvuku a z toho tupého nárazu se mi dělalo mdlo. Stalo se to tak rychle, vylétl tak rychle ke stropu a zpět k zemi, že jsem se za tu chvíli ani nestačil postavit na nohy.

Sekera spadla vedle něho, ležela mu u ruky. Měl jsem pocit, že stačí, aby po ní sáhnul, a všechno by mohlo začít znovu.

Jenže Ganser Mays už nemohl sáhnout po ničem. Stál jsem nad ním, motor hučel, velké kolo se lhostejně otá-čelo a nepřetáťé řemeny tiše svišťely a pleskaly.

Neviděl jsem skoro žádnou krev. Obličej měl bílý, oči pootevřené, brýle zmizely. Ostrý nos měl komicky zkroucený a krk měl ohnutý v nemožném úhlu k tělu. Nevím, co jiného měl ještě zlomeného, ale ten krk stačil.

Stál jsem tam zpocený, třesoucí se a lapal jsem po dechu, vyčerpaný napětím a strachem. Pak ze mne na-jednou vyprchal zbytek sil a já si sedl na zem a rukou jsem se malátně opíral o motor. Jako zvadlá kytka. Ne-měl jsem sílu myslet, neměl jsem sílu cítit. Byl jsem otu-

pělý a naprosto vyčerpaný. Pak se vrátil Owen. Přivedl na pomoc muže ve skutečné, pravé tmavomodré uniformě s pravou černo-bíle kostkovanou páskou na čepici. Muž se zvolna rozhlédl a šel pro posily.

Do dílny jsem se vrátil až o několik hodin později, když všichni odešli.

Byl to zázrak, ale v bytě jsem našel všechno netknuté. Bud' jsme tomu šílenci zkřížili plány tím, že jsme se předčasně vrátili, nebo možná měl od začátku v plánu zdemolovat hlavně dílnu. V každém případě jsem si zhluboka oddechl, když jsem viděl, že v obývacím pokoji je všechno v pořádku.

Seděli jsme s Owenem unaveně v křeslech, zatímco kolem nás stoupaly a klesaly vlny přílivu a odlivu policejní rutiny. Po nespočetných dotazech na okolnosti smrti pana Mayse konečně odešli.

Byla už vlastně neděle, bylo ráno. Slunce jasně zářilo, v parku jiskřila jinovatka a na loužích se leskla ledová tříšť.

„Jdi si lehnout,“ řekl jsem Owenovi.

Zavrtěl hlavou. „Půjdu radši domů.“

„Dobře. Přijď, až budeš v pořádku.“

Usmál se.

„Přijdu zítra, musíme to tam trochu uklidit.“

Když odešel, potuloval jsem se chvíli bez cíle bytem, pak jsem odnesl prázdné hrníčky od kávy do kuchyně a vysypal popelníky. Nedokázal jsem souvisle uvažovat. Byl jsem příliš unavený a příliš rozčilený na to, abych usnul, a tak jsem se tedy vrátil k tomu dílu zkázy v dílně.

Duch mrtvého muže zmizel, ve vzduchu už se přestala chvět sálavá zášť. Za denního světla vypadala ta spoušť trapně a uboze, jako brloh po orgiích.

Zvolna jsem procházel místností a tu a tam jsem prohraboval špičkou boty hromádky trosek, ve kterých se

povalovaly zlomky mé dvacetileté práce. Návrhy, výkresy roztrhané na kousíčky. Rozdrcené hračky. Nic jsem nemohl spravít, nic z toho se nedalo zachránit.

Možná že by se mi mohlo podařit získat duplikáty návrhů, protože jejich kopie byly uloženy v patentovém úřadě, ale nenahraditelné původní návrhy a ručně vyrobené prototypy hraček byly nenávratně ztracené.

Našel jsem zbytky kolotoče, který jsem dělal, když mi bylo patnáct. Byla to moje první hračka Rola, tou to všechno začalo. Sedl jsem si na paty, prohraboval se ve střepích a vzpomínal na to vzdálené léto, které rozhodlo o mém dalším životě, léto, kdy jsem trávil den za dnem ve strýcově dílně a kdy mi z hlavy sršely nápady jako jiskry z ohně. Byl jsem tehdy ještě zpola dítě, zpola muž.

Zdvihl jsem jednoho maličkého koníčka, toho modrého s bílou hřívou a bílým ocasem, dělal jsem ho jako posledního ze šesti. Zlacená tyčka, za kterou koníček visel od otočného stropu kolotoče, byla ulomená jeden palec nad jeho hlavou. Chyběla mu jedna noha a ucho.

Smutně jsem ho otáčel v prstech a rozhlížel se zoufale po dílně. Chudinky hračky, chudinky krásné hračky, zničené a rozbité. Za Energise jsem vskutku zaplatil drazé, velmi drazé, po všech stránkách.

Otočíte klikou, řekl Charlie, panáčci se začnou otáčet na svých hřídelkách a budou cvičit tak, jak mají předepsáno. Jenže lidé nejsou hračky a Jody, Macrahinish a Ganser Mays se ze svých hřídelek sesmekli a všechna pravidla hry rozvrátili.

Kdybych se nebyl odhodlal vzít spravedlnost do vlastních rukou, nebyli by mě zbili a nebyl bych odsouzený pro opilství. Byl bych si ušetřil výdaje za Black Fira a řadu dalších výloh. Nebyl bych uvedl Owena do nebezpečí a nebyl bych zodpovědný za zničenou budoucnost Jodyho a Felicity, za to, že se Macrahinish asi vrátí

za mříže, necítil bych zodpovědnost za smrt Gansera Mayse.

Bylo zbytečné si připomínat, že ti tři si mnohé zavinili sami svou vlastní zběsilostí a násilím, kterého se dopouštěli. Byl jsem to já, kdo je na cestu mimo zákon postrčil.

Měl jsem se do toho vůbec pouštět?

Lituji, že jsem se do toho pustil?

Vstal jsem a trpce jsem se usmál, když jsem se rozhlédl po té spoušti, která mne obklopovala. Věděl jsem, že odpověď na obě otázky by zněla „ne“.

EPILOG

Energise jsem rozdál.

Šest týdnů poté, kdy dorazil v pořádku a bez úhony do Rupertových stájí, jsme s přáteli vyrazili do Cheltenhamu, abychom Energise společně povzbuzovali, až poběží Champion Hurdles. Jeden nemocný magnát mi velkoryse přenechal lóži, takže jsme to měli s přepychem, s obědem a šampaňským, a s dobrou zábavou.

Všichni čtyři nově registrovaní spolumajitelé Energise se báječně bavili a rozjařeně se poplácávali po zádech. Bert, Allie, Owen i Charlie byli ve výtečné náladě, jako tehdy u té fingované dopravní kontroly.

Charlie s sebou přivedl svou ženu bridžistku, Bert starou, baculatou maminku a Owen nám trochu rozpačitě představil šestnáctiletou, nezkaženou dceru, která nás všechny příjemně překvapila. Tahle nesourodá společnost měla ohromný úspěch, asi proto, že se moji spoluspiklenci měli doopravdy, upřímně rádi.

Když se všichni rozběhli, aby si před dostihem vsadili, zůstal jsem v lóži sám. Zdržoval jsem se tam vlastně celé odpoledne, přestože už uplynula řada týdnů od všech těch událostí, moje někdejší nevinné nadšení pro dostihový sport se nechtělo vrátit. Mnoho lidí stále ještě sympatizovalo s Jodym, litovali ho a já měl pocit, že na tom budoucnost nic nezmění. Do redakcí sportovních časopisů docházely dopisy, ve kterých pisatelé vyjadřovali zármutek nad Jodyho smutným údělem a nechut' k člověku, který na Jodyho přivolal neštěstí. Sportovní redaktori cht' necht' museli uznat, že se Jody dopustil určitě nepravostí, ale psali o něm jako o „nešťastníkoví“. Quintus byl nesmiřitelný, stále se tvářil nepřátelsky a dělal co mohl, aby proti mně popudil všechny členy Jo-

ckey Clubu. Vykládal každému na potkání, že za Jodyho „přehmaty“ mohu vlastně já. Zeptal jsem se ho, jakým způsobem jsem se já zasloužil o to, že si Jody vybral za partnery Macrahinishe a Gansera Mayse. Neodpověděl mi.

Dozvěděl jsem se neoficiálně výsledek pitvy Black Fira. Zemřel po smrtelné dávce chloroformu infikované mezi žebry přímo do srdce. Smrt byla rychlá a bezbolestná a musela ji přivodit ruka zkušeného odborníka.

Ve veterinární brašně, kterou jsem našel u mrtvoly koně, byla veliká injekční stříkačka a dlouhá jehla, uvnitř stříkačky byly nalezeny stopy chloroformu a na povrchu Macrahinishovy otisky prstů.

Tyto zajímavé podrobnosti ovšem nemohly být před zahájením soudního jednání zveřejňovány a já jsem musel slíbit svému vysoce postavenému informátorovi z řad policie, že to nikomu neřeknu.

Jody a Macrahinish byli na svobodě na kauci a dostihové představenstvo odložilo vyšetřování až do skončení soudního projednání celé záležitosti. Jody teoreticky ještě neztratil licenci trenéra.

Nejmoudřejší se vlastně zachovali Jodyho ostatní zákazníci. Jeden po druhém se od něho odpoutávali, neměli chuť ze sebe nechat dělat hlupáky. Tím vlastně pronesli soud bez poroty a Jodymu už nezbyli žádní koně, které by trénoval. A to byla další křivda, za kterou mě kdekdo činil odpovědným.

Vyšel jsem na terasu před lóži svého magnáta a nepřítomně jsem se rozhlížel po cheltenhamském závodisti. Nad Jodym jsem nemohl morálně zvítězit, protože byl ještě stále v očích většiny lidí prostý, pilný, skromný člověk, kterému nespravedlivě ublížili. Charlie za mnou vyšel ven.

„Co je, Stevene? Jste nějaký zakřiknutý.“

Vzdychl jsem. „Ten náš podnik nic nezměnil.“

„Ale ano, však uvidíte,“ řekl energicky. „Veřejné mínění se nikdy nemění rychle. Lidé nejsou ochotni se otočit z ničeho nic na obrtlíku, nejsou ochotni přiznat, že se mýlili. Můžete věřit strýci Charliemu, uvidíte, že za rok, až se za sebe přestanou stydět, budou titíž lidé vaši nejlepší přátelé.“

„To jistě!“

„Podívejte se, Quintus kupříkladu dělá, co může, aby si to u dostihového panstva pokazil. Šušká se po barech, že je-li Quintus natolik zaslepený, že nedokáže uznat, že jeho syn je skutečný darebák, tak je dokonce ještě hloupější, než si kdo myslel. Říkám vám, lidé, na kterých záleží, jsou stoprocentně na vaší straně a všichni aplaudují našemu skromnému podniku.“

Usmál jsem se.

„Potěšil jste mě, i když vím, že lžete, jako když tiskne.“

„Jako že je bůh nade mnou,“ prohlásil slavnostně, ale trochu to pokazil tím, že se provinile podíval k nebi.

„Potkal jsem Jodyho. Neříkal jsem vám to?“

„Ne.“

„Potkal jsem ho v Londýně, jeho i Felicity, právě vycházeli z jedné advokátní kanceláře.“

„Jak to proběhlo?“

„Plívl po mně.“

„To je mu podobné.“

Když jsem na ně tehdy narazil, byli oba bledí a ustaraní. Zaraženě se na mne dívali. Jody mi plívl těsně před boty, jako by tím chtěl vyjádřit vykřičník za svými pocity vůči mně. Kdybych byl tušil, že se s nimi mohu v oné končině srazit byl bych se té ulici vyhnul velikým obloukem. Když už se to však stalo a sešli jsme se tváří v tvář, položil jsem jim otázku, která mě už dávno strašila v hlavě.

„Navedli jste vy Gansera Mayse, aby mi zdemoloval

dům?“

„Řekli jsme mu, co by vás asi nejvíc ranilo,“ zasyčela Felicity pomstychtivě. „Patří vám to.“

Ta jediná věta stačila, přestal jsem mít špatné svědomí, které mě trápilo kvůli tomu, k jakým koncům celý ten kolotoč s Energisem vedl.

„Jste bláhový, Jody, kdybyste se mnou byl jednal rovně, byl bych koupil další koně a byl bych vám je svěřil. Jste velice schopný, kdybyste k tomu byl ještě poctivý, mohl jste to dotáhnout daleko. Takhle přijdete doživotně o licenci. Takže hlupák jste vy, ne já.“

Oba se na mne dívali vzpurně a nepřátelsky, s bezmocným vztekem. Věděl jsem, že kdyby se jim v budoucnosti naskytla jakákoli příležitost mi ublížit, určitě by neváhali. Nejnesmiřitelnější nepřítel je vždy ten, kdo se na člověku prohřešil a byl při tom přistižen.

„Kdo myslíte, že byl hlavní osoba?“ zeptal se Charlie, „Jody, Macrahinish nebo Ganser Mays?“

„To nevím. Co když to byl triumvirát?“

„Myslíte, že byli rovnocenní partneři?“ Chvilí uvažoval. „Je to možné. Tři darebáci, které pojil stejný sklon ke zlu do trojjediného zla.“

„Myslíte, že všechny zločince pohání nenávist?“

„Asi ano. Ale já jinak celkem žádné nepoznal. Vy ano?“

„Ne.“

„Myslím ale, že ta nenávist bude počátek všeho. Někteří lidé mají nadání k nenávisti, rádi pokořují slabší, mají sklon k anarchii, znásilňují ženy, někteří kradou a přitom ničí, co mohou... Všichni nacházejí určité uspokojení v utrpení svých obětí.“

„Takže člověka nadaného nenávistí nelze vyléčit.“

„V těžkých, chronických případech ne.“

Chvilí jsme o tě pesimistické představě přemýšleli. Vtom se vrátili ostatní, mávali nad hlavou lístky od tota-

lizátoru a překypovali báječnou náladou.

„Helejte se, safra, víte co?“ Bert mě plácl po zádech. „Slyšel sem dole u bookmakerů, že všichni znali bookmakeři, který sme zachránili vod průšvihů kvůli Padelikovovi, udělali sbírku.“

„Helejte se, safra, jak to myslíte?“ zeptala Allie.

Bert se rozesmál.

„Poslouchejte, vy ste stejně vohromná ženská, to se musí nechat, Allie! Teda, všichni znali bookmakeři zorganizovali sbírku po celý saframentský Anglii, šli ke každému, koho ty uličníci chtěli potopit, a každej musel navalit pětku. Co vyberou, pošlou na Fond pro zraněný žokeje na počest firmy Scott, Canterfield, Wardová, Idris a Huggerneck za to, že je zachránili vod krachu.“

Otevřeli jsme na to láhev šampaňského a Charlie prohlásil, že tahle událost je osmý div světa.

Když nadešel čas pro Champion Hurdles, šli jsme všichni k sedlání. Rupert právě zapínal všelijaké přezky, a když spatřil tu řadu slavnostních tváří, shovívavě se usmál s převahou dlouholetého profesionála. Energis tančil bujností, zdravím, silou a vzrušením. Poplácal jsem ho po elegantní šíji. Potřásl hrdě hlavou a odfrkl.

„Myslíte, že jsem příliš starý na to, abych se naučil jezdit?“ zeptal jsem se Ruperta.

„Myslíte dostihové koně?“ přitáhl sedlový řemen a upevnil přezku.

„Ano.“

Pleskl koně po zadku. „Přijed'te v pondělí ráno za mnou a můžeme hned začít.“

„Veřejně, před všemi stájníky?“

„No a?“ Pobaveně se usmál.

Byla to ovšem velkorysá nabídka, málokterý trenér by projevil takovou ochotu.

„Přijedu.“

Donny odvedl Energise od sedlacích boxů do padoku

a Rupert ho následoval se čtyři novými spolujazdci.

„Pojď taky,“ přemlouvala mě Allie.

„Čtyři majitelé na jednoho koně stačí.“

Bert a Charlie ji odtáhli a všichni čtyři tam pak stáli, usmívali se a štěstí jim zářilo dokonce i z uší. Bertova maminka, Owenova dcera a Charlieho žena odešly přepadnout totalizátor a já si vsadil na Energise u nejserióznějšího bookmakera pět set liber ku třem tisícům, na vítězství.

Na dostih jsme se dívali z terasy před soukromou lóží a srdce nám všem bilo jako zvon. Pro tento okamžik jsme to všechno podnikli, pro příštích několik minut. Abychom se mohli radovat z toho, jak nádherné, dokonalé zvíře vykoná to, pro co se narodilo, co je učili, pro co má nadání a co dělá s nadšením.

Pro rychlost, pro radost, pro vzrušení, pro lásku.

Startovní síť vylétla vzhůru a koně vpřed, aby se rozhodlo, který ze čtrnácti nejlepších proutěnkářů celé Británie bude králem. Dvě míle těžkého, zvlněného terénu. Devětkrát přes proutěnky. Přeletěli první překážku, pak druhou a hnali se do mírného kopce kolem tribun. Energis běžel jako šestý, lehce a bez námahy. Jeho žokej byl v modrém, měl moje barvy, protože noví majitelé žádné neměli.

„Přidej, kamaráde,“ křičel Owen celý u vytržení. „Roztrhej je na cucky!“

Vzkypěla v něm krev mnoha generací ohnivých Walesanů.

Míjeli oblouk na konci dráhy. Běželi dolů, pak několik překážek, pak pozvolné stoupání na protilehlé straně. Jeden z koní upadl a v publiku to zahučelo jako ve vichřici. Allie zaúpěla, nemohla se na to dívat. Energis plul přes překážky s úsporností a lehkostí všech velikých skokanů. Do mírného kopce na protilehlé straně šel jako čtvrtý.

„Přidej, sakra,“ drmolil Bert. Klouby prstů, ve kterých držel dalekohled, měl úplně bílé. „Neflákej se, dělej!“

Energis poslechl. V dalším úseku, z kopce, letěl jako černý pták, minul třetího koně, pak druhého a blížil se na špici.

Přes další překážku šli první tři koně jeden za druhým, jako vlny. Když vbíhali do poslední zatáčky, běželi vedle sebe. Měli před sebou rozhodující boj, poslední překážku a náročné, táhlé stoupání k cíli.

„Já na to nemám nervy,“ naříkala Allie. „Poběž, ty krásný... skvělý...“

„Roztrhej je, kamaráde!“

„Dělej, sakra...“

Křik sílil, dav burácel a Charlie měl slzy v očích.

K poslední proutěnce doběhli v řadě vedle sebe. Energis běžel při hrazení, nejdál od tribun. Odskočil dokonale, letěl nádherně a já zapomněl dýchat.

Kůň, který běžel uprostřed, vzal o překážku, zkroutil se ve vzduchu, při dopadu klopýtl a upadl. Skulil se stranou. Padal směrem k Energisovi, který musil uskočit, aby se mu vyhnul. Bylo to jen vteřinové zaváhání, hned se zase dostal do tempa, ale třetí kůň získal na té překážce dvě délky.

Energis vynaložil všechny své síly pro vítězství, bojoval o každý coul. Ukázal, co zmůže síla a odvaha. Dotahoval vedoucího koně, mezera mezi nimi se zkracovala každým krokem.

Allie, Owen, Bert i Charlie křičeli jako šílenci a cíl byl už blízko, příliš blízko. Energis přišel druhý o krátkou hlavu.

Člověk nesmí očekávat, že ve sportu všechno skončí jako v pohádce.

© Dick Francis, 1975, 1993

Translation © Jaroslava Moserová-Davidová, 1980, 1993

Jacket Illustration © Martin Zhouf, 1993

ISBN 80-7033-240-9

First published 1975 by Michael Joseph, Ltd., Great Britain

ISBN 80-7033-240-9